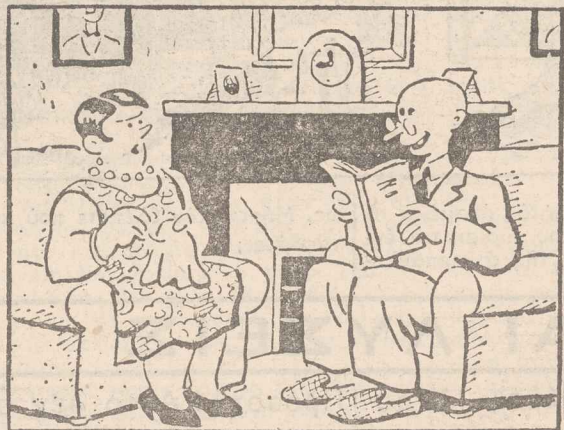

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μου φαίνεται περίεργον το πώς αυτό το εϊκόλιο δεν δημοσιεύει την ημερομηνίαν του γάμου μας.
ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί θέλεις να την αναφέρη;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά αφού αναφέρει τις ημερομηνίες των μεγάλων καταστροφών...

Νέα και περίεργα

Είς ένα απομεμακρυσμένον χωρίον της Έρζεγοβίνης ένας κατοικίδιος κώνωψ έγέννησε κάμηλον. Οί κάτοικοι ένθουσιάζοντες κατέπιον την κάμηλον και διύλισαν τόν κώνωπα. Το Κυρίου δεηθώμεν...

Όμάς άλπινιστών παρά την Άγιαν Θέκλαν της νήσου του Διαβόλου άνερχήθη επί του ύψους της άναιδείας ένός έρυθροδέρμιου, ό όποιος ύπεστηρίζεν άνερωθρίασως, ότι ουδέποτε στη ζωή του είχε βάλει ράφτην στο χέρι.

Ό γνωστός Νεοζηλανδός γυναικολόγος Πέτερ Πρίτς έπισκεφθείς την Άφρικανικήν ζούγκλαν διεπίστωσεν ότι ουδέν έκ των εκεί δασών είνισι... παρθένον.

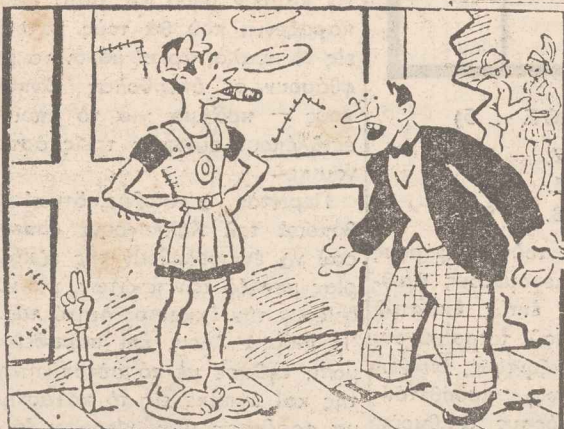
Μέθοδος Όλλενδόρφου

—Έχετε χρέη;
—Έχω και χρέη και παλαιά ύποδημάτα, όπου τά έχω γράψει.

—Ποιό άνθος έχει την γλυκύτερη μυρωδιά;
—Ό κρίνος διά τας παρθένας.

—Ποιά ποιήματα προτιμάτε;
—Έκείνα, τά όποια δεν έχουν ακόμη γραφή.

—Έλεητε τούς πτωχούς;
—Βεβαίως. Κάθε πρωί αγοράζω εις τόν εαυτόν μου ένα κουλούρι.

—Πιστεύω ότι δεν θα έμφανισθήτε επί σκηνής ως Ίούλιος Καίσαρ και με ένα πούρο στο στόμα!
—Α! δεν αγαπούσε τά πούρα!

Στην Κίνα

Βαρέθηκα, μά το Θεό, να ζω εις την Άθήνα και έφθασα στην Κίνα.
Έδω περνά ύπνοχα και είμαι στο στοιχείο μου, Πόλεμος, μάγες συμπολοκές...
Μά σάν έκούω τουφεκιές, φροντίζω το νυκτερινό νάχω μαζί δοχείο μου.
Έδω μία έντονη ζωή έζησα και θα ζήσω.
Σάν θέλω να καπνίσω
δέν θυγάω από την τσέπη μου σπύρτα εγώ ποτέ μου
μ' ανάξω το τσιγάρο μου στίς...φλόγες του πολέμου

Σάν έφθασα εις τό Σαντούγκ, οί κίτρινοι κίτρινισαν κι' από τόν φόβον τους εϋθύς να φύγω μου έμήνυσαν. Και διότι οί Ίάπωνες είχαν άνησυχίες έστειλαν έναντίον μου πέντ' έξη... μεραρχίες. Παιδιά θα τά τσουλκρίσουμε, τούς λέω, τά αϋγά κι' άμείσως για καυγά άπλώνω το ζωνάρι μου, τοδ' δίνω μία και πάει άπ' τό Σαντούγκ, που ήμουνα, ίσαστε την...Σαγκάη.

Μεγάλη μάχη άρχισε, τρέμει όλη ή φύσις. Οί όάμιδες σάνε στη γραμμή, σάν νάτανε...ειδήσεις. Οί σφαίρες οί άδέσποτες σφυρίζαν στον άέρα και κείνην την ήμέρα ένω θρισκόμουνα μακρυά, στην άχανή την Κίνα ένόμισα πώς έκανα... Πάσχα εις την Άθήνα. Την ίδια ώρα άρχισαν να ρίχνουν τά κανόνια. Τι θόρυβος τρομακτικός! Κι' εγώ θαρροῦσα διαρκώς πώς σπάζουν έτοιμόρροπες... σαμπρέλλες στην Ό. (μόνοις).

Έλεγα από μέσα μου: Τι μάχη είναι τούτη! Χωρίς να τό άντιληφθί και πριν προφθάσι να κρυφθί ένας Κινέζος έχασε τό πόδι του άπ' τό πουτί. Και δέν δοκίμασε, πού λές, λύπη γι' αυτό καμμία! Μά ειπε: «Εύτυχός Μιά κι' ήμουνα φτωχός άπ' τά παπούτσια του λοιπού δάχλω...οίκονομια».

Τά πυροβόλα έπεφταν συχνότερ' από πρώτα. Μέσα από τ' άμπρι λές κι' ήτανε λαμπρή και οί Ρωμηοί έώρταζαν ρίχνοντας βαρελότα. Οί δυό στρατοί έμάχοντο γενναίως σάν θηρία... να φέρουν στον αντίπαλο σωστή παντολεθρία. Κι' εγώ τούς είπα: Βρε παιδιά, τί κάνετε, σταθήτε. Άν θέλετε στα σίγουρα, να έξολοθρευήτε κανόνια, όπλα και σπαθιά, όείδες, μπότες, άστες. Κι' εύθες προμηθευθήτε δίχως ν' άργησώρητε άπ' την Άθήνα την κλεινή, καμμία χιλιάδα...πάστες

Έμάχοντο οί άντίπαλοι με λύσσα και θυμόν ποίος πρώτος θα διέδαινε τόν μέγαν ποταμόν. Τά συνεργεία άρχισαν να στήνουνε γεφύρια πολλοί γι' αυτό τό θέαμα δίνουν κι' έκαστομύρια. Βλέπων τούς γεφυροποιούς κι' ιδιαιτέρως κάποιον που ήταν σάν να τόν έξελεπα την νύχτα εις τό... (Ζάμπειον).

Εντύπωσι μου έκαμαν τά τάνκες τά φοβερά. Πηδοσαν μία χαρά τούς λάκκους τούς θαθείς κι' ήταν να δουδαήσ...

Γι' αυτό κι' εγώ εις ένα τάνκε, έμπήκα έκών άκων και ώρμησα ακάθεκτος, στή...φάδα ποδχε λάκκον.

Ένώ ή μάχη έμάχινετο και εις τά χαρακάματα πέφταν άράδα πτώματα. Έγινε κάποια ταραχή, πλήθος συνεκεντρώθη σύγχυσις διεδόθη ό πόλεμος σταμάτησε και όλοι έπιμόνους ρωτούσαν: Τι έγινε; —Τίποτε, κάποιος... φόνος. Κατόπιν επανήρχισε ή μάχη με μανία τά πυροβόλα έκαναν έξαλλη συμφωνία όπου μεθοῦσε την καρδιά του κάθε πατριώτη. Θεούλη μου τί κρότοι!... Μά έξάφνου άκούω μία φωνή έκ γυναικείας γλώσσης (ήτανε ή φωνή αυτή της γυναικός μου ή γνωστή) —Καλέ έσύ... ξεσκεπαστος κοιμάσαι, θα κρυώσης... Ο ΜΑΓΚΑΣ

Άρχαιολογικά εύρήματα

Παρά την λαχαναγοράν, γενομένων άνασκαφών, άνεκαλύφθη μία παλαιά λαμπτήριος. Οί άρχαιολόγοι άνεστατώθησαν έκ του εύρήματος, μετά μακράς δέ μελέτας διεπιστώθη, ότι έπρόκειτο περί παλαιού τύπου... αϋτοκινήτου ταξι δράσαντος κατά τό παρελθόν.

Συναυλία

Εις την συνοικίαν παντρεμενάδικα δύο οικογένεια γειτόνων έγκρέμισαν τόν χωρίζοντα τάς αϋλάς των μεσότοιχον και ούτω άπέτελεσαν... συναυλίαν.

Άνασκαφαι

Ό μικρός Νικολάκης Γ. έρραπισθη υπό του πατρός του, διότι είχε τό δάκτυλο εις την μήτην του.

Πανεπιστημιακά

Η έφετεινή παραγωγή των έργοστασίων «Άτλαντος» άνήλθεν εις 2.365 τούβλα.

Μικραί άγγελιαί

—ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ εις την έντέλεια. Άπευθυντέον, Λόθρον, ιδιωτική κλινική.
—ΕΠΙΣΚΕΥΑΙ προσέμεων. Άπευθυντέον, Ίνστιτούτον καλλονής της κ. Χιμπατζή.
—ΚΟΥΦΟΜΑΤΑ. Άπευθυντέον, οδοντιατράν κ. Σκυλοδόντη.
—Κατασκευαί ΤΑΡΑΤΣΩΝ. Άπευθυντέον, οινόμαγειρείον ή «Χόρταση».
—ΖΩΜΑΙ, κοιλεπίδεσμοι κ.λ.π. Άπευθυντέον, έξελευθέραν Ζώνην ν. Πετριάς.
—ΚΟΥΜΠΙΑ. Άπευθυντέον, Άλέξανδρον.
—ΣΟΥΓΙΑΔΕΣ. Άπευθυντέον, ΚΟΛΟΚΟΤΡΩ. ΝΗΝ, όδός Κολοκοτρώνη.
—ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΕΙΣ ασφαλείς. Άπευθυντέον, Ίππόδρομον Φαλήρου.
—Μαθήματα... ΑΡΠΑΣ. Άπευθυντέον, όμοίως ως άνω.

Θεάματα

ΦΙΛΟΠΑΠΠΟΥ: (Ώρα 10 μ.μ.) «Τό τελευταίον φιλάκιον».
ΩΔΕΙΟΝ: «Η γή της άπαγγελίας».
ΟΔΟΣ ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ: «Κούκλες της κολάσεως».
ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ: «Τό δον πάτωμα» της νέας πολυκατοικίας. (Άπό τας εισπράξεις).
ΚΟΚΚΙΝΗΣ — ΜΑΥΡΕΑΣ: «Αι δύο όρφαναί».
ΤΡΑΠΕΖΑΙ: «Τ—άργάν».
ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ: «Ό κακός δρόμος... των συζύγων ΣΙΝΕ ΒΑΝΙΛΙΑ: «Τό ύποδύχιον».

Ο ΠΕΡΙΓΗΓΗΤΗΣ: Θα ήθελα να δώ τό πιο περίεργον πράγμα τό χωριού σας.
Ο ΧΩΡΙΚΟΣ: Είναι ή γυναίκα μου. Ξαίρει, ότι κι' άν γίνη...

32
ΣΕΛΙΔΕΣ
ΔΡΑΧΜΑΙ
4

Άθήναι
30 Άπριλίου 1938
Έτος Β' Άρ. φύλλου 84

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πολιτική άνασκόπησης
Έξωτερικόν Δελτίον
Σπούρο Μελά
Οί έρωτες του Άετοῦ και της Ίωσηφίνας
Γεωργίου Άσπρέα
Ό έραστής της Λαίδης Κιμ περλώ
Ίαύλου Παλαιολόγου
Η έορτή των ανθέων
Ζαχαρία Παπαντωνίου
Νυκτερινά άπρόοπτα
Κώστα Χατζοπούλου
Τ' όνειρο της Κλάρας
Στρατή Μυριέλλη
Άνοιξιάντικη έροχή
Σ. Σκίπη
Γυναίκες Φάουστ
Π. Χόρν
Η πρώτη Μαύου
Μαρίνου Σιγούρου
Τό Νυφικό φόρεμα
Παντ. Καφή
Πρωτομαγιά στην Σμόρνη
Άσμη. Γαλαμψ
Προικοθήρες
Μιχ Κυριακίδη
Τό έλαφρόν θέατρο
Λάμπρου Πορφύρα
Άνοιξιάντικος άγέρας
Πέννα Χ
Πρωτομαγιά
Ν. Έύρα
«Πρίν και μετά τό Γάμο»
Άθηναίος
Οί μπεμπέκοι όταν κάνουν τούς μεγάλους
Σαλδατώρ Μπάσκο
Η επιστροφή της αγάπης
Άντρέ Μωρουά
Πώς ή Γκρέττα Γκάμπο έγινε ήθοποιός
Ίουλίω Βέρν
Οί έπίδρομεις του Γεραλτάρ
Μιν. Άνδρ.
Τά άνοιξιάντικα σπόρ και ή θεντέτες
Λούτσιο Ντ' Αμπρά
Ένας μυστηριώδης άνθρωπος
Εϋθυμης σελίδες — Έγκυκλοπαιδικές σελίδες — Διηγήματα — Μόδα — Παιχνίδια κ. λ. π.
(Εκτίσα τοῦ κ. Μιχ. Γάλια)

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Π
Ε64

PAIO EDTON

Ἀθήναι
30
Ἀπριλίου 1938
Ἀριθ. φύλλου 84

7 HUGO LUKT.

Υπεύθυνος συντάκτης :
ΝΙΚ. Α. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ
Αισωπίου 8
Διευθυντής Τυπογραφείου :
ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ι. ΚΑΤΣΑΝΗΣ
Αγίουφάνος 4

Η ΠΡΩΤΗ
ΜΑ'Ι'ΟΥ

TO EPGON

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

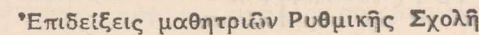
Ἡ ἑορτὴ τῶν ἀνδρέων

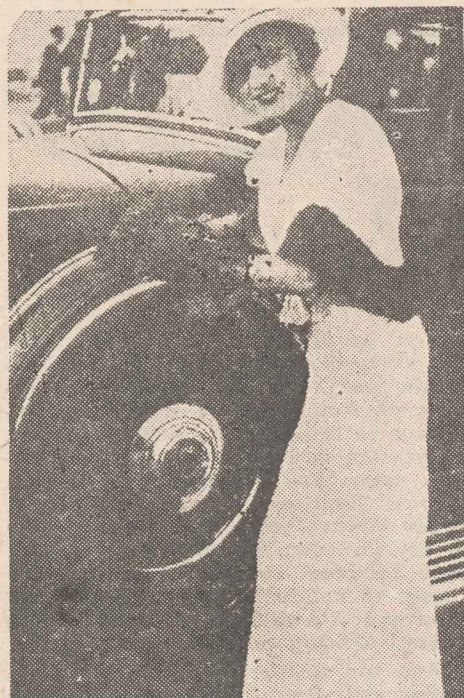
ΑΘΗΝΑΙ
30
ΑΠΡΙΛΙΟΥ

Σ. ΣΚΙΠΗ

ατον

ΠΩΣ ΘΑ ΟΛΙΓΟΣΤΕΨΟΥΝ...

Τὰ δῦματα τῶν τροχῶν

Η ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΟΥ «ΚΕΡΝΙΟΥ ΚΟΥΚΛΟΥ»

ρο και εις το ελάχιστον να περιορίσουν τα σοβαρά δυστυχήματα και τα μικρότερα ατυχήματα που οφείλονται αποκλειστικώς, στα παντός είδους αυτοκίνητα, στις μοτοσυκλέτες και στα τράμ.

Στις «Ηνωμένες Πολιτείες» εφαρμόζουν τώρα τελευταίως ένα νεοεισδητικό μέτρο που υπόκειται πολλά,

ο μεγάλος Γερμανός φυσιολόγος Χέλμολτς καθόρισε, για πρώτη φορά, με τα άσυκκίνητα, ψυχρά όργανα, «την ταχύτητα της σκέψεως» και έμετρησε την ταχύτητα επίσης των νευρικών παρορμήσεων και μεταδόσεων, εφάρμοξε σ' ένα όχι πολύ ενδιαφέροντικό αποτέλεσμα: Είκοσι μέτρα κατά δευτερόλεπτο.

Τα «δύματα των τροχών» τα οποία καθημερινώς διασφύζουμε στις εφημερίδες είναι περισσότερα και από όλα φανταζόμεθα και από όλα αναγινώσκονται. Μόνον οι στατιστικές που δημοσιεύονται στο τέλος, κάθε χρόνου, δίνουν τον ακριβή αριθμό των θυσιαζομένων εις την μανιάν της ταχύτητας, εις την άπροσεξία και δυστυχία, εις τυχαία περιστατικά πολλές φορές.

Οι αριθμοί αυτοί των έτησιών στατιστικών, είναι αρκετά ανησυχητικοί και παντού, εις όλες τις χώρες, οι αρμόδιοι ασχολούνται και μελετούν σοβαρά. Μόνον οι στατιστικές που δημοσιεύονται στο τέλος, κάθε χρόνου, δίνουν τον ακριβή αριθμό των θυσιαζομένων εις την μανιάν της ταχύτητας, εις την άπροσεξία και δυστυχία, εις τυχαία περιστατικά πολλές φορές.

Οι αριθμοί αυτοί των έτησιών στατιστικών, είναι αρκετά ανησυχητικοί και παντού, εις όλες τις χώρες, οι αρμόδιοι ασχολούνται και μελετούν σοβαρά. Μόνον οι στατιστικές που δημοσιεύονται στο τέλος, κάθε χρόνου, δίνουν τον ακριβή αριθμό των θυσιαζομένων εις την μανιάν της ταχύτητας, εις την άπροσεξία και δυστυχία, εις τυχαία περιστατικά πολλές φορές.

«Ενας σωφέρ που άσκειται στο να άποφεύγη τα δυστυχήματα»

Αναχωρούν από την άρχη, ότι μέσα στην κίνησι των σημερινών μεγαλουπόλεων, πρέπει να σκέπτεται κανείς και να ένεργη με την ταχύτητα της άστροφής προγυμναστικής, διότι εις διάστημα δευτερολέπτων δημιουργούνται όλοεν και νέες καταστάσεις, τις οποίες δεν είναι δυνατόν να προβλέψη κανείς.

Η ταχύτητα κατατοπίσις πρό των ούτω παρουσιαζομένων καταστάσεων, η άμεσος ψύχραιμη εξέτασις των και η άμεσος και κατάλληλη ένεργεια είναι άπολύτως άναγκαίαι, άλλ' άποτελούν ταυτοχρόνως σοβαρότατες δυσκολίες.

Ο άνθρωπος δεν είναι μηχανή. Όταν τίποτε, άν δεν μού όρκισθώ, ότι δεν θα έπαναλάβω ούτε μια λέξη άπ' αυτά που θ' άκούσεις στη θεία μου.

Η καμμένη! Θα μπορούσε να πεθάνη από τη λύπη της.

—Σού τ' όρκίζομαι ως ευπατρίδης.

—Ευχαριστώ! είπε με άπειρη και τέλεια προσηυμένη σοφία.

Και σπαράχνοντας το παιγνίδι της στα άκρα έπρόσθεσε στον ίδιο τόνο άρ- και καθαρά.

—Ο γάμος αυτός δεν πρέπει να γίνει!

Ο υποκόμης Μπωαρναί είχε μείνει έμβροντης. Το κύττημα ήτο κεραυνό- βόλον. Μέχρις εκείνης της στιγμής είχε συνειδησι να ζή σε μίαν αταμώμα- ρα θαυμασμού, άγάπης, προτιμήσεως.

Ήτανε για όλες ο κομψός και έξυπνος νέος, ο περιζήτητος έραστής, ο παρα- καλότης γαμπρός. Και συγκεκριμένως στην περίπτωση της Γιεγιέ θεωρούσε τον εαυτό του τόσον όπερτερο τόσο ά- σύγκριτο! Επιστεως πως θυσιαζεται.

Ήτανε βέβαιος ότι έθόμισαν, ότι τον ήθελαν ότι τον φιλοδοξούσαν και ότι η μικρή κρεωλή θα ήτο τρισευτυχισμένη με πάρη την καρδιά του και όνομά του.

Η Γιεγιέ τον είχε άφήσει να το κα- ταλάβη. Και όλη η έπιτυχία του κτυπή- ματός της συνίστατο ακριβώς ότι έδι- άλγε για να το καταφέρει μια στιγμή που ο άλλος είχε άρχισει να την συμ-

δουν, πρέπει να κινήσει ή σκέψις μας να σταθμίσει την κατάσταση και να μάς οδηγήση να λάβωμεν τα άπαιτού- μενα μέτρα προς άποφυγήν αυτού.

Η ταχίστη αυτή ένεργεια — που άν- τιλαμβάνεσθε ότι για να γίνει, πρέπει το στρατηγέιον της σκέψεως μας να δώσει τις δέουσες διαταγές στα στρα- τεύματά της — για να μεταχειρισθώμε μια παρομοίωσι — όπως ένεργήσουν— η ταχίστη λοιπόν ένεργεια σώζει κά- ποτε, όχι μόνον την ζωή ενός, άλλα πολλών ανθρώπων και προλαμβάνεινυ- πολύντες καταστροφές.

Το ταχύμετρο δείχνει π.χ. ταχύτητα 79 χιλιόμετρα την ώρα, που έχουν για μας την έννοια του «άρεκτα γρήγορα». Για να έχουμε όμως ακριβή αντίληψη της ταχύτητας, θα έπρεπε να μετρούμε κατά μέτρο. Τα 70 χιλιόμετρα πως δι- νουν 20 μέτρα το δευτερόλεπτο, όποτε η ταχύτης γίνεται άμέσως κατά το ά- σούληπτον. Στα 5—10 μέτρα το αυτο- κίνητο ποσώνεται σαν τυφλή, χωρίς όδη- γό, άρα ο οδηγός είναι άντικεινος κα- τά την διάρκεια της αντίδρασεως, να λάβη οιαδήποτε άποφασιν. Για να ά- ποδείξουν έμπράκτως την σπουδαιότη- τα του ελάχιστου εν τούτοις αυτού χρό- νου της αντίδρασεως, εφαρμόζουν τώ- ρα, οι Αμερικανοί, την άρακτική του μέθοδο του «Έντιον—μπίου» του «παι- διού—Έντιον».

Η «Μηροκλίαν» Έντιον Κούμανις που την έφήρουν, έπέ- τυχεν ένα θαυμάσιο άληθινά άποτέλε- σμα: Ο αριθμός των ατυχημάτων για τους οδηγούς της Έταιρείας έμειώθη κατά 80% και ίδου εις τι συνίσταται η μέθοδος αυτή! Στην άκρη του δρόμου είναι σταματημένο ένα αυτοκίνητο που κρύβει με τον όγκο του ένα κοκκίλο που έχει το φυσικό ανάστημα ενός παι- διού. Εις άπόστασιν 10 μέτρων είναι σταματημένο αυτόματα ένα ένεργούν μόλις το αυτοκίνητο φτάσει εις το έ- φος του, πάνω στον κοκκίλο που έκει- νη πίσω από το σταματημένο αυτοκι- νητο και με μια εμφανίζεσται στη μέ- ση του δρόμου. Ο σωφέρ δεν προβά- νει πάντοτε να φρεναρή και πολλές φο- ρές το παιδί πέφτει κάτω από τους τρο- χούς προς μεγάλο τρόπο τοόδηγο που δεν ξέρει ότι είναι κοκκίλος. Αλλ'επάλληλες τέτοιες δοκιμασίες εξασκούν δραστι- κώς επί της ταχύτητας της άποφάσεως του και του νευρικού συστήματος των σωφέρ και κατ' αυτόν τον τρόπον έπε- τεύχη το άνω ευνόικώτατον άποτέλε- σμα που σημειώσαμε παραπάνω. Ηδη μελετάται η επέκτασις και η γενικεύ- σις του συστήματος εις άλλας πόλεις και εις άλλες χώρες.

Και εξέγυμνασται το δευτερολέ- πτο, τοποθετείται το σύνορον μεταξύ ζωής και θανάτου.

Σ' αυτό το ελάχιστον ενδιάμεσον δι- νάσται, άφ' ης αντίληφθωμεν τον κίν-

—Το είχα καταλάβει από την πρώτη στιγμή, της είπε, προσπαθών να είναι όσο μπορούσε περισσότερον σαρκasti- κός, ότι δεν σου άρεσα καθόλου!...

—Δεν είναι αλήθεια, του άπάντησε χαμηλώνοντας τα μεγάλα της μάτια.

Ο Θεός έξεει άν δεν είχα κάτι αισθη- θή από το πρώτο βράδυ που διεισάσα- με μαζί στο ξενοδοχείο στη Μπρέστ.

Άλλά στο Παρίσι, μόλις φθάσαμε, τί άπογοήτευσι! «Όλα τα μάντευσά Ι... Άληθινά πιστεύεις, λοιπόν, ότι δεν αξί- ζει μια νέα και φλογερή καρδιά σαν τη δική μου, όσο αυτές οι παγωμένες κουκλίσες του κόσμου που έξερουν να παπαγαλίζουν μερικές φράσεις και να φλυαρούν για τα σκανδαλάκια της ή- μέρας; Κι' έγώ σου είχα κάνει τόσα όνειρα!... που έρχόμουν από την άλλη άκρη του κόσμου... ν' άνοιξω τους θη- σαυρούς της καρδιάς μου. Άς χωρι- στούμε, Άλλ'εάνδρε, τώρα που είναι καλός. Σκέφτηκε μάλιστα να σε διευ- κολύνω! Η διάρρηξις θα προέβη εκ μέρους μου. Θα προσφαισθώ πως την τελευταία στιγμή μετανόησα. Άν αυτό σ' στενοχωρή, βρες έσύ μια πρόσφαι- Τέλος θα σκεφθώμε πως θα το παρου- σιάσομαι!

Τον κύτταξε τώρα κατάματα, παρα- κολούθησε και την πιδ ένδόμυχη κίνησι της σκέψεως του. Ο Μπωαρναί δεν έπε- ριμενε διόλου τόσο κατηγόρηματικά λόγια.

—Το είχα καταλάβει από την πρώτη στιγμή, της είπε, προσπαθών να είναι όσο μπορούσε περισσότερον σαρκasti- κός, ότι δεν σου άρεσα καθόλου!...

—Δεν είναι αλήθεια, του άπάντησε χαμηλώνοντας τα μεγάλα της μάτια.

Ο Θεός έξεει άν δεν είχα κάτι αισθη- θή από το πρώτο βράδυ που διεισάσα- με μαζί στο ξενοδοχείο στη Μπρέστ.

Άλλά στο Παρίσι, μόλις φθάσαμε, τί άπογοήτευσι! «Όλα τα μάντευσά Ι... Άληθινά πιστεύεις, λοιπόν, ότι δεν αξί- ζει μια νέα και φλογερή καρδιά σαν τη δική μου, όσο αυτές οι παγωμένες κουκλίσες του κόσμου που έξερουν να παπαγαλίζουν μερικές φράσεις και να φλυαρούν για τα σκανδαλάκια της ή- μέρας; Κι' έγώ σου είχα κάνει τόσα όνειρα!... που έρχόμουν από την άλλη άκρη του κόσμου... ν' άνοιξω τους θη- σαυρούς της καρδιάς μου. Άς χωρι- στούμε, Άλλ'εάνδρε, τώρα που είναι καλός. Σκέφτηκε μάλιστα να σε διευ- κολύνω! Η διάρρηξις θα προέβη εκ μέρους μου. Θα προσφαισθώ πως την τελευταία στιγμή μετανόησα. Άν αυτό σ' στενοχωρή, βρες έσύ μια πρόσφαι- Τέλος θα σκεφθώμε πως θα το παρου- σιάσομαι!

Τον κύτταξε τώρα κατάματα, παρα- κολούθησε και την πιδ ένδόμυχη κίνησι της σκέψεως του. Ο Μπωαρναί δεν έπε- ριμενε διόλου τόσο κατηγόρηματικά λόγια.

—Το είχα καταλάβει από την πρώτη στιγμή, της είπε, προσπαθών να είναι όσο μπορούσε περισσότερον σαρκasti- κός, ότι δεν σου άρεσα καθόλου!...

—Δεν είναι αλήθεια, του άπάντησε χαμηλώνοντας τα μεγάλα της μάτια.

Ο Θεός έξεει άν δεν είχα κάτι αισθη- θή από το πρώτο βράδυ που διεισάσα- με μαζί στο ξενοδοχείο στη Μπρέστ.

Άλλά στο Παρίσι, μόλις φθάσαμε, τί άπογοήτευσι! «Όλα τα μάντευσά Ι... Άληθινά πιστεύεις, λοιπόν, ότι δεν αξί- ζει μια νέα και φλογερή καρδιά σαν τη δική μου, όσο αυτές οι παγωμένες κουκλίσες του κόσμου που έξερουν να παπαγαλίζουν μερικές φράσεις και να φλυαρούν για τα σκανδαλάκια της ή- μέρας; Κι' έγώ σου είχα κάνει τόσα όνειρα!... που έρχόμουν από την άλλη άκρη του κόσμου... ν' άνοιξω τους θη- σαυρούς της καρδιάς μου. Άς χωρι- στούμε, Άλλ'εάνδρε, τώρα που είναι καλός. Σκέφτηκε μάλιστα να σε διευ- κολύνω! Η διάρρηξις θα προέβη εκ μέρους μου. Θα προσφαισθώ πως την τελευταία στιγμή μετανόησα. Άν αυτό σ' στενοχωρή, βρες έσύ μια πρόσφαι- Τέλος θα σκεφθώμε πως θα το παρου- σιάσομαι!

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:
'Ετησία... Δρχ. 200
'Εξαμηνος... 100

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:
'Ετησία... Δίρ. 1
'Εξαμηνος... 1/2

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Τραπεζώ" και Κινηματογράφον κατά στίχον Δραχ. 15
'Εμπορικά άγγελια Δρ. 12

ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ ΕΠΤΑ ΗΜΕΡΩΝ

ΤΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Επ' ευκαιρία των έορτών του Πάσχα ο Πρόεδρος της Κυβερνήσεως κ. Ιωάν. Μεταξάς άπήυθε προς τον Έλληνικόν Λαόν τας κάτωθι εύχας:

Εφ'ετατος από ευγνωμοσύνην διά την πλήρη και όμολογην ύποστηρίξιν, την όποιαν ο Έλληνικός λαός παρέχει εις το έργον της υπ' έμέ κυβερνήσεως και έγων άπολύτων πίστιν εις την άναγέ- νησιν και το μεγαλείον της Ελλάδος, είχομαι εις όλους τους Έλληνας και τας Έλληνίδας, καθώς και την νέαν γενεάν της χώρας μας, να διέλθωσι με χαράν, με ύγιαν και ευτυχίαν το Αγιον Πάσχα.

Επίσης ο κ. Μεταξάς διεβίβασε τας ακόλουθους εύχας:

Προς άπαντα τα ύπουργεία, όπουπου- γεία και τας Γενικές Διοικήσεις, της άεροπορίας, της γαροφυλακής και της άστυνομίας, πάλιν και τας οικογε- νείας αυτών εύχομαι να διέλθουν το Αγιον Πάσχα εν ευτυχί.

Ιωάννης Μεταξάς
Πρόεδρος της Κυβερνήσεως

Ο κ. Μεταξάς άπήυθεν επίσης προς τας ένόπλους δυνάμεις τας ακόλουθους εύχας:

Εις άπαντας τους βαθμοφόρους και όπλίτας του στρατού, του στόλου και της άεροπορίας, της γαροφυλακής και της άστυνομίας, πάλιν και τας οικογε- νείας αυτών εύχομαι να διέλθουν το Αγιον Πάσχα εν ευτυχί.

Ιωάννης Μεταξάς
Πρόεδρος της Κυβερνήσεως

Με όλους έξαιρετικην ζωρότητα και άδίκαστον εύθυμον έορτάσθη έφέτος το Πάσχα εις τους Σπαρατίνους και το Ναυτικόν.

Η Α.Μ. ο Βασιλεύς, η Α.Β.Υ. διεί- δοχος και οι λοιποί πρίγκιπες περιή- λον τους Σπαρατίνους, όπου έσοφύκρι- σαν αύτά με τους άξιωματικούς και στατιστάς εν μέσω ένθουσιωδέστατον έκδηλώσεσιν.

Ο Πρόεδρος της Κυβερνήσεως κ. Ι. Μεταξάς έπεσκέφθη έπίσης τους στρα- τώνας νεώμενος ένθουσιωδώς δεκτός. Ο κ. Πρωθυπουργός έπιοόγκρισε με τους έθ'ους όλων των Συνταγμάτων.

Με έξαιρετικώς έκδηλούς ένένητο έπίσης δεκτός ο κ. Ι. Μεταξάς εις τα τάγματα έργασίας, τα όποια έπεσκέ- φθη συνοδευόμενος υπό του ύπουργού της Έθνικής Οικονομίας κ. Άρβανίτη και των ύπουργών Σπαρατίνικων και Διμ. Άσφαλείας κ. κ. Παπαδόπου και Μανιάδakis.

Με μεγίστην συρροήν κόσμου και με πάσαν έπισημοτητα έτελέσθη την πα- ρελθούσαν Δευτέραν εις την Μητρόπο- λιν η δοξολογία επί τη όνομαστική έ- ορτή της Α.Μ. του Βασιλέως Γεωργίου.

Ο ελλικριντής και άβολος ένθουσι- σμός με τον όποιον τα πλήρη έπυψή- νησαν τον Βασιλέα χαρακτηρίζει την άγάπην του Λαού προς τον Άνακτα και την πλήρη Ικανοποίησιν της Έλλη- νικής κοινής γνώμης όλοκληρην διά την πλοσίαν εις λοιπούς κοσμοθε βασι- λείαν Του και την εύνην διά την Χά- ρον ελλικρινή συνεργασίαν της Α. Μ. του Βασιλέως προς την σημερινήν Έ- θνικήν Κυβέρνησιν υπό κ. Ι. Μεταξά.

Θεομύτατα συγχαρητήρια και ίδις έκ της Ιστορικής Μεγαλοπόλεως Κορίνθς άπευλήθησαν προς τον έορτάσαντα έ- πίσης Πρίγκηπα Γεώργιον.

ΑΙ Αθήναι ύπεδέχθησαν την παρελ- θούσαν Τετάρτην με ελλικρινεστάτας έκ δηλώσεσι άγάπης και έπιστοσύνης τον Πρωθυπουργόν της Τουρκίας κ. Τζε- λάλ Μπαγιάρ μετά της κυρίας του και της συζύγου του υίου του κ. Ζακιά Μπαγιάρ, των ύπουργών των Έξωτερι- κών κ. Ρουσόφ Άούκ και την λοιπήν ά- κολουσίαν των. Της στήθς ένθουσιωδους όδοδογής έτυχον οι Τοδοκο ύπουργοί εις Θράκην και Μακεδονίαν και κοφ' ό- λόκληρον την μέχρις Αθηνών διαδρο- μήν των.

Το νέον έλληνοτουρκικόν σύμφωνον, το όποιον έμιοנוγραφήθη εν Άγκυρα επ' ευκαιρία της προσφάτου μεσοδόσεως εις την τουρκικην πρωτεύουσιν του Έλ-

λινος πρωθυπουργού κ. Ι. Μεταξά ύπε- γράφη εν έπίσημω τελετή εις το ύπου- ργειον των Έξωτερικών, διότι, οςτος κυρίως είναι ο σκοπός της εν Αθήναις άφίξεως των τουρκων ύπουργών, Προ- στίθεται ούτω νέον δόξασιστον θεμέ- lion και συμπαλίαν και διασφαλίζε- ται έτι πλέον η ίσχυς της Βολκανικής Συνεννόσεως επ' άγαθό της ειρήνης.

Εις τον ύπουργόν διοικήτην της Πρω- τεύουσιν κ. Κ. Κουάν έπισκεφθέντα την Κρήνην έπεσκέφεν ο Κρητικός Λα- ός έξαιρετικώς ένθουσιωδην ύπο- δοχήν. Η παρουσία του κ. ύπουργού εν Κρήνη έδωκε την ευκαιρίαν εις τον Κρητικόν Λαόν να διαδηλώσιν μίαν ά- κόμη φoσάν την έμπιστοσύνην του προς την Κυβέρνησιν και την άποσιώσιν του προς το πρόσωπον του κ. Ι. Μεταξά, όστις προσωπικώς έπελήφθη της άδο- ρας όλων σχεδόν των ζωτικών της νή- σου ζητημάτων.

Εις το Πολιτικόν Γραφείον του κ.Πρω- θυπουργού καταρθώντων άβρόα υπη- φησιστά και ευχαριστήρια τηλεγραφήμα- τα των εύεργετηθέντων διά των τελε- ταιών φορολογικών διευκολύνσεων τα- ξεων. Ίδιαίτερως διαδηλούν την πρό- σην την Κυβέρνησιν ευγνωμοσύνην των οι Ιδιοκίτηται των αυτοκινήτων ταξί.

Γενομένης δεκτής κατ' άρχήν της προ- τάσεως όπως καθιερωθή άεροπορική γραμμή Αθηνών — Κωνσταντινουπόλε- ως μέσω Θεσσαλονίκης, θα διενεργηθώ- τελικαί συνεννοήσεσι μεταξύ Έλλαδος και Τουρκίας διά την λήψιν όριστικής άποφάσεως.

Υπό την προσωπικήν επίβλεψιν του ύπουργού Τύπου και Τουρισμού κ. Ο. Νικολούδη συνεχίζονται πυρετώδως εις το μέγαρον του Ζαπτείου άι έργασίαι, τώσον εις το γερμανικόν, όσον και εις το έλληνικόν τμήμα διά την έκθεσιν «Χαρά και Έργασία».

Εις τους μετά πάσης έπισσημότητος τελεσθέντας γάμους της Α.Μ. του Βα- σιλέως της Άλβανίας Ζώγου μετά της κομής της Γεραδίνης Άπονίη, η Έλ- λας αντιπροσωπείη υπό του πρεσβε- ρού κ. Δεπάστα κοιμώτο και το δώ- ρον της Έλληνικής Κυβερνήσεως προς την Α.Μ. τον Βασιλέα της Άλβανίας.

Το κυριώτερον ζήτημα, το όποιον ά-

ποχολεί σήμερα την Εύρώπην και κυ- ρίως τας κυβερνήσεις Λονδίνου και Πα- ρισίων είναι το Τσεχοσλοβακικόν με- την νέαν τροπήν, ήν τούτο προσέλαβε κατόπιν των άξιώσεων άς διετύπωσεν ο άρχηγός των Γερμανών έθνικιστών κ. Χενλάν και της στάσεως την όποιαν σχετικώς τρείς ό γερμανικός τύπος, κρηρυχία άνασανδόν ύπερμαχος των διεκδικήσεων της γερμανικής μειονό- τητος.

Κατά τας τελευταίας έκ Ποάγας πλη- ροφορίας, το Τσεχοσλοβακικόν ύπουργι- κόν συμβόλιον συνελθόν εις μακράν συνεδρίσιν, κατόπιν των δηλώσεων του κ. Χενλάν, έκρινεν ότι αλ γερμανι- κή διεκδικήσις, όπως διατυπώσται σήμερα, δεν είναι δυνατόν ν' άποτελέ- σουν θέμα διαπραγματεύσεως της Κυ- βερνήσεως μετά της γεομανικής μειο- νότητας, άποσιώσε δε είδικώς τας δύο κυρίως έρωσεις του κ. Χενλάν πε- ρι πλήρους άυτονομίας των Σουδιτών και περι μεταβολής της έξωτερικής πο- λιτικής της Τσεχοσλοβακίας.

Η Τσεχοσλοβακική κυβένησις δέχε- ται να Ικανοποιήση τας άξιώσεις της γεομανικής μειονότητας, άλλ' έντός του πλαισίου του συντάσσεται και γω- ρις το μεσιονικόν ζήτημα να μετατο- πισθί εις το διεθνές έπίπεδον, όυτε ά- ποσδιόποτε να μείωση την άνεξαρτήσι- σν της χώρας.

Ο διεθνής άντίκτυπος της εν Τσεχο- σλοβακία δριμυτογ'θεσις ούτω κατα- στάσεως και της άνεπιφυλάκτου στά- σεως του γεομανικού τύπου, είναι σο- βαρότατος, διότι, μετά την σύναψιν του Άγγλοϊταλικού συμφώνου, και τας διεξαυόμενας συνεννοήσεις προς σύνα- ψιν νέας γεομανικής συμφωνίας Άν- γλίας, Γαλλίας, Γερμανίας και Ιταλί- ας, η άποφάσις αυτήν επηρέαζεν διά την ερώσιμικήν Ισορροπίαν πλευσά, είναι η Τσεχοσλοβακία με τας διεκδι- κήσεις των έθνικιστών της Γερμανίας.

Όσον άσφαρ την πίστιν, ήν ένδεχο- μένος, η Γερμανία θέλει άσκήνη επί της Τσεχοσλοβακίας διά την άποδοχήν των άυτονομικών Σουδιτών, οι γαλλι- κοί κύκλοι πιστεύουν ότι αυτή θα είναι περισσότερο διπλωματική παρά οικο- νομική.

Με μεγάλην αισοδοσίαν και με προ- σδοκίαν σοβαρών άποτελεσμάτων άνα- μένεται ή εν Λονδίνω άγγλογαλλική ύ- πουργική διάσκεψις. Κατά την διάσκε- ψιν κατήν θα συζητηθώ, εν άτμοσφαι- ρα ελλικρινούς συνεννοήσεως, το σύ- λον της κοινής πολιτικής Άγγλίας και Γαλλίας.

Θεωρείται βέβαιον ότι ο Πρωθυπου-

γός της Γαλλίας κ. Νταλαντί και οι Γάλλοι ύπουργοί που μεταβίβουν εις Λονδίον θα θέσουν μετά του κ. Ταμί- περλιν και των άλλων ύπουργών και την πλευράν της ένάρξεως γαλλοϊταλι- κών διαπραγματεύσεων διά την σύνα- ψιν συμφώνου κατά τον τύπον του ύπο- γραφέντος Άγγλοϊταλικού τοιούτου.

Μεγάλη μερίς του άγγλικού Τύπου εκφράζει την γνώμην ότι ο κ. Νταλαν- τίς, ό όποιος πρό τινας διέκτετο μάλλον άσυμπαθός προς την πρόστιον περι- συνάψεως τετραμερούς Συμφώνου, ήρ- χισεν ήδη άποκλίνην ύπερ αυτής.

Η μεταστροφή αυτή του κ. Νταλαν- τίς άποδίδεται εις τας άνησυχίας, τας όποιās ήρχισεν έμπνεύσσει ή εν Τσεχο- σλοβακία διαμορφωθείσα κατάστασις. Ούτω ο κ. Νταλαντί φέρεται (ρονών ότι ή συμμετοχή της Γερμανίας εις έν τετραμερές Συμφώνον, ευγνωμόνην την ερώσιμικήν ελπίαν, θα έκτερετον τον κίνδυνον προεκκινήματων, θετότων αυτήν εις κίνδυνον.

Οι βρετανικοί πολιτικοί συνηρητι- κοί κύκλοι δεν έπαυσαν έλπίζοντες ότι ο κ. Ντεν θα έπιστρέψι εις τον ύπουρ- γειον των Έξωτερικών, παρά την έπι- φυλακτικήν άπάντησιν ήν έδωσεν οδτος την παρελθούσαν έβδομάδα εις την σχετικήν πρόστιον του λόρδου Χάιλφας. Κατά άνεξέκκακτώσεως όθιμας, ο λόρ- δος Χάιλφας έξέταρσεν εις τον κ. Ντε- ν την προβιούσιν να άποχωρήση του ύπουργείου των Έξωτερικών, εάν οδτος συγκατετίθετο να άναλάβη και πάλιν τούτο, ή να του προσφέρει ολον- θήποτε άλλο γαστροφυλάκιον, εάν οδτος έκρινε άκατάλληλον ακόμη την στιγμήν διά να έπαυέθην εις το Φόρεν Όφφίς.

Ο κατατεθείς νέος άγγλικός πρόπο- λόγιος είναι κυρίως ένδιαφέρον διά τας νέας φορολογίας, άς έπιβάλλει διά την κάλυψιν του έλλείμματος, όπεο ποσύνειεν έκ της αύξήσεως των δαπα- νών τών των πολεμικών έξορισμών. Κα- τά τας δηλώσεις του Άγγλου ύπουργού των Οικονομικών, αλ δαπάναι αύται θα είναι μενολέτεροι κατά το προσέ- γες έτος. Η συσπώσεως κολλοσιατων ποσύνειεν πολεμικών όλικών, επείν, έ- πιβάλλει έτι εντελέτεραν δαπάνην συν- τήρησεως κατ' έτος.

Η νέα Αιγυπτιακή κυβένησις την ό- ποιαν ένσημάτισεν ο Μαχμούτ πασάς, περιλαμβάνει 13 ύπουργούς έναντι των 16 της προηγούμενης. Η μεταβολή αυτή, ή όποια δεν έμπέρισε τά σημα- ντικώτερα έκ των ύπουργείων, έννοεί την άναγώνισαν των συνταγματοδουλευ- τών Καταργούνται δύο ύπουργεία άνευ άρτοφυλακίου, τα όποια κατέγιν- θεν έθνικιστής και εις άνεξέκκακτος. Ο συνταγματικός τών άποκλειστικόν κομμά- των ό όποιος είχε σχηματισθί κατά τας έκλογάς διατηρείται.

Από τας μέτωπα του έν Ισπανία έμ- φυλίου πολέμου δεν ύπαρχουν νεώτεροι πληροφορία μεγάλης σημασίας. Εις τών Καταλωνικών τομέα από των Πυρι- ναιών μέχρι της Τορτόρας έτεκρότησαν άπράξια, όφειλούμένη εις την άνέκνην άνεφοδιστάσιν των Έθνικιστών. Πάν- τος ή θέσις των κυβερνητικών σφαιρί- νων άποσιώσται και γεωτεράς χωρίς να προβλέπεται ως δυνατή ή βελτίωσις της.

Εις την Κίνα συνάπτονται πάντοτε σφοδρά μάχην ίδια εις το νότον Σιν- τόνινγκ, όπου τέσσαρες Ιαπωνικοί άναγ- γες ένήρνησαν έπιθεσιν εν συνδυασμό μετ' κυκλωτικών κινήσεων. Θετική ά- ποτελέσεται κατά νέας ταύτης Ιαπωνι- κής έπιθέσεως, δεν έχουν γνώσθθ. Η αντίστασις των Κινέζων έντείνεται κα- θημερινώς, ή δε άνάγκησιν ώριμώσαν άνατότων Ιαπωνών άδειωματικών έκ του μετόπιου, έρμυνεύεται ως συνέπες Ιαπωνικών άποτυχιών και άνάγκη Ικα- νοποιήσεως, της δυσφορούσης κοινής γνώμης εν Ισπανία.

Μια τελευταία φωτογραφία του νυμφευθέντος βασιλέως της Άλβανίας Άχμέτ Ζώγου και της συζύγου του βασίλισσας Γεραδίνης

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΚΛΑΡΑΣ

Του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

Ο συγγραφέας του διηγήματος που δημοσιεύουμε σήμερα, ήταν ένας από τους πιο γνωστούς λογοτέχνες και ποιητές, που έζησαν τον γρήγορο, από δει έπρεπε. Στον περὶ λόγο, έγραψε διηγήματα, την άξια των οποίων θα έκτιμήσετε από τὸ «Όνειρο της Κλάρας» και τὰ τραγούδια του, εἶνε ἀπὸ τὰ ὑπερχώτερα ἑλληνικά, πού δημοσιεύθηκαν μετὰ τὸ ψευδώνυμο Πέτρος Βασιλικός. Έζησε πολὺ στὴν Εὐρώπη, τὸ παρακάτω δὲ διήγημα τὸ έγραψε στὸ Μόναχο. Πέθανε στὸ Μπρίντζι, δὴ μπόρεσαν νὰ τὸ ἀγαποῦσε ὁ ποιητής, ὅσοι περνώντας ἀπὸ κεῖ, ἐπισκεφθόν τὸ μικρὸ ἑλληνικὸ νεκροταφεῖο.

Τὴν Κλάρα δὲν τὴν ἀγάπησε ποτὲ κανεὶς. Πῶς εἶτανε τόσο ἀσκημὴ δὲν ἤθελε νὰ τὸ πιστέψει κ' ἄς φοβότανε. Ὡστόσο δὲν τὴν ἀγάπησε ποτὲ κανεὶς καὶ στίς συντροφισσές της, πού φιλοφρούσανε καθεμιά τὸς ἑρωτᾶς της, ἔπρεπε νὰ κάθεται νὰ πλάθει καὶ νὰ διηγᾶται κ' αὐτὴ φανταστικές ἱστορίες, γιὰ νέους, πού τὴν ἀγάπησανε μιά φορὰ, καὶ γι' ἄλλους, πού τὴν κυνηγοῦσαν ἀκόμα. Πότε διηγότανε ρομαντικούς περιπάτους μέσα στὰ δάση μετὰ τὸν ἕναν, πότε ταξείδια μετὰ τὴς βάρκες καὶ τὰ βαποράκια στὸ ποτάμι καὶ στίς λίμνες μετὰ τὸν ἄλλον. Αὐτὰ ὅλα γινότανε τὴς Κυριακῆς, πού κ' ἡ Κλάρα ἔμενε στὸ σπίτι καὶ συντροφίτευε τὴν ἀρρωστὴ μητέρα της ἢ ἔβγαλε τὸ ἀποβραδὸς στατόμερα γιὰ νὰ σὺν ἀέρα τῶνερον, πού δὴς ἱστοροῦσε τὴν ἄλλη μέρα στίς συντροφισσές της.

Ὁ φίλος πού εἶχε τῶρα, εἶταν ἕνας ξένος μετὰ τὴν ἑταιρία, εἶταν μὰς ἀρτία καὶ μαλλιά. Εἶτανε ἀπὸ μακριὰ μὲν τὸν τόπο, ἀπὸ μιά χώρα, ὅπου δὲν πέφτει χιόνι ποτὲ, ὅπου οἱ κάμποι χάνουνται στὸ ἀπειρο μάρκος σὲ πύρρ ἄγνα, τὰ δέντρα κρεμοῦνε πρὸς τὰ κάτω τὰ κλαδιά, μέσα στὰ δάση ζοῦνε πουλιά παρὰ ξένα καὶ τὰ λευκά, τὰ σιωπηλά παλάτια καθρεφτίζουνε τὴς κολάνες τους καὶ τὴς κορφῆς σπᾶνίχτης κίτρινα νερά τῶν ποταμῶν. Οἱ συντροφισσές της τεντώνανε τὰ μάτια ὅταν ἡ Κλάρα ἔλεγε πὸς ἔχει κ' ὁ φίλος της ἕνα παλάτι καὶ δὴ τὴν πάρει νὰ πᾶνε καὶ νὰ ζήσουνε μαζί.

Κ' ἡ Κλάρα τὸν περίμενε νάρθει, ὅπως εἶχε περιμένει καὶ τοὺς ἄλλους, πού δὲν ἤρθαν καὶ τὸν φανταζότανε νὰ τὴς γράφει γράμματα φλογερά. Κ' ἕνα βράδυ, ἐκεῖ πού γύριζε στὸ σπίτι τὴς κ' ἔνοιωσε ἑαφνικά νὰ τὴν ἀκολουθοῦνε σιγὰ κ' ἄργα σὰν τὰ δικά της κάποιον πατήματα, ὑποψίαστηκε μὴν εἶναι κανεὶς ἀληθινὰ. Μὰ σὰ νὰ τὴς σταμάτησε ἀφᾶν καὶ τὸ αἶμα, ἡ καρδιά της χτυποῦσε τόσο, πού δὲν μπόρεσε νὰ στρίψει πίσω νὰ τὸν εἶ. Μόνο σὰν ἔφτασε στὴν πόρτα της καὶ μῆτις μέσα, γύρισε κ' ἔριξε πίσω γλῆγγρη ματιά καὶ εἶδε ἀντίκρι τὰ μάτια του, πού λάμπανε κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φαναριῦ, ἅνέβηκε βιαστικά τὴ σκάλα κ' ἔτρεξε στὸ παράθυρο. Ἐκεῖνος στεκόταν ἀκίνητος κοντὰ στὸ στυλ τοῦ φαναριῦ κ' εἶχε τὰ μάτια καρφωμένα στὸ παρᾶθυρό της.

Ἡ Κλάρα δὲν κοιμήθηκε οὔτε ἐκείνη τὴ νύχτα οὔτε τὴν ἄλλη. Γιὰ τὰ βήματα τοῦ ἀνῶστου τὴν ἐξασπρήσανε κοντὰ καὶ τὸ ἄλλο βράδυ κ' ὅταν ἀνέβηκε στὸ σπῆτι, ἐκεῖνος ἔκασα τὴν ἄντικρι στὸ παράθυρο μετὰ τὰ μάτια γυρισμένα ἐκεῖ.

Τὸ τρίτο βράδυ δὲ βαστοῦσε ἄλλο ἡ Κλάρα. Φόρεσε πάλι τὸ καπέλλο της καὶ ἔκασα τὸν δρόμο. Κατέβηκε ἀποφασισμένη νὰ πᾶει ἴσα στὸν ἀνῶστο, ἀθέλητα ὅμως τράβηξε ἴσα στὸν δρόμο χωρὶς νὰ ξέρη πού τραβᾷ. Ὁ ἕνας δρόμος ἔβγαζε στὸν ἄλλον καὶ κανεὶς δὲξ στὸ μεγάλο πάρκο.

Ἡ Κλάρα πέρασε τὸ μέρος ὅπου εἶτανε γεμάτο φῶς καὶ κόμο καὶ μῆτις σ' ἕν' ἀπὸ τὰ στενά μονοπάτια, πού φωδᾶ καὶ μισοφωτισμένα χανόντανε κάτω ἀπὸ τοὺς μαύρους θόλους τῶν κλαριῶν. Χώθηκε μέσα σ' αὐτοὺς καὶ προχωροῦσε. Πίσω της ἔνοιωσε νὰ τὴν ἀκολουθοῦνε τὰ πατήματα τοῦ ἀνῶστου, ἄργα, σιγὰ σὰν τὰ δικά της πάντα. Καὶ προχωροῦσε ὅσο πού ἔφτασε στὸ μέρος, ὅπου μιάλιμη μισοκρυμμένη κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα ἔκοβε τὸ πάρκο.

Ἡ Κλάρα πέρασε τὸ μέρος ὅπου εἶτανε γεμάτο φῶς καὶ κόμο καὶ μῆτις σ' ἕν' ἀπὸ τὰ στενά μονοπάτια, πού φωδᾶ καὶ μισοφωτισμένα χανόντανε κάτω ἀπὸ τοὺς μαύρους θόλους τῶν κλαριῶν. Χώθηκε μέσα σ' αὐτοὺς καὶ προχωροῦσε. Πίσω της ἔνοιωσε νὰ τὴν ἀκολουθοῦνε τὰ πατήματα τοῦ ἀνῶστου, ἄργα, σιγὰ σὰν τὰ δικά της πάντα. Καὶ προχωροῦσε ὅσο πού ἔφτασε στὸ μέρος, ὅπου μιάλιμη μισοκρυμμένη κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα ἔκοβε τὸ πάρκο.

Ἡ Κλάρα πέρασε τὸ μέρος ὅπου εἶτανε γεμάτο φῶς καὶ κόμο καὶ μῆτις σ' ἕν' ἀπὸ τὰ στενά μονοπάτια, πού φωδᾶ καὶ μισοφωτισμένα χανόντανε κάτω ἀπὸ τοὺς μαύρους θόλους τῶν κλαριῶν. Χώθηκε μέσα σ' αὐτοὺς καὶ προχωροῦσε. Πίσω της ἔνοιωσε νὰ τὴν ἀκολουθοῦνε τὰ πατήματα τοῦ ἀνῶστου, ἄργα, σιγὰ σὰν τὰ δικά της πάντα. Καὶ προχωροῦσε ὅσο πού ἔφτασε στὸ μέρος, ὅπου μιάλιμη μισοκρυμμένη κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα ἔκοβε τὸ πάρκο.

Ἡ Κλάρα πέρασε τὸ μέρος ὅπου εἶτανε γεμάτο φῶς καὶ κόμο καὶ μῆτις σ' ἕν' ἀπὸ τὰ στενά μονοπάτια, πού φωδᾶ καὶ μισοφωτισμένα χανόντανε κάτω ἀπὸ τοὺς μαύρους θόλους τῶν κλαριῶν. Χώθηκε μέσα σ' αὐτοὺς καὶ προχωροῦσε. Πίσω της ἔνοιωσε νὰ τὴν ἀκολουθοῦνε τὰ πατήματα τοῦ ἀνῶστου, ἄργα, σιγὰ σὰν τὰ δικά της πάντα. Καὶ προχωροῦσε ὅσο πού ἔφτασε στὸ μέρος, ὅπου μιάλιμη μισοκρυμμένη κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα ἔκοβε τὸ πάρκο.

Ἡ Κλάρα πέρασε τὸ μέρος ὅπου εἶτανε γεμάτο φῶς καὶ κόμο καὶ μῆτις σ' ἕν' ἀπὸ τὰ στενά μονοπάτια, πού φωδᾶ καὶ μισοφωτισμένα χανόντανε κάτω ἀπὸ τοὺς μαύρους θόλους τῶν κλαριῶν. Χώθηκε μέσα σ' αὐτοὺς καὶ προχωροῦσε. Πίσω της ἔνοιωσε νὰ τὴν ἀκολουθοῦνε τὰ πατήματα τοῦ ἀνῶστου, ἄργα, σιγὰ σὰν τὰ δικά της πάντα. Καὶ προχωροῦσε ὅσο πού ἔφτασε στὸ μέρος, ὅπου μιάλιμη μισοκρυμμένη κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα ἔκοβε τὸ πάρκο.

Ἡ Κλάρα πέρασε τὸ μέρος ὅπου εἶτανε γεμάτο φῶς καὶ κόμο καὶ μῆτις σ' ἕν' ἀπὸ τὰ στενά μονοπάτια, πού φωδᾶ καὶ μισοφωτισμένα χανόντανε κάτω ἀπὸ τοὺς μαύρους θόλους τῶν κλαριῶν. Χώθηκε μέσα σ' αὐτοὺς καὶ προχωροῦσε. Πίσω της ἔνοιωσε νὰ τὴν ἀκολουθοῦνε τὰ πατήματα τοῦ ἀνῶστου, ἄργα, σιγὰ σὰν τὰ δικά της πάντα. Καὶ προχωροῦσε ὅσο πού ἔφτασε στὸ μέρος, ὅπου μιάλιμη μισοκρυμμένη κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα ἔκοβε τὸ πάρκο.

Ἡ Κλάρα πέρασε τὸ μέρος ὅπου εἶτανε γεμάτο φῶς καὶ κόμο καὶ μῆτις σ' ἕν' ἀπὸ τὰ στενά μονοπάτια, πού φωδᾶ καὶ μισοφωτισμένα χανόντανε κάτω ἀπὸ τοὺς μαύρους θόλους τῶν κλαριῶν. Χώθηκε μέσα σ' αὐτοὺς καὶ προχωροῦσε. Πίσω της ἔνοιωσε νὰ τὴν ἀκολουθοῦνε τὰ πατήματα τοῦ ἀνῶστου, ἄργα, σιγὰ σὰν τὰ δικά της πάντα. Καὶ προχωροῦσε ὅσο πού ἔφτασε στὸ μέρος, ὅπου μιάλιμη μισοκρυμμένη κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα ἔκοβε τὸ πάρκο.

Ἡ Κλάρα πέρασε τὸ μέρος ὅπου εἶτανε γεμάτο φῶς καὶ κόμο καὶ μῆτις σ' ἕν' ἀπὸ τὰ στενά μονοπάτια, πού φωδᾶ καὶ μισοφωτισμένα χανόντανε κάτω ἀπὸ τοὺς μαύρους θόλους τῶν κλαριῶν. Χώθηκε μέσα σ' αὐτοὺς καὶ προχωροῦσε. Πίσω της ἔνοιωσε νὰ τὴν ἀκολουθοῦνε τὰ πατήματα τοῦ ἀνῶστου, ἄργα, σιγὰ σὰν τὰ δικά της πάντα. Καὶ προχωροῦσε ὅσο πού ἔφτασε στὸ μέρος, ὅπου μιάλιμη μισοκρυμμένη κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα ἔκοβε τὸ πάρκο.

Ἡ Κλάρα πέρασε τὸ μέρος ὅπου εἶτανε γεμάτο φῶς καὶ κόμο καὶ μῆτις σ' ἕν' ἀπὸ τὰ στενά μονοπάτια, πού φωδᾶ καὶ μισοφωτισμένα χανόντανε κάτω ἀπὸ τοὺς μαύρους θόλους τῶν κλαριῶν. Χώθηκε μέσα σ' αὐτοὺς καὶ προχωροῦσε. Πίσω της ἔνοιωσε νὰ τὴν ἀκολουθοῦνε τὰ πατήματα τοῦ ἀνῶστου, ἄργα, σιγὰ σὰν τὰ δικά της πάντα. Καὶ προχωροῦσε ὅσο πού ἔφτασε στὸ μέρος, ὅπου μιάλιμη μισοκρυμμένη κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα ἔκοβε τὸ πάρκο.

Ἡ Κλάρα πέρασε τὸ μέρος ὅπου εἶτανε γεμάτο φῶς καὶ κόμο καὶ μῆτις σ' ἕν' ἀπὸ τὰ στενά μονοπάτια, πού φωδᾶ καὶ μισοφωτισμένα χανόντανε κάτω ἀπὸ τοὺς μαύρους θόλους τῶν κλαριῶν. Χώθηκε μέσα σ' αὐτοὺς καὶ προχωροῦσε. Πίσω της ἔνοιωσε νὰ τὴν ἀκολουθοῦνε τὰ πατήματα τοῦ ἀνῶστου, ἄργα, σιγὰ σὰν τὰ δικά της πάντα. Καὶ προχωροῦσε ὅσο πού ἔφτασε στὸ μέρος, ὅπου μιάλιμη μισοκρυμμένη κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα ἔκοβε τὸ πάρκο.

«Δὲν εἶσαι σύ». Ἡ Κλάρα τέντωσε τὰ μάτια «Δὲν εἶσαι σὺ, τὴς μοιάζεις μόνον. Τὴς μοιάζεις στὴν ἀσκημιά».

«Τὰ ἴδια κρεμασμένα χεῖλη, τὰ ἴδια τάγματα, τὰ κοκαλιάρικα τὰ μάγουλα, τὰ ἀπειταμένα δῶα τὰ ἴδια τὰ μικρά, τὰ χρωμα τὰλαμπα τὰ μάτια, τὸ ἴδιο τὸ κομπουριάζμένο τὸ κορμί. Εἶναι ἡ πὶο ἀσκημὴ καὶ κείνη ἀπὸ δες. Κανεὶς δὲν τὴν κοίταζε, κανεὶς δὲν τὴν ἀγάπησε. Οἱ ἀνθρώποι δὲν μποροῦνε νὰ δοῦνε τὴν ψυχὴ. Καὶ κείνη εἶχε καλὴ ψυχὴ. Δὲ μίλησε ποτὲ, δὲ γέλασε ποτὲ μετὰ ξένων. Καθότανε μοναχὴ στὴν ἄκρη, μαζεμένη, καὶ κοίταζε βουβή, σὰν πᾶρδα ἀπὸ τὸ κλουβί, τίς ἄλλες, πού γελοῦσαν μετὰ ξένων. Ἐκεῖνη δὲν ἔμοιαζε μετὰ αὐτῆς, δὲν ταίριαζε μετὰ αὐτῆς, δὲν ταίριαζε στὸν κόσμο. Γι' αὐτὸ τὴ σκότωσαν».

Ἡ Κλάρα τινάχτηκε, μὰ ὁ ἀνῶστος δὲν τὴς ἀφῆρε τὸ χεῖρι «Τὴν ἀναποῖσα καὶ τὴ σκότωσαν», ἔκασα τοῦ ἑαυτοῦ, «μὰ μὴ φοβᾶσαι, ἐσὺ δὲ σ' ἀγαπᾶς». Ἐοῦ δὲν εἶσαι ἐκείνη, ὅπως φαντάστηκα σὰ σὲ εἶδα πρῶτὴ φορὰ. Νόμισα πὸς πέρασε ἡ ψυχὴ της σὲ σένα, πὸς ἀναστήθηκε σὲ σένα, πὸς ἔκασα τὴν ἑαυτοῦ. Μὰ ὄχι, ἐσὺ δὲν εἶσαι κείνη.

Ἐοῦ τοῖς εἶπες, Ἐκείνη δὲν ἔσπευε. Ἐπλεξε μόντὰ μὰς καὶ μὸς τᾶδωσε στὸ χεῖρι. Μὸς τᾶδωσε καὶ τὴς τὰ πέρασε γυῖο στὸ λαϊὸ θηλιά. Τράβηξε ἑσφίκα τὴ θηλιά γερὰ καὶ τὸ μάτια της, τὰ μικρὰ τὰ μάτια της, ἀνοῖξαν πλατὰ στὸ χάος, τεντωθήκανε πόρτες ὀρθάνοιγτες στὴν ἀβυσσὸν σὰν πλάκες σιμᾶτο ἀσπρηγεγύσανε τᾶχρωμα τὰ μᾶτια, σὰν αἰμοσταλάχτα ρουμῖνια ἀστράφτανε τᾶλαμπα τὰ μάτια. Τρόμαξε καὶ τὴς σπᾶσσε τὸ πρόσωπο. Ὡβλεπα μόντὰ τὸ γυνὸ κορμί.

Παίζανε φέγγη γλωμοκίτρινη, ἀχνόδινα κ' αὐτὴ πνιγότανε μέσα σ' ἀσπρηγεγύσανε, θαμπόχρως ἀναλαμνέ, σπρωγόμενες, πνιγνόντανε μουντὰ μὲ μέρα θαμπερὴ τὰ χρώματα στὸ φιλνίσι, πὸς τρεμοφύγγει ἐκεῖ σὰ νερὰ τὸ λεῖψ φεγγάρι, πὸς τρυπᾷ τοὺς κλάδους — ἔτσι ἔφραγε μπρὸςτὰ μου τὸ γυνὸ κορμί.

Ἡ Κλάρα κοίταξε στὴ λίμνη, ὅπου εἶδε τὸ χεῖρι του. Τὰ νερὰ εἶτανε σκοτεινά, φεγγάρι δὲ φανότανε μόντὰ στὴν ἄκρη, ἐκεῖ μπρὸςτὰ, θαμπότερες ἡ λάμψη τοῦ φαναριῦ κίτρινωπὴ.

«Γιὰ τὴ σκότωση γυνὴ», ἔκασα τοῦ ἑαυτοῦ, «γυνὴ μὴ σκότωση σὰν εἶδε πὸς τὴν ἤθελα γυνὴ κ' ἔπρεπε σὲ κρε-

βάτι. Ἐοῦ δὲ θέλεις, ἐσὺ δὲ λύνεις μόντὰ τὰ μαλλιά».

Ἐφραγε τὸ χεῖρι του στὸ λαϊὸ της, σὰ νὰ ἤθελε νὰ τὴς ἐξηλακώσει τὴν τρῶχλη.

Ἡ Κλάρα ἔκασα τὴν ἄντικρι.

«Μὴν τρομάξεις» δὲ σὲ θέλω ἔσεναν, εἶπε ὁ ἀνῶστος καὶ κατέβηκε τὸ χεῖρι. Ἐκείνη ἀφῆρε καὶ τὴ γυνὴν σ' ἔπρεσε ἔτσι στὸ κρεβάτι. Δὲν τὸ μόνυ. Σκέπασσε τὸ γυνὸ κορμί της, γιὰ τὴν τρόμαξε κ' αὐτὸ ὅπως ἔφραγε.

Τὴς φίλησε μόντὰ τὸ χεῖρι, πὸς κρεμῶτανε κάτω ἀσκέπαστο. Εἶτανε τόσο μικρὸ, τόσο ἀπαλὸ τὸ χεῖρι της. Τὸ δικὸν σου εἶναι ἀσκημὴ, δὲν τὸ φιλῶ. Τροχὺ πλατὺ, κακοπλάσμενο.

Δὲν εἶσαι κείνη ἐσὺ, δὲν ἔκασα τὴν ἄντικρι ἀπὸ τὸ κίτρινο νερὸ, πὸς πῆγα καὶ τὴν ἔριξα γιὰ νὰ μὴν τὴς δεῖ κανεὶς ἄλλος τὸ γυνὸ κορμί. Δὲν εἶσαι σὺ, τὴς μοιάζεις μόνον. Ἐοῦ δὲ θέλεις νὰ πεδά-νεις, δὲ θέλεις νὰ γυαλίσεις, δὲν μπορεῖς ἢ θέλεις; Λέγε!»

Ἐμεινε κρατώντας, σφίγγοντας δυνατὰ τὸ χεῖρι της.

Ἡ Κλάρα ἔκασα τὸ πρόσωπο. Δὲν μποροῦσε νὰντικρῶζε τὸ δικὸν του, δὲ βαστοῦσε νὰ βλέπει τὰ μάτια του, πὸς ἀστράφτανε μεγάλα, μαύρα, κρύα κάτω ἀπὸ τὸ κίτρινο τὸ φῶς.

Σὲ λίγο ἔνοιωσε πὸς τὴς ἀφῆρε τὸ χεῖρι κ' ὅταν τὸλμῆσε καὶ ἔκασα τὴν ἄντικρι, ὁ ἀνῶστος εἶχε χαθῆ.

Τὴν ἄλλη μέρα, σὰ γύριζε τὸ βράδι σπῆτι της, δὲν ἄκουσε πίσω της τὸ βήμα του καὶ σὰ βῆκε στὸ παράθυρο, δὲν τὸν εἶδε νὰ στέκει ἀντίκρι, νὰ περιμένει.

Περίμενε, περίμενε κ' αὐτὴ. δὲ φάνηκε. Ὡτερα κατέβηκε στὸ δρόμο καὶ δίχως νὰ τὸ νοιώσει βρέθηκε στὸ πάρκο καθισμένη ἐκεῖ στὴν ἄκρη τοῦ νερῦ. Ἐμεινε ὦρες μόντ, ἀσάλευτη, σκυφτὴ, βουβή.

Ὁ ἀνῶστος δὲν ἤρθε. Ὡμα ὅμως σπᾶσσε καὶ φύγει καὶ μῆτις σὸ στενὸ σκοτὶν μόντ, τότε τὴς φάνηκε πὸς ἄκουσε νὰ σβῖνει σὰν ἀπόσπας της σὰν ἀπὸ μακριὰ ἕνα μακρὸ, τρικυμιστὸ, χαχανιστὸ ἀγριο γέλιο.

Ἡ Κλάρα κοίταξε στὴ λίμνη, ὅπου εἶδε τὸ χεῖρι του. Τὰ νερὰ εἶτανε σκοτεινά, φεγγάρι δὲ φανότανε μόντὰ στὴν ἄκρη, ἐκεῖ μπρὸςτὰ, θαμπότερες ἡ λάμψη τοῦ φαναριῦ κίτρινωπὴ.

«Γιὰ τὴ σκότωση γυνὴ», ἔκασα τοῦ ἑαυτοῦ, «γυνὴ μὴ σκότωση σὰν εἶδε πὸς τὴν ἤθελα γυνὴ κ' ἔπρεπε σὲ κρε-

βάτι. Ἐοῦ δὲ θέλεις, ἐσὺ δὲ λύνεις μόντὰ τὰ μαλλιά».

Ἐφραγε τὸ χεῖρι του στὸ λαϊὸ της, σὰ νὰ ἤθελε νὰ τὴς ἐξηλακώσει τὴν τρῶχλη.

Ἡ Κλάρα ἔκασα τὴν ἄντικρι.

«Μὴν τρομάξεις» δὲ σὲ θέλω ἔσεναν, εἶπε ὁ ἀνῶστος καὶ κατέβηκε τὸ χεῖρι. Ἐκείνη ἀφῆρε καὶ τὴ γυνὴν σ' ἔπρεσε ἔτσι στὸ κρεβάτι. Δὲν τὸ μόνυ. Σκέπασσε τὸ γυνὸ κορμί της, γιὰ τὴν τρόμαξε κ' αὐτὸ ὅπως ἔφραγε.

Ὡμα ὅμως σπᾶσσε καὶ φύγει καὶ μῆτις σὸ στενὸ σκοτὶν μόντ, τότε τὴς φάνηκε πὸς ἄκουσε νὰ σβῖνει σὰν ἀπόσπας της σὰν ἀπὸ μακριὰ ἕνα μακρὸ, τρικυμιστὸ, χαχανιστὸ ἀγριο γέλιο.

Ἡ Κλάρα κοίταξε στὴ λίμνη, ὅπου εἶδε τὸ χεῖρι του. Τὰ νερὰ εἶτανε σκοτεινά, φεγγάρι δὲ φανότανε μόντὰ στὴν ἄκρη, ἐκεῖ μπρὸςτὰ, θαμπότερες ἡ λάμψη τοῦ φαναριῦ κίτρινωπὴ.

«Γιὰ τὴ σκότωση γυνὴ», ἔκασα τοῦ ἑαυτοῦ, «γυνὴ μὴ σκότωση σὰν εἶδε πὸς τὴν ἤθελα γυνὴ κ' ἔπρεπε σὲ κρε-

βάτι. Ἐοῦ δὲ θέλεις, ἐσὺ δὲ λύνεις μόντὰ τὰ μαλλιά».

Ἐφραγε τὸ χεῖρι του στὸ λαϊὸ της, σὰ νὰ ἤθελε νὰ τὴς ἐξηλακώσει τὴν τρῶχλη.

Ἡ Κλάρα ἔκασα τὴν ἄντικρι.

«Μὴν τρομάξεις» δὲ σὲ θέλω ἔσεναν, εἶπε ὁ ἀνῶστος καὶ κατέβηκε τὸ χεῖρι. Ἐκείνη ἀφῆρε καὶ τὴ γυνὴν σ' ἔπρεσε ἔτσι στὸ κρεβάτι. Δὲν τὸ μόνυ. Σκέπασσε τὸ γυνὸ κορμί της, γιὰ τὴν τρόμαξε κ' αὐτὸ ὅπως ἔφραγε.

Ὡμα ὅμως σπᾶσσε καὶ φύγει καὶ μῆτις σὸ στενὸ σκοτὶν μόντ, τότε τὴς φάνηκε πὸς ἄκουσε νὰ σβῖνει σὰν ἀπόσπας της σὰν ἀπὸ μακριὰ ἕνα μακρὸ, τρικυμιστὸ, χαχανιστὸ ἀγριο γέλιο.

Ἡ Κλάρα κοίταξε στὴ λίμνη, ὅπου εἶδε τὸ χεῖρι του. Τὰ νερὰ εἶτανε σκοτεινά, φεγγάρι δὲ φανότανε μόντὰ στὴν ἄκρη, ἐκεῖ μπρὸςτὰ, θαμπότερες ἡ λάμψη τοῦ φαναριῦ κίτρινωπὴ.

«Γιὰ τὴ σκότωση γυνὴ», ἔκασα τοῦ ἑαυτοῦ, «γυνὴ μὴ σκότωση σὰν εἶδε πὸς τὴν ἤθελα γυνὴ κ' ἔπρεπε σὲ κρε-

βάτι. Ἐοῦ δὲ θέλεις, ἐσὺ δὲ λύνεις μόντὰ τὰ μαλλιά».

Ἐφραγε τὸ χεῖρι του στὸ λαϊὸ της, σὰ νὰ ἤθελε νὰ τὴς ἐξηλακώσει τὴν τρῶχλη.

Ἡ Κλάρα ἔκασα τὴν ἄντικρι.

«Μὴν τρομάξεις» δὲ σὲ θέλω ἔσεναν, εἶπε ὁ ἀνῶστος καὶ κατέβηκε τὸ χεῖρι. Ἐκείνη ἀφῆρε καὶ τὴ γυνὴν σ' ἔπρεσε ἔτσι στὸ κρεβάτι. Δὲν τὸ μόνυ. Σκέπασσε τὸ γυνὸ κορμί της, γιὰ τὴν τρόμαξε κ' αὐτὸ ὅπως ἔφραγε.

Ὡμα ὅμως σπᾶσσε καὶ φύγει καὶ μῆτις σὸ στενὸ σκοτὶν μόντ, τότε τὴς φάνηκε πὸς ἄκουσε νὰ σβῖνει σὰν ἀπόσπας της σὰν ἀπὸ μακριὰ ἕνα μακρὸ, τρικυμιστὸ, χαχανιστὸ ἀγριο γέλιο.

Ἡ Κλάρα κοίταξε στὴ λίμνη, ὅπου εἶδε τὸ χεῖρι του. Τὰ νερὰ εἶτανε σκοτεινά, φεγγάρι δὲ φανότανε μόντὰ στὴν ἄκρη, ἐκεῖ μπρὸςτὰ, θαμπότερες ἡ λάμψη τοῦ φαναριῦ κίτρινωπὴ.

«Γιὰ τὴ σκότωση γυνὴ», ἔκασα τοῦ ἑαυτοῦ, «γυνὴ μὴ σκότωση σὰν εἶδε πὸς τὴν ἤθελα γυνὴ κ' ἔπρεπε σὲ κρε-

βάτι. Ἐοῦ δὲ θέλεις, ἐσὺ δὲ λύνεις μόντὰ τὰ μαλλιά».

Ἐφραγε τὸ χεῖρι του στὸ λαϊὸ της, σὰ νὰ ἤθελε νὰ τὴς ἐξηλακώσει τὴν τρῶχλη.

Ἡ Κλάρα ἔκασα τὴν ἄντικρι.

«Μὴν τρομάξεις» δὲ σὲ θέλω ἔσεναν, εἶπε ὁ ἀνῶστος καὶ κατέβηκε τὸ χεῖρι. Ἐκείνη ἀφῆρε καὶ τὴ γυνὴν σ' ἔπρεσε ἔτσι στὸ κρεβάτι. Δὲν τὸ μόνυ. Σκέπασσε τὸ γυνὸ κορμί της, γιὰ τὴν τρόμαξε κ' αὐτὸ ὅπως ἔφραγε.

Ὡμα ὅμως σπᾶσσε καὶ φύγει καὶ μῆτις σὸ στενὸ σκοτὶν μόντ, τότε τὴς φάνηκε πὸς ἄκουσε νὰ σβῖνει σὰν ἀπόσπας της σὰν ἀπὸ μακριὰ ἕνα μακρὸ, τρικυμιστὸ, χαχανιστὸ ἀγριο γέλιο.

Ἡ Κλάρα κοίταξε στὴ λίμνη, ὅπου εἶδε τὸ χεῖρι του. Τὰ νερὰ εἶτανε σκοτεινά, φεγγάρι δὲ φανότανε μόντὰ στὴν ἄκρη, ἐκεῖ μπρὸςτὰ, θαμπότερες ἡ λάμψη τοῦ φαναριῦ κίτρινωπὴ.

«Γιὰ τὴ σκότωση γυνὴ», ἔκασα τοῦ ἑαυτοῦ, «γυνὴ μὴ σκότωση σὰν εἶδε πὸς τὴν ἤθελα γυνὴ κ' ἔπρεπε σὲ κρε-

βάτι. Ἐοῦ δὲ θέλεις, ἐσὺ δὲ λύνεις μόντὰ τὰ μαλλιά».

Ἐφραγε τὸ χεῖρι του στὸ λαϊὸ της, σὰ νὰ ἤθελε νὰ τὴς ἐξηλακώσει τὴν τρῶχλη.

Ἡ Κλάρα ἔκασα τὴν ἄντικρι.

«Μὴν τρομάξεις» δὲ σὲ θέλω ἔσεναν, εἶπε ὁ ἀνῶστος καὶ κατέβηκε τὸ χεῖρι. Ἐκείνη ἀφῆρε καὶ τὴ γυνὴν σ'

ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΤΑ ΠΑΡΑΛΟΕΑ

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΞΑΝΑΝΟΙΩΣΕΤΕ;

Ός τώρα, ξέρουμε, ότι ο άνθρωπος ξαναγιάνει, όπως ποτέ, με την μεταμόρφωση ωρισμένων αδένων των πνεύμων ή με μια καλή δρυσιοθεραπεία. Πά ποτ' τώρ' ένας Άμερικανός σοφός, λέγει ότι η έσας της θύελλας του ανθρώπου και παράγων της άκμης του είνε το νευρικό του σύστημα, και συγκεκριμένως το μέγα συμπαθητικό νευρό. Μία καλή θεραπεία του συστήματος αυτού μπορεί να κάνει θαύματα. Άς δούμε πώς ένοιει τη θεραπεία αυτή ο Άμερικανός δόκτωρ.

Ο άνθρωπος έχει την ηλικία των άρτηριών του, λέγει η έπιστήμη, και ο καλύτερος τρόπος να εξετάζεται την κατάσταση των άρτηριών ενός ανθρώπου είναι να πάρει την πίεση. Όταν η πίεση είνε ύψωμένη, σημαίνει ότι οι άρτηρίες έχουν γεμίσει από κατασπαθία χοληστρίνη, και από άλλα αδεσποσίου και, συνεπώς, δεν μπορούν να λειτουργούν κανονικά. Ο αντίκτυπος της κατασπαθίας αυτής είνε άμεσος στην καρδιά, στα νεφρά, στον έγκεφαλό.

Σημειώθηκαν περιπτώσεις, και τα τίς όποιες, μια σύντομη αύξηση της άρτηριακής πίεσως, είχε ως έπικολούθο ένα κεραινωδόλο γήρας.

Ανδρής, σ' ελή του την άκμή παρουσιασάμε μέσος σε λίγους μήνες δια τα συμπτώματα του γήρατος. Η έπιστήμη απέδειξε άνανγκη μπρος στην παράδειξη αυτή ιδιότητα της φύσεως.

Θά σάς άναφέρωμε ένα παράδειγμα τέτοιου μαρμασμού,

μέ δια τα ένοιαφέροντα, τα καταληκτικά μάλλον, που έπικολούθησαν.

Τόν Νοέμβριον τού 1933 έφεραν στο νοσοκομείο της Ιατρικής σχολής τού Πανεστημίου Μισιγκαν, στην Άμερική, ένα νέο 29 έτων, η πρώτη εξέταση του όποιου έδειχνε, ότι είχε πάθει έγκεφαλικό άποστημα. Ήταν άξιολύπητος ο νέος αυτός: η όμης του ήταν όμης ενός καχεκτικού γέρου και μόλις μπορούσε να σταθεί στα πόδια του. Ήνέφερε από δυνατά πονοκέφαλο και η όραση του είχε τόσο εξασθενήσει πού δεν μπορούσε να μετρήσει τα δάκτυλα των χεριών του, από άποστασιν μισού μέτρου.

Όταν οι γιατροί τόν εξέτασαν καλύτερα, διεπίστωσαν ότι όλα αυτά τα παθολογικά συμπτώματα δεν μπορούσαν να άποδοθούν σε μια έγκεφαλική άνωμαλία. Έβησαν άπεναντίας ότι το κακό ήταν στις άρτηρίες τού άρρώστου, οι όποιες είχαν γρησάει πρόωρα και οι όποιες μάλιστα, σε μερικά μέρη είχαν τόσο φθορή, ώστε ήταν έτοιμες να σπάσουν! Το Ιατρικό συμβούλιο πού είχε συγκροτηθεί, άπεφάνθη, ότι δεν ύπρχε καμιά έλπις για τόν άρρώστο αυτό, και έπρεπε να σταλεί λίη σπλή του με πείθαρχή ήσυχία.

Κάποιος όμως από τους γιατρούς, χειρουργός, πήρε τόν λόγο και είπε:

—Άφού άναγνωρίζετε, ότι ο άρρώστος μας είνε καταδικασμένος, έμμετεψήθη τόν σε μένα. Θά τόν έγχειρήσω και φροντάζομαι να τόν θεραπεύσω.

Οι άλλοι τόν κύταξαν έκπληκτοι, άλλ' ο συνέδελφός τόν η

ταν από τούς πιδ διακεκριμένους χειρουργούς της Άμερικής και έτσι τόν άρρήκαν να έγχειρήση τόν έτοιμοθάνατο.

Ήδού, τότε, ο συλλογισμός πού ώδήγησε τόν χειρουργό αυτόν στην όπφασιν του να έγχειρήση τόν άρρώστο.

Η παθολογική σκλήρυνση των άρτηριών, η όποια έκδηλώνεται με την υπερένταση, έβάλλει στην καρδιά μια προσπαθεία άσχημα συντριπτική. Για να εξασφαλίση την κυκλοφορία τού αίματος στις άρτηρίες η καρδιά, η όποια, όπως ξέρουμε, παίζει τόν όργανισμό τόν ρόλο άντλίας, πρέπει να καταβάλη τόσο πιδ μεγάλη προσπάθεια, όσο όλιγότερο έλαστικές είνε οι άρτηρίες.

Όπως ξέρουμε όμως τα τρία χρώματα τών άρτηριών κινούνται από τα νεύρα τού μεγάλου συμπαθητικού συστήματος, το όποιο αντίθετα προς το έγκεφαλονατικό σύστημα είνε τελείως άνεξέλεγκτο από την ένσυνείδητη ζωή μας.

Σε μερικά άτομα τυχαίνει για λόγους τούς όποιους δεν ξέρει ακόμα καλά η έπιστήμη, η λειτουργία τού συμπαθητικού συστήματος να είνε διαταραγμένη. Άπλοδι είνε ύπερβολικά εύαίσθητο το νευρικό σύστημα από τη έυσυμπαθσία του αυτή έπηρεάζει τις άρτηρίες εις τρόπον, ώστε να στενεύονται αυτές άκάνονιστα.

Έτσι η ποσότης τού αίματος πού έξασπαστείται σε όλα τα μέρη τού σώματος δεν αρκεί πια για να τόν θρέψη και το σώμα φθίνει, γεννιά και στο τέλος πεθαίνει.

ΘΕΡΑΠΕΥΣΑΤΕ ΤΑ ΝΕΥΡΑ ΣΑΣ

Ό χειρουργός λοιπόν σκέφθηκε ότι άποκρίνονταν ένα μέρος τού συμπαθητικού συστήματος, θά μπορούσε να εξασθενήσει την έπίδραση του στα τοιχώματα των άρτηριών και να τονώσει έτσι την λειτουργία τους, να τίς κάνει πιδ έλαστικές.

Τώρα γιατί αυτή η κατάστασις τού νευρικού συστήματος; Γιατί δηλαδή αυτή η υπερέντασις τού μέγχι τού σημείου αυτού έπιφέρει έμμέσως τόν θάνατον;

Οι λόγοι πρέπει να άναζητηθούν στον πολιτισμόν μας και τούς σημερινούς έν γένει όρους της ζωής, οι όποιοι είνε τούλ' ειασθητικοί άπό τούς παλαιούς. Άλλοτε, την έποχή πού η δύναμις τών χεριών και η εύκινησία των όστων έπαιζαν κεφαλαίο ρόλο στην ζωή τού ανθρώπου, δουλειά τού συμπαθητικού συστήματος ήταν να κινήσει τόν σωματόχου και να διευκολύνη την κυκλοφορία τού αίματος στους μύς τών χεριών και τών ποδιών. Άλλά άν τότε η εργασία αυτή τού συμπαθητικού συστήματος ήταν ώφέλιμη στον άνθρωπο, δεν συμβαίνει και σήμερα αυτό. Μπορεί κανείς να ζήσει χωρίς σθεσρές διαταραχές, και χωρίς μερικά από τα νεύρα αυτά. Σκινώντας από την άρχη αυτή, η Άμερική, χειρουργός, έγχειρησε τόν έτοιμοθάνατο. Άντικειμενικός σκοπός τού ήταν: να άποκόψη τα περιττά νεύρα πού είχαν προκαλέσει αυτή την κατάσταση στον όργανισμό τού άρρώστου.

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ ΣΩΜΑ

Ή έπιδερμής ως φάρμακον

ΜΙΑ ΠΡΟΣΦΑΤΟΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ

Οι παλαιοί παρομοίαζαν το ανθρώπινο σώμα με μίαν άποθηκήν φαρμάκων, η όποια έχει διατάσσοντας δια τήν καλήν του διατήρησιν και διά τήν άπομακρύνήν αίς άσθενείας.

Αί πρόσφατοι έρευναι της διολογικής Ιατρικής δεν έκαμαν άλλα παρά να έπιβεβαιώσουν την άντιλήψιν αυτήν. Ύπαρχουν μερικά φάρμακα πού δεν άποτελούν πλέον μουστικά της έπιστήμης, άλλα είνε παγκοίνως γνωστά.

Είς τούς αλφ. χ. εις δίσους έστι άν πάρεμεν αίμα από την φλέβα ενός ατόμου και το εισαγάγομεν πάλιν εις το σώμα του δι' ένεσως, έπιτυγχάνομεν πραγμάτι ταύτατα.

Δέν συμπεριελήφθη λοιπόν εις τήν έπιδερμίδα εύρέθησαν έπίσης και κύτταρα τα όποια μετακινούνται και μεταβαίνουν εις το μέρος εκείνο τού σώματος όπου ο όργανισμός καταπολεμεί κάποιον μολύνον. Άκόμη και κατά την άρχαιότητα η χρήση διαφόρων μερών τού σώματος ως και οσάων πού έξέρχονται από αυτό υπό διαφόρους μορφάς, ήτο αρκετά συχνή και αποτελεσματική της έργασίας πού κάμουν τα κύτταρα αυτά δια να ύπερασπίσουν τόν όργανισμό άπ' την έπίδρασιν τού έντονωτάτου φοτός.

Πρό τίνος, ένας Γερμανός Ιατρός, ο Βόλφρατ Κούρτ έκαμεν ένδιαφερούσας μελέτας επί τών θεραπευτικών στοιχείων πού ύπεριέχονται εις την έπιδερμίδα τού ανθρώπου. Τα θεραπευτικά αυτά στοιχεία γίνονται άποτελεσματικότερα και άποκτούν μεγαλύτερον έτασιον όταν έλθουν εις έπασην με το νερό. Έγιναν μάλιστα και σχετικά πειράματα πού έπιβεβαίωσαν άπολύτως την θεωρίαν αυτήν τού Γερμανού έπιστήμους.

Άπό τα πειράματα αυτά άπεδείχθη τού έξης: μία άριστή ποσότης ύδατος έντός τού όποιου έμεινε θυσιμμένος επί μίαν ώραν λ. χ. τού χέρι υγιούς ανθρώπου, γαμίζει τόνον πολύ από τα θεραπευτικά εκείνα στοιχεία, ώστε μεταβάλλεται εις πραγματικούς φάρμακον. Έάν δέ το νερό αυτό δώρηται κατά μικράς δόσεις εις ανθρώπους πού πάσχουν από ύπεραισθησιών της έπιδερμίδος, εις αυτούς πού αισθάνονται πολύ το κρύο και την ζέση, εις όσους έχουν έκζέματα, καντός είδους η πάσχουν από άλλας σχετικές άσθενείας και πρό παντός από βρογχικών άσθμα, οι άνθρωποι αυτοί εύρισκουν μεγάλη άνακούφισιν, εις μερικάς δέ περιπτώσεις θεραπεύονται τελείως.

Το περιεργον αυτό φάρμακον έπιδρά επί τού αίματος τού άσθενούς και τροποποιεί εύμενώς την κομωδή κατάστασιν του. Μακρά σειρά πειραμάτων εις έργαστήρια και κλινικάς μάς έπιτρέπουν να θεβαιώσωμεν ότι πάρα πολλοί άσθενείς, άφού έκαμαν χρήση τού νέου αυτού φαρμάκου άπλάγησαν από διαφόρους έννοήσεις, πού ήταν πολύ έκπικνυνοι διά την ζωήν των.

Αί προσπάθειαι της χημείας πού εύρίσκονται εις την ύπηρεσίαν της Ιατρικής τείνουν τώρα εις την κατασκευήν πού φαρμάκου αυτού, όσον τόν δυνατόν τελεσιότερου και πλέον άποτελεσματικού, το όποιον να τεθή εις την διάθεσιν τού κοινού, όπως όλα τα φάρμακα πού πολούνται εις τα φαρμακεία.

Άνδρής, σ' ελή του την άκμή παρουσιασάμε μέσος σε λίγους μήνες δια τα συμπτώματα του γήρατος. Η έπιστήμη απέδειξε άνανγκη μπρος στην παράδειξη αυτή ιδιότητα της φύσεως.

Θά σάς άναφέρωμε ένα παράδειγμα τέτοιου μαρμασμού,

Ό άνθρωπος έχει την ηλικία των άρτηριών του, λέγει η έπιστήμη, και ο καλύτερος τρόπος να εξετάζεται την κατάσταση των άρτηριών ενός ανθρώπου είναι να πάρει την πίεση. Όταν η πίεση είνε ύψωμένη, σημαίνει ότι οι άρτηρίες έχουν γεμίσει από κατασπαθία χοληστρίνη, και από άλλα αδεσποσίου και, συνεπώς, δεν μπορούν να λειτουργούν κανονικά. Ο αντίκτυπος της κατασπαθίας αυτής είνε άμεσος στην καρδιά, στα νεφρά, στον έγκεφαλό.

Σημειώθηκαν περιπτώσεις, και τα τίς όποιες, μια σύντομη αύξηση της άρτηριακής πίεσως, είχε ως έπικολούθο ένα κεραινωδόλο γήρας.

Ανδρής, σ' ελή του την άκμή παρουσιασάμε μέσος σε λίγους μήνες δια τα συμπτώματα του γήρατος. Η έπιστήμη απέδειξε άνανγκη μπρος στην παράδειξη αυτή ιδιότητα της φύσεως.

Θά σάς άναφέρωμε ένα παράδειγμα τέτοιου μαρμασμού,

Ό άνθρωπος έχει την ηλικία των άρτηριών του, λέγει η έπιστήμη, και ο καλύτερος τρόπος να εξετάζεται την κατάσταση των άρτηριών ενός ανθρώπου είναι να πάρει την πίεση. Όταν η πίεση είνε ύψωμένη, σημαίνει ότι οι άρτηρίες έχουν γεμίσει από κατασπαθία χοληστρίνη, και από άλλα αδεσποσίου και, συνεπώς, δεν μπορούν να λειτουργούν κανονικά. Ο αντίκτυπος της κατασπαθίας αυτής είνε άμεσος στην καρδιά, στα νεφρά, στον έγκεφαλό.

Σημειώθηκαν περιπτώσεις, και τα τίς όποιες, μια σύντομη αύξηση της άρτηριακής πίεσως, είχε ως έπικολούθο ένα κεραινωδόλο γήρας.

Ανδρής, σ' ελή του την άκμή παρουσιασάμε μέσος σε λίγους μήνες δια τα συμπτώματα του γήρατος. Η έπιστήμη απέδειξε άνανγκη μπρος στην παράδειξη αυτή ιδιότητα της φύσεως.

Θά σάς άναφέρωμε ένα παράδειγμα τέτοιου μαρμασμού,

Ό άνθρωπος έχει την ηλικία των άρτηριών του, λέγει η έπιστήμη, και ο καλύτερος τρόπος να εξετάζεται την κατάσταση των άρτηριών ενός ανθρώπου είναι να πάρει την πίεση. Όταν η πίεση είνε ύψωμένη, σημαίνει ότι οι άρτηρίες έχουν γεμίσει από κατασπαθία χοληστρίνη, και από άλλα αδεσποσίου και, συνεπώς, δεν μπορούν να λειτουργούν κανονικά. Ο αντίκτυπος της κατασπαθίας αυτής είνε άμεσος στην καρδιά, στα νεφρά, στον έγκεφαλό.

Σημειώθηκαν περιπτώσεις, και τα τίς όποιες, μια σύντομη αύξηση της άρτηριακής πίεσως, είχε ως έπικολούθο ένα κεραινωδόλο γήρας.

Ανδρής, σ' ελή του την άκμή παρουσιασάμε μέσος σε λίγους μήνες δια τα συμπτώματα του γήρατος. Η έπιστήμη απέδειξε άνανγκη μπρος στην παράδειξη αυτή ιδιότητα της φύσεως.

Θά σάς άναφέρωμε ένα παράδειγμα τέτοιου μαρμασμού,

Ό άνθρωπος έχει την ηλικία των άρτηριών του, λέγει η έπιστήμη, και ο καλύτερος τρόπος να εξετάζεται την κατάσταση των άρτηριών ενός ανθρώπου είναι να πάρει την πίεση. Όταν η πίεση είνε ύψωμένη, σημαίνει ότι οι άρτηρίες έχουν γεμίσει από κατασπαθία χοληστρίνη, και από άλλα αδεσποσίου και, συνεπώς, δεν μπορούν να λειτουργούν κανονικά. Ο αντίκτυπος της κατασπαθίας αυτής είνε άμεσος στην καρδιά, στα νεφρά, στον έγκεφαλό.

Σημειώθηκαν περιπτώσεις, και τα τίς όποιες, μια σύντομη αύξηση της άρτηριακής πίεσως, είχε ως έπικολούθο ένα κεραινωδόλο γήρας.

Ανδρής, σ' ελή του την άκμή παρουσιασάμε μέσος σε λίγους μήνες δια τα συμπτώματα του γήρατος. Η έπιστήμη απέδειξε άνανγκη μπρος στην παράδειξη αυτή ιδιότητα της φύσεως.

Θά σάς άναφέρωμε ένα παράδειγμα τέτοιου μαρμασμού,

Ό άνθρωπος έχει την ηλικία των άρτηριών του, λέγει η έπιστήμη, και ο καλύτερος τρόπος να εξετάζεται την κατάσταση των άρτηριών ενός ανθρώπου είναι να πάρει την πίεση. Όταν η πίεση είνε ύψωμένη, σημαίνει ότι οι άρτηρίες έχουν γεμίσει από κατασπαθία χοληστρίνη, και από άλλα αδεσποσίου και, συνεπώς, δεν μπορούν να λειτουργούν κανονικά. Ο αντίκτυπος της κατασπαθίας αυτής είνε άμεσος στην καρδιά, στα νεφρά, στον έγκεφαλό.

Σημειώθηκαν περιπτώσεις, και τα τίς όποιες, μια σύντομη αύξηση της άρτηριακής πίεσως, είχε ως έπικολούθο ένα κεραινωδόλο γήρας.

Ανδρής, σ' ελή του την άκμή παρουσιασάμε μέσος σε λίγους μήνες δια τα συμπτώματα του γήρατος. Η έπιστήμη απέδειξε άνανγκη μπρος στην παράδειξη αυτή ιδιότητα της φύσεως.

Θά σάς άναφέρωμε ένα παράδειγμα τέτοιου μαρμασμού,

Ό άνθρωπος έχει την ηλικία των άρτηριών του, λέγει η έπιστήμη, και ο καλύτερος τρόπος να εξετάζεται την κατάσταση των άρτηριών ενός ανθρώπου είναι να πάρει την πίεση. Όταν η πίεση είνε ύψωμένη, σημαίνει ότι οι άρτηρίες έχουν γεμίσει από κατασπαθία χοληστρίνη, και από άλλα αδεσποσίου και, συνεπώς, δεν μπορούν να λειτουργούν κανονικά. Ο αντίκτυπος της κατασπαθίας αυτής είνε άμεσος στην καρδιά, στα νεφρά, στον έγκεφαλό.

Σημειώθηκαν περιπτώσεις, και τα τίς όποιες, μια σύντομη αύξηση της άρτηριακής πίεσως, είχε ως έπικολούθο ένα κεραινωδόλο γήρας.

Ανδρής, σ' ελή του την άκμή παρουσιασάμε μέσος σε λίγους μήνες δια τα συμπτώματα του γήρατος. Η έπιστήμη απέδειξε άνανγκη μπρος στην παράδειξη αυτή ιδιότητα της φύσεως.

Θά σάς άναφέρωμε ένα παράδειγμα τέτοιου μαρμασμού,

Ό άνθρωπος έχει την ηλικία των άρτηριών του, λέγει η έπιστήμη, και ο καλύτερος τρόπος να εξετάζεται την κατάσταση των άρτηριών ενός ανθρώπου είναι να πάρει την πίεση. Όταν η πίεση είνε ύψωμένη, σημαίνει ότι οι άρτηρίες έχουν γεμίσει από κατασπαθία χοληστρίνη, και από άλλα αδεσποσίου και, συνεπώς, δεν μπορούν να λειτουργούν κανονικά. Ο αντίκτυπος της κατασπαθίας αυτής είνε άμεσος στην καρδιά, στα νεφρά, στον έγκεφαλό.

Σημειώθηκαν περιπτώσεις, και τα τίς όποιες, μια σύντομη αύξηση της άρτηριακής πίεσως, είχε ως έπικολούθο ένα κεραινωδόλο γήρας.

Ανδρής, σ' ελή του την άκμή παρουσιασάμε μέσος σε λίγους μήνες δια τα συμπτώματα του γήρατος. Η έπιστήμη απέδειξε άνανγκη μπρος στην παράδειξη αυτή ιδιότητα της φύσεως.

Θά σάς άναφέρωμε ένα παράδειγμα τέτοιου μαρμασμού,

Ό άνθρωπος έχει την ηλικία των άρτηριών του, λέγει η έπιστήμη, και ο καλύτερος τρόπος να εξετάζεται την κατάσταση των άρτηριών ενός ανθρώπου είναι να πάρει την πίεση. Όταν η πίεση είνε ύψωμένη, σημαίνει ότι οι άρτηρίες έχουν γεμίσει από κατασπαθία χοληστρίνη, και από άλλα αδεσποσίου και, συνεπώς, δεν μπορούν να λειτουργούν κανονικά. Ο αντίκτυπος της κατασπαθίας αυτής είνε άμεσος στην καρδιά, στα νεφρά, στον έγκεφαλό.

Σημειώθηκαν περιπτώσεις, και τα τίς όποιες, μια σύντομη αύξηση της άρτηριακής πίεσως, είχε ως έπικολούθο ένα κεραινωδόλο γήρας.

Ανδρής, σ' ελή του την άκμή παρουσιασάμε μέσος σε λίγους μήνες δια τα συμπτώματα του γήρατος. Η έπιστήμη απέδειξε άνανγκη μπρος στην παράδειξη αυτή ιδιότητα της φύσεως.

Θά σάς άναφέρωμε ένα παράδειγμα τέτοιου μαρμασμού,

Ό άνθρωπος έχει την ηλικία των άρτηριών του, λέγει η έπιστήμη, και ο καλύτερος τρόπος να εξετάζεται την κατάσταση των άρτηριών ενός ανθρώπου είναι να πάρει την πίεση. Όταν η πίεση είνε ύψωμένη, σημαίνει ότι οι άρτηρίες έχουν γεμίσει από κατασπαθία χοληστρίνη, και από άλλα αδεσποσίου και, συνεπώς, δεν μπορούν να λειτουργούν κανονικά. Ο αντίκτυπος της κατασπαθίας αυτής είνε άμεσος στην καρδιά, στα νεφρά, στον έγκεφαλό.

Σημειώθηκαν περιπτώσεις, και τα τίς όποιες, μια σύντομη αύξηση της άρτηριακής πίεσως, είχε ως έπικολούθο ένα κεραινωδόλο γήρας.

Ανδρής, σ' ελή του την άκμή παρουσιασάμε μέσος σε λίγους μήνες δια τα συμπτώματα του γήρατος. Η έπιστήμη απέδειξε άνανγκη μπρος στην παράδειξη αυτή ιδιότητα της φύσεως.

Θά σάς άναφέρωμε ένα παράδειγμα τέτοιου μαρμασμού,

Ό άνθρωπος έχει την ηλικία των άρτηριών του, λέγει η έπιστήμη, και ο καλύτερος τρόπος να εξετάζεται την κατάσταση των άρτηριών ενός ανθρώπου είναι να πάρει την πίεση. Όταν η πίεση είνε ύψωμένη, σημαίνει ότι οι άρτηρίες έχουν γεμίσει από κατασπαθία χοληστρίνη, και από άλλα αδεσποσίου και, συνεπώς, δεν μπορούν να λειτουργούν κανονικά. Ο αντίκτυπος της κατασπαθίας αυτής είνε άμεσος στην καρδιά, στα νεφρά, στον έγκεφαλό.

Σημειώθηκαν περιπτώσεις, και τα τίς όποιες, μια σύντομη αύξηση της άρτηριακής πίεσως, είχε ως έπικολούθο ένα κεραινωδόλο γήρας.

Ανδρής, σ' ελή του την άκμή παρουσιασάμε μέσος σε λίγους μήνες δια τα συμπτώματα του γήρατος. Η έπιστήμη απέδειξε άνανγκη μπρος στην παράδειξη αυτή ιδιότητα της φύσεως.

Θά σάς άναφέρωμε ένα παράδειγμα τέτοιου μαρμασμού,

Ό άνθρωπος έχει την ηλικία των άρτηριών του, λέγει η έπιστήμη, και ο καλύτερος τρόπος να εξετάζεται την κατάσταση των άρτηριών ενός ανθρώπου είναι να πάρει την πίεση. Όταν η πίεση είνε ύψωμένη, σημαίνει ότι οι άρτηρίες έχουν γεμίσει από κατασπαθία χοληστρίνη, και από άλλα αδεσποσίου και, συνεπώς, δεν μπορούν να λειτουργούν κανονικά. Ο αντίκτυπος της κατασπαθίας αυτής είνε άμεσος στην καρδιά, στα νεφρά, στον έγκεφαλό.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Άπό τού τελευταίον εύρωπαϊκόν ταχυδρομείον

Εις την πόλιν τού Πιά, όπου γεννήθηκε ο Έρρίκος ο 4ος, καθήκονα διασχίζει ένας δρόμος μία νέα καλογηρά οδηγούσα το αυτοκίνητον τού μοναστηρίου της, ακολούθουμένη από μίαν άδελφή τού τάγματός της. Πηγαίνει κάθε πωλή και παραδίδει εις τα διάφορα σπιτία τα άποφύρορχα τα όποια πλένονται εις τού μοναστήρι της. Πάρ' ότι οι δρόμοι είνε στενοί και εις πολλές συνικίας σγεδόν αδιάσπαστοι, δέν παρετρίθη ποτέ δυστυχία. Βέβαια ύπαρχουν πολλοί οι όποιοι παρακινούνται, έλέποντας μίαν καλογηρά να οδηγεί αυτοκίνητον. Οι άγιές αυτές γυναίκες είνε πρακτικότερες. Άφού τα έξοδα τού μοναστηρίου είνε τόσα, ώστε να μην έπιτρέψουν την πρόσληψιν ενός σφαφί επί μισού, έκρινον καλόν να τόν άντικαταστήσουν με μίαν σούφρονα τών, η όποια έχι μόνον δέν ζητεί τίποτα άλλα και προσφέρει μεγάλως έπηρεας. Έάν οι άνδρες άντικαθίσταντο πώς οι γυναίκες μπόρουν έφέλγχα να τούς άντικαταστήσουν εις όλα σχεδόν τα έπαγγέλματα. Ού ήσαν λιγώτερον άπαιτητικοί.

Εις την Άμερικανικήν λουτρόπολιν τού Πόλμι Πίπτερ, εισηγήθη τελευταίως ένα νέο είδος σπόρ σκοπόν έχον να μετρίξη την ταχύτητα των κολυμβητών κατά την πτόσιν των από πολύ ύψηλόν έσδρόν εις την θάλασσαν. Ο κολλυμβητής κρατείται από τού ένα χέρι είκοσι άς είκοσι πέμπε μπαλόνια γεμάτα αέριον. Η πτόσις είνε θραυστική με πολλές θυματικές άμφισβητούσεις. Λέγεται ότι η μέθοδος αυτή λαοεισάχθη από μίαν γυναίκα, η όποια έστιάσε να πείθει από τάς ύψηλές έξέδρας και πού διά τής έφευρσεως της αυτής προέλασε την γενικήν προσοχήν εις τας εμμένοντες εις την λουτρόπολιν. Άριστοτατή και προκισμένη μ' ένα σωρό άλλα πινόντα εμεθα έξείως, ότι θα κερτακτήση την καρδίαν πολλών έπών θαυμαστών της. Η μέθοδος αυτή εγινε πολύ άν-δύγκ.

Εις πολλούς λαούς ύπάρχει η πεποίθησις ότι δι' ειδικών έλλασμών είνε δυνατόν να προκληθή έρωχη. Οι φακίρη τών Ιμαλαίων γοητισμοίον την ελπίθ μέθοδον, διά της όποιας Ιογυρίζονται, ότι μπόρουν να προκαλέσουν έρωχην. Ένας άνδρας κρεμάται από τα πόδια σε μίαν δοκόν ύποστηρίζομένην υπό δύο άλλων εις τρόπον ώστε να έχη τού κεφάλι προς τού κάτω. Ένας φακίρης τόν δίνει μ' ένα σχοινί από τή μέση και τόν κουνάει. Βέβαια η θέσις τού αιώρουμένου δεν είνε διόλου εύχαρις, τού θύμα όμως δέχεται το μαρτύριον ενός πεπεισμένου ότι γίνεται ώφέλιμον εις τούς όμοφίλους του. Το θυσιασμένον πλήθος παρακολουθεί την σκηνήν έκίνην ύψωνοντας από καρού εις καιρόν τα θέλματα στον ούρανόν.

Το περιεργον αυτό φάρμακον έπιδρά επί τού αίματος τού άσθενούς και τροποποιεί εύμενώς την κομωδή κατάστασιν του. Μακρά σειρά πειραμάτων εις έργαστήρια και κλινικάς μάς έπιτρέπουν να θεβαιώσωμεν ότι πάρα πολλοί άσθενείς, άφού έκαμαν χρήση τού νέου αυτού φαρμάκου άπλάγησαν από διαφόρους έννοήσεις, πού ήταν πολύ έκπικνυνοι διά την ζωήν των.

Αί προσπάθειαι της χημείας πού εύρίσκονται εις την ύπηρεσίαν της Ιατρικής τείνουν τώρα εις την κατασκευήν πού φαρμάκου αυτού, όσον τόν δυνατόν τελεσιότερου και πλέον άποτελεσματικού, το όποιον να τεθή εις την διάθεσιν τού κοινού, όπως όλα τα φάρμακα πού πολούνται εις τα φαρμακεία.

Άνδρής, σ' ελή του την άκμή παρουσιασάμε μέσος σε λίγους μήνες δια τα συμπτώματα του γήρατος. Η έπιστήμη απέδειξε άνανγκη μπρος στην παράδειξη αυτή ιδιότητα της φύσεως.

Θά σάς άναφέρωμε ένα παράδειγμα τέτοιου μαρμασμού,

Ό άνθρωπος έχει την ηλικία των άρτηριών του, λέγει η έπιστήμη, και ο καλύτερος τρόπος να εξετάζεται την κατάσταση των άρτηριών ενός ανθρώπου είναι να πάρει την πίεση. Όταν η πίεση είνε ύψωμένη, σημαίνει ότι οι άρτηρίες έχουν γεμίσει από κατασπαθία χοληστρίνη, και από άλλα αδεσποσίου και, συνεπώς, δεν μπορούν να λειτουργούν κανονικά. Ο αντίκτυπος της κατασπαθίας αυτής είνε άμεσος στην καρδιά, στα νεφρά, στον έγκεφαλό.

Σημειώθηκαν περιπτώσεις, και τα τίς όποιες, μια σύντομη αύξηση της άρτηριακής πίεσως, είχε ως έπικολούθο ένα κεραινωδόλο γήρας.

Ανδρής, σ' ελή του την άκμή παρουσιασάμε μέσος σε λίγους μήνες δια τα συμπτώματα του γήρατος. Η έπιστήμη απέδειξε άνανγκη μπρος στην παράδειξη αυτή ιδιότητα της φύσεως.

Θά σάς άναφέρωμε ένα παράδειγμα τέτοιου μαρμασμού,

Ό άνθρωπος έχει την ηλικία των άρτηριών του, λέγει η έπιστήμη, και ο καλύτερος τρόπος να εξετάζεται την κατάσταση των άρτηριών ενός ανθρώπου είναι να πάρει την πίεση. Όταν η πίεση είνε ύψωμένη, σημαίνει ότι οι άρτηρίες έχουν γεμίσει από κατασπαθία χοληστρίνη, και από άλλα αδεσποσίου και, συνεπώς, δεν μπορούν να λειτουργούν κανονικά. Ο αντίκτυπος της κατασπαθίας αυτής είνε άμεσος στην καρδιά, στα νεφρά, στον έγκεφαλό.

Σημειώθηκαν περιπτώσεις, και τα τίς όποιες, μια σύντομη αύξηση της άρτηριακής πίεσως, είχε ως έπικολούθο ένα κεραινωδόλο γήρας.

Ανδρής, σ' ελή του την άκμή παρουσιασάμε μέσος σε λίγους μήνες δια τα συμπτώματα του γήρατος. Η έπιστήμη απέδειξε άνανγκη μπρος στην παράδειξη αυτή ιδιότητα της φύσεως.

Θά σάς άναφέρωμε ένα παράδειγμα τέτοιου μαρμασμού,

Ό άνθρωπος έχει την ηλικία των άρτηριών του, λέγει η έπιστήμη, και ο καλύτερος τρόπος να εξετάζεται την κατάσταση των άρτηριών ενός ανθρώπου είναι να πάρει την πίεση. Όταν η πίεση είνε ύψωμένη, σημαίνει ότι οι άρτηρίες έχουν γεμίσει από κατασπαθία χοληστρίνη, και από άλλα αδεσποσίου και, συνεπώς, δεν μπορούν να λειτουργούν κανονικά. Ο αντίκτυπος της κατασπαθίας αυτής είνε άμεσος στην καρδιά, στα νεφρά, στον έγκεφαλό.

Σημειώθηκαν περιπτώσεις, και τα τίς όποιες, μια σύντομη αύξηση της άρτηριακής πίεσως, είχε ως έπικολούθο ένα κεραινωδόλο γήρας.

Ανδρής, σ' ελή του την άκμή παρουσιασάμε μέσος σε λίγους μήνες δια τα συμπτώματα του γήρατος. Η έπιστήμη απέδειξε άνανγκη μπρος στην παράδειξη αυτή ιδιότητα της φύσεως.

Θά σάς άναφέρωμε ένα παράδειγμα τέτοιου μαρμασμού,

Ό άνθρωπος έχει την ηλικία των άρτηριών του, λέγει η έπιστήμη, και ο καλύτερος τρόπος να εξετάζεται την κατάσταση των άρτηριών ενός ανθρώπου είναι να πάρει την πίεση. Όταν η πίεση είνε ύψωμένη, σημαίνει ότι οι άρτηρίες έχουν γεμίσει από κατασπαθία χοληστρίνη, και από άλλα αδεσποσίου και, συνεπώς, δεν μπορούν να λειτουργούν κανονικά. Ο αντίκτυπος της κατασπαθίας αυτής είνε άμεσος στην καρδιά, στα νεφρά, στον έγκεφαλό.

Σημειώθηκαν περιπτώσεις, και τα τίς όποιες, μια σύντομη αύξηση της άρτηριακής πί

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ ΝΥΦΙΚΟ ΦΟΡΕΜΑ

Α'
 "Ήταν κάμποσος καιρός από το Μάρκο Χρυσογέννη εβρίσκετο, μεγάλην ἀλλάγη σταύς τρόπους καί στά φροήματα τής γυναικάς του.
 Σχινά, μέσα στις καλλίτερες, σ'ιγμές τής οικογενειακής χαράς, μία σκεπτική θλίψη έβουγνέσασε το όραιο πρόσωπό τής.
 Η σαγηνευτική όμορφιά τής έλάβαινε μίαν έχθρικήν έκφραση. Στά θρονικά μάτια τής, που πρώτα έφωσφόριζέη ή μαγική έκείνη λάμψη που σέρνει τόν άνθρωπο στήν ήθονικήν άρσσην μίος θανάτου, α-γάτης, τώρα έκαιπεν ένα κρυφό μίσος.
 "Υστερήει καί ελπίσθητι έγκριόουεν, ό-πως πάντα, στά σπλάχνα τής τόν άχόρ-τοστον ήθονικόν όργασμό, που σέρνει τό βήλυ πρός τόν άνδρα γιά νά σούδω τόν ά-ώνιο πόθο. "Αλλά καί σ' αυτές τίς στι-γμές άκόμη έδειχνεν ένα παράξενο πεί-σμα, που έμοιαζαν μέ περιφρόνηση.
 Είχε πάντα τή γυναικείαν άδυναμία νά είνε κομψή καί πολυτέλεια. "Ακόμη είχε μία περίερη άγάπη, μία μεγάλη λατρεία στούς θρησκευτικούς τύπους. "Ήταν ελ-τιοχόμηνό έαν έναι έρκετο σέ μία έκκλησία ποσά σ' ένα σαλόνι.
 Πάντα ήταν θρησκόληπτη. "Η κρεβά-τοκάμαρά τής ήταν ένα μεγάλο έκονο-στάσι. Κομψές διαμορφωμένες Παναγίες, βυζαντινά άγιοι μέ χρυσοκόμβιές καί μία μεγάλη χρυσοποικιλία κανόνια έίναν σέ όλο τό δωμάτιον ένα θαύθ θρησκευ-τικό όραμα.
 "Η γυναικά του Χρυσογέννη έμνε όρες γονατισμένη έμπρός στά τέρα έκονοστά-σια. "Η θρησκόληπία τής ήταν μία έκδή-λωση τής ψυχής τής, όπως καί ή άδυνα-μία τής σά κομψή καί πολύτιμα φορέ-ματα. "Ο Χρυσογέννης άγαπούσε τήν ελκρινή ζωή ήταν άνθρωπος τής με-λέτης, καί, ακούμηνος στα θέλματα του, άφανε στή γυναικά του όλην τήν κομ-μική έλευθερία. Οι όρες του, όπότε στήν οικία έόρκετο σέ έρμικό γραφείο του μέ τέ-μεγες βιβλιοθήκες, που έοκείπασαν καί τούς τέσσερους τοίχους.
 "Ήταν γαλήνιος, λιγώλογος καί γλυκό-τροπος. "Έδλεπε τά πράγματα μέ τά θα-θιά καί έξετάστικα βλέμματά του άνδρ-ού που πού ένοιαίνε περισσότερο νά σκε-πτεται παρά νά ένεργή.
 "Ήσαν όμως κάποιες στιγμές όπου δ-λι ή συναισθητική άδυναμία του έγάνετο. Μία παρακίνησι, μία όπρμη άδικαι-ολόγητη μπόρεσε νά πλημμυρίσθ τήν α-ίσθητική ψυχή του, νά τρικυμίσθ καί νά θολώσθ ή σκέψη του. Καί τότε κανείς δέν ήμπορούσε πλέον ν' άναγνωρίσθ τόν σοφόν, τόν εύγενή, τόν καλόν άνθρωπο.
 "Ελπιόμηνος ποίος ήταν, έλπιόμηνος ποίους είχαν έμπρός του. Σάν τά μεγά-λα θρημικά θαλάσσια ρεύματα που τά σπινάει μία νεκρή επιφάνεια, σάν τή δι-οικήν τού νερού που ρουφεί καί καταστρέ-φει, σάν τόν καταρρέον, έξερρόσος το-πή, σάν τήν όρην τής μυχής του. Τότε ήταν φοβέρος ή έπικινδυνός. Αυτό όμως δέν τόν έτύχαινε συχνά, γιάτί ήταν όπως ή άπροσδόκητη θέλεια που έξο-πεί άναπάντεχα σέ μία καλοκαιρινή ήμέρα.
 Τές περισσότερες φορές, σκεδόν πάντα, ό Μάρκος Χρυσογέννης ήταν ό άφρατος τύπος τού εύγενούς, τού καλόγνιμου, τού άνεκτικού άνθρώπου.
 Β'
 —Νά μή μέ ρωτάς τέτοια πράγματα, γιάτί δέν μπορώ καί δέν θέλω νά σού πώ τίποτε.
 —Όχι, καί μοι πής, πρέπει νά μοι πής. Δέν μπορώ πλέον νά ζωώ έτσι. Τό μίσος καί ή αγάπη δέν κρύβονται, καί τό νιώθ-ω πως τώρα δέν μ' αγάπας σάν καί πρώτα.
 —Καί άν είνε κι' αυτό! Μπορείς νά μοι επιβάλως νά σ' αγάπω; άπάντησεν άπότομα έκείνη.
 —Όχι, άλλα θέλω νά τό γνωρίζω μία φορά γιά πάντα, είνεη ό Μάρκος Χρυσο-γέννης; καί μ' ένα άπόστομα κίνησα ζυβί-ος τές πλάτες στή γυναικά του καί βή-κεν έξω από τό δωμάτιο.
 "Ήθελε μία έξήγησιν, μία ρητή δήλωσιν από τή γυναικά του. Τήν έβλεπε πως έ-δέχτο κάθε τόν περιποίησιν μ' ένα φω-χρόν επιφωλακτικό τρόπο, ένφ αυτός τήν έλάρεινεν, όπως πάντα.
 Τώρα μετανοούσεν άληπνή πως είχε κα-μία σάν τόν γάμιν. Είχε νυμφευθί από νέος, γιάτί έπείτασε πως ή αγάμη είνε θέλεια μαζί κι' ένοιασμός.
 "Η γυναικά του ήταν κόρη τού λαού, χωρίς περιουσία, είχαν όμως τ' άμύθητα πλούτη τής πλέον σαγηνευτικής όμορφας. Πρίν τήν πάθ ό Χρυσογέννης, είχαν γί-νει εϊ άρραβώνες τής μ' ένα νέον υπά-λληλο.
 Καί, άνταίσθητα, αγάπησαν όπως τά θόδια που σέρνουν τόν ζωο σούζ.
 "Αλλά καθός από τή σπασημένη πέτρα ξεφτυρνεί λίγο χορτάρι, καθός από τή οχιάσμάς τού θράχου σταλάζει τό νερό, καθός μερικες πληγές που άφού έπουλα-θούν, ξαναγίνουν, έτσι καί ή πρώτη αγά-πη μπορεί άναπάντεχα νά ξαναόλαστήσθ μέσα στήν καρδιάν, άκόμη καί όταν έαρ-ροίμε πως τήν εθάψαμε στα καλά καί πως είνε σκεπασμένη μέ τήν πλάκα τού πάθου — τή λήθη.
 "Έτσι μίαν ήμέρα στήν καρδιά τής γυναικάς τού Χρυσογέννη, άνεκρασητήρην ή πρώτη αγάπη τής, ό έρωτικός πόθος πού είκοσι χρόνιαν, ξαναεσταμένος σά τριαντακόκκι, στήν έπικινδυή ηλικία που ή γυναικά νιώθει πως χάνεται γιά πάν-τα ή όμορφιά τής καί ή γοητεία τής. Τό-τε τήν πλημμυρίζει ή πλέον άνίκητη έπι-θυμία τής σαρκός μαζί καί τής ψυχής.
 Τώρα στήν όρμη αυτήν ηλικία έτυπώ-σεν τήν έλπίαν τής όλο τό νεανικό πάθος, ή έ-ρωτική έλπίαν, φλογερή καί άσθουσι, τής πρώτης αγάπης.
 Είχε φυλάξει τήν παρθενιά τής ψυχής τής άόλην καί μέσα στό κορμί πού έγνώ-ριζεν όλο τόν έρωτικόν όργασμό, όλες τίς ήθονικές άναγνίσεις.
 Είχε ζήσει τόσα χρόνια φρόνιμη κοντά στόν άνδρα τής, μέσα στή μονοτονία τής σκυλικής ζωής, καί τώρα άέσφακα καί χωρίς λόγο ό σπόρος τής πρώτης αγά-πης τής άείθηκε στήν περιβάλλή τής καρδιάς, τής μέ μία μοσχοβολία παρθενικού α-ίσθήματος.
 "Ήταν μία δεύτερη άνοιξη τού φθινόπω-ρον αυτό τής ζωής τής, που είχε φυλάξει όλο τόν άνοιξάτικόν όργασμό τών χυ-μών, όλη τή φυτικήν ήδονή πού πλημμυ-ρίζει τάδεη καί τά φύλλα.
 Τό ζήτημα αυτό τής άγάπης άν έθα-νε σέ δειλινό τής ζωής — κάπως άργά- ήταν όμως φλογερή, όρμητική, διαζω-μένη, ήταν καί σάν παρθένα γυναικί-μαρμαροί. Καί γιά τόπο ήταν πού τρω-φερό, είχε μία μυστική περιπέτεια, σάν τέες ώρες τής ήμέρας τού φθινόπωρου, που κρύβουν τή νυσταχική προαισθησιν τού χερνίκου πού φάνει.
 Τήν έξασάνε ένως ύπερτοχος πόθος τώ ρώ, πού έναιόουσε πως χάνει τή σαρκική θρησκόληπία.
 "Η όλην γιά τόν παρσμένο καιρό, χαί- μένόν άναπόσπαστο γιά τήν αγάπη καί γιά τήν ήδονή, έλάβαινε μία παρθένα έκδήλωση στήν ψυχή τής, έίνετο άπο-στροφή γιά τόν νόμιμον άνδρα τής, συμ-πάθεια γιά τόν έκλεκτό πού έσάθηκε άρ-ραβωνιαστικός τής χωρίς νά γίνη άδρας τής καί προσήλωση στούς θρησκευτικούς τύπους.
 Τές ήμέρες που ήταν πύ ψυχρή στόν άνδρα τής, σάν νά έκοιθεν ένα συγκρα-σμένο μίσος, ήταν καί πύ άδυναμηνή στή θρησκεία τής. Είνεν όρες γονα-τισμένη μπροστά σέ έικονοστάσι.
 Γ'
 "Ο Χρυσογέννης μόλις άφες τή γυναι-κά του, έπήγε κι' έκλεισθ σούλογισμένος στό γραφείο του. "Εμνεινε σιωπηλός γιά όρες καί θυσιόμνος πάντα στήν ίδια σκέ-ψη. Δέν ήθελε στήν καρδιά τής γυναικάς του νά είνε δυό άγάπες, νά έχη θέση κι' ένας άλλος, δέν τό ήθελε, σάν τόν περι-βολάρι πού δέν άφνει στήν ίδια γλάστρα ν' άνθίσουν δυό είζες λουλούδιων.
 "Όταν ένύχτασεν, άνοιξε τό παράθυρο. "Η παγωνιά καί ή νυχτερινή σιγή έ-σκόρπισαν στήν ψυχή του μίαν άπειρή φρίκη.
 Ψηλά στό γαλανόμεωρον αέραντό τό φεγγάρι ήταν θαμνό μέσα σά μαύσα σύννεφα, σάν νεκρή λαμπάδα μέ μαύ-ρα κρέμα.
 Κάτω ό δρόμος έθωρος καί σιγαλός. Έδινε τό αίσθημα τού τρώμου.
 "Ο Χρυσογέννης ένίρθηκε μία παγωμέ-νην άπελπισία νά φωνάζη βοδιά στήν ψυχή του.
 Κάτι κακό θά τό έτύχαινε άπόψε. Τέ-τοια προαισθημα είχε.
 Χίλιος στογασμός έπεσούσεν από τήν σκέψη του. "Η συνείδησή του τώρα τόν έ-νοχλούσε καί κάθε άμφιβολία τού άργιου δέν ύποκαμψή στή φωνή τού λογικού.
 Είχε λυπηθί γιά τόν άπόστομα, τόπο πού είχε μολήσει στή γυναικά του. "Επί-στευε πού μία έξήγησι δά μπορούσε νά τ' ά διορθώσθ όλο.
 Μέ αυτή τή πόθεση θή'κεν άπό τό γραφείο του γιά νά πάσθ στήν κρεβατο-κάμαρα, πού ήταν ή γυναικά του.
 Δ'
 "Εμπρός σ' ένα τραπέζι μέ άποσο σκέ-πασμα ήταν καθισμένη ή γυναικά του. "Εφορούσε τό στέφανό τής γάμου καί τό νυφικό τής φόρεμα.
 Στό τραπέζι μία σείσα κεριά άναμμέ-νη εφώτιζαν μέ τρεμέσθουτο φός τό κε-φάλι τής ώρας γυναικάς, πού έγερνε στεφανομένο. Τά χείλη τής έμυθούριζαν.
 Στά χείλη τής έκρατούσε μίαν είκόνα τής Παναγίας, πού τήν είχε ξεκρεμάσει από τό έικονοστάσι.
 "Ο Χρυσογέννης δέν ένοιασε τί συμβεί-νει.
 "Εκύτταζε γύρω του μέ άνημπον βλέ-μα. "Όλα συνείσθαινα, καλά καί άωρα-ρα στήν κούρα τού ύπνου. Τό μεγάλο κρεβάσι μέ τά λευκά σκεπάσματα, τό έικονοστάσι, πού έοκείπεν ένα μέρος τού τοίχου, μέ τούς άγιούς πού έπροστά-τευαν τό σπίτι καί τό καντήλι πού έρε-μίσουνεν ή λάμψη του σάν ψυχή.
 "Η γυναικά του έφάνετο θαυματομένη σάν νά μιλούσε μέ τό έικονισμα. Σέ λίγο έγύρισε τό κεφάλι καί είδε τόν άνδρα τής, πού τήν έκτύταζεν άκίνητος.
 "Υγρή όλη, άλλα ψυχική καί πανέμορ-φη, μέος στό θαυμάσιο χρυσοκέντητο νυ-φικό φορέμα, έγυμνάσε τά μάτια τής σάν νά έφωβέτο ν' άντικρύσθ τόν άνδρα τής.
 —Τι έφώρσεσεν αυτό τό καταρμένο φό-ρεμα; τήν έρώτησεν άπότομα ό Χρυσογέ-νης.
 "Εκείνη έκύτταζε μ' ένα θέλεια γεμά-το θλιθεό άνάμνη, νεμώτο πόθο καί ά-πογνώτιστον, τό νυφικό φορέμα.
 "Αγί ναί, άπάντησε μέ βόγγο, κατα-ραμένο έγινε αυτό, γιάτί γι' αυτόν τό έ-κονα καί γι' άλλον τό έφώρσε.
 "Ένας ίσκιος έπέσπεσεν τό μέτωπό τής. Κάπο από τά σκεπτικά βλέσασα, σά θα-κουμένη μέτρη τής έσσοφάριε μία λάμ-ψη.
 Τά δάκρυα είναν ήνέρινα τό ροδάκι μάγουλά τής. Τά χείλη τής έτρεμαν. Σ' άλλο τό πρόσωπό τής ήταν γραμμένη μία καταστροφή.
 "Εσάθηκε λίγο σάν συλλογιμένη. "Υ-στερα έγύρισε στόν άνδρα τής, τόν έκτύ-τρε μέ π'ικό χαμόγελο καί τούπε μέ σι-ναλή σονή:
 —"Ελα Μάσκο, κάθσε έδώ κοντά μου. Γι'αυτοέ μονάγι, κανέ δέν θ' άκούσθ τί θά σού πώ θά σού έξοιολογήσθ έμ-πρός στήν Παναγία. κι' έού, πού σάθε-κες πάντα καλός θά μέ σ'ακούσθ.
 "Εκείνος έμνεινε άπάλητος. Οι πηγμές έπαιούσαν σκεπτικά. Τών κερών οι λάμψεις έτοιμώσθονεν.
 Καί μέσα στήν έσσημ σιγήν ή γυναι-κά τού Χρυσογέννη, φωτισμένη από τές τρεπεί αβυσσές λήνιμης, μέ τό έκόνισμα στήν γέ-νια, μέ τή λευκή σφραγίδα, μέ τό νυ-φικό στέφανο, άρνιας νά γελά βοδιά.
 —Χά... νά... χά...
 "Υστερα έπείσε τά χείλη καί άρνιας νά μιλή. "Η σιγή τής ήταν θλιθεή, σάν άν-άλογο από τήν καταστροφή τού κόσμου τής ινιγής τής.
 —Νά, ή Παναγία, έλεγε νά τ' άγία ν' άντίστανε πού μέ παραστέκεται.
 ΤΟ ΤΕΛΟΣ: Στό προσέχες.

Είχαν γίνει όλες οι προετοιμασίες του γάμου, ήταν έτοιμο το νυφικό φορέμα, ό-ταν άπότομα καί χωρίς αίτία ό πατέρας τής νύμφης έσέκφθη νά διαλύσθ τούς άρ-ραβώνες.
 Είχε μάθει πως ό Χρυσογέννης άγαπού-σε τήν κόρη του καί πως κάτω είχε πής ότι άν δέν ήταν άρραβωνιασμένη, άά τήν έ-παρινεν αυτός.
 Τότε ό πατέρας είπε ξεκάθαρα στό γα-μπρό πως διαλύει τόν άρραβώνα, γιάτί στήν κόρη του έχει έτοιμόν άλλο γάμο πολύ καλλίτερο. "Ο Χρυσογέννης ήταν πλούσιος, καλός καί μέ όνομα. Ποιες δέν θά ήθελε τέτοια τύχη γιά τήν κόρη του; "Ο γέρος τά έσουλλόγιετο αυτό καί έκα-με καί τήν κόρη του νά τ' ά ένισθ.
 "Υστερ από λίγους μήνες έγίνυν οι γέ-μοι, τής μέ τό Χρυσογέννη.
 Τό νυφικό φορέμα, χρυσοκέντημένο καί άώστο σάν τήν πρώτη αγάπη τής, έτοι-μό γιά νά τό χορή μέ τόν έκλεκτό τής καρδιάς τής, τό έφώρσε σ'ένος γάμους τής μέ τό Χρυσογέννη.
 "Ο άγαπημένος τής έκλαίει τή μοίρα του, σάν άγγελος άποδιωγμένος από τόν παράδεισο.
 "Αλλά ή γυναικά είχε τό πλέον άσπασ-τό πράγμα τού κόσμου. "Εφάνετο παρηγο-ρημένη από τό γάμο τής γιάτί ό Χρυσο-γέννης ήταν πλούσιος καί ένέλην έννοιας μέγας στή ψυχή τής τό κωιστόν αίσθη-μα πού έμνείται στή νυσταχική φιλοτιμία ό πόθος τής ύπεροχής.
 "Ήθελε νά είνε ή ώσεία καί ή άου-κρητι, ή μοναδική. "Η φιλοδοξία τής, ό-πως καί κάθε άλλης γυναικάς ή φιλοδο-ξία, ήταν νά λάμψη, νά σαφί, νά είνε ή πρώτη. Καί μέ τήν όμορφιά τής καί μέ τά πλούτη τού άνδρός τής γλυκαίε καί πεθνή, θά έμάγευε καί θά έσολόδωνε, θά ήταν νά πού ή θαύλωση, καί ή νίκη θά ήταν πάντα δική τής.
 Γ'
 "Αυτό άποφάσισε νά παρηγορηθί. "Ελπιαν κάμποσα χρόνια μέ τό Χρυσο-γέννη χωρίς καμμία άδυσέρση παρεγί-γηση.
 "Ο δεσμός πού τούς ένωσε δέν ήταν ή ψυχική έκείνη συγγένεια, πού μοιάζει μέ θεμέλιο τής σκυλικής ζωής. "Ενοιαζαν πως ήσαν δυό συνένοχοι, είχαν δείξει μία ήθική δειλία. "Εκείνος, γιάτί μέ τό χρίμα τού άνδρός μίαν ώραία κόρη πού άγα-πούσε κάποιον άλλο. "Εκείνη, γιάτί από ταπεινόν έγούτσον έπώλησε τήν όμορ-φιά τής σ' ένα άνδρα πού έπρόσφερε περ-ιότερες καί άρνηθήκε τήν παρθενική τής αγάπη κι' έλημύνισε τόν πρώτο τής έ-ρωστή.
 "Αναμεταξύ τους, ύστερα από τή συμ-βουλή τούσ όμορφούς, δέν είχε γίνει ή συ-ζυγική έκείνη άφοσίωση, πού κανείς σά δυό σώματα νά κατοική μία ψυχή.
 "Εκείνος τήν άγαπούσε πάντα μέ τό έ-ρωτικό αίσθημα τού άνθρώπου, τό έπώ-ρος θουμάζει ένσ καλλιτέγνημα πού τού άνηκε. "Εκείνη ήθελε συνεισθί νά νά βλε-πή, όπως ή γάτα βλέπει έκείνον πού τής δίνει μαροκόκαλα καί τήν χαϊδεύει.
 Ε'
 "Κάτε φόν Νάγκυ, ή γοητευτική Ούγ γορζά Βεντέτα, πού θά γυρίσθ τήν νέαν ταινίαν σέ μία στήρ της Πηλεόπολης.

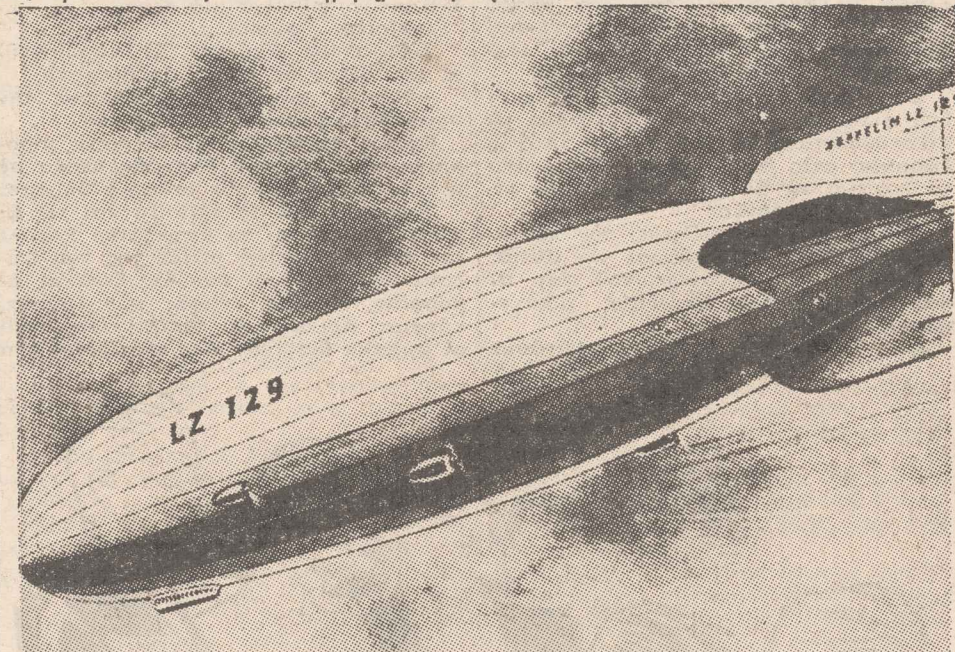
Είχε πάντα τη γυναικείαν άδυναμία νά είνε κομψή καί πολυτέλεια. "Ακόμη είχε μία περίερη άγάπη, μία μεγάλη λατρεία στούς θρησκευτικούς τύπους. "Ήταν ελ-τιοχόμηνό έαν έναι έρκετο σέ μία έκκλησία ποσά σ' ένα σαλόνι.
 Πάντα ήταν θρησκόληπτη. "Η κρεβά-τοκάμαρά τής ήταν ένα μεγάλο έκονο-στάσι. Κομψές διαμορφωμένες Παναγίες, βυζαντινά άγιοι μέ χρυσοκόμβιές καί μία μεγάλη χρυσοποικιλία κανόνια έίναν σέ όλο τό δωμάτιον ένα θαύθ θρησκευ-τικό όραμα.
 "Η γυναικά του Χρυσογέννη έμνε όρες γονατισμένη έμπρός στά τέρα έκονοστά-σια. "Η θρησκόληπία τής ήταν μία έκδή-λωση τής ψυχής τής, όπως καί ή άδυνα-μία τής σά κομψή καί πολύτιμα φορέ-ματα. "Ο Χρυσογέννης άγαπούσε τήν ελκρινή ζωή ήταν άνθρωπος τής με-λέτης, καί, ακούμηνος στα θέλματα του, άφανε στή γυναικά του όλην τήν κομ-μική έλευθερία. Οι όρες του, όπότε στήν οικία έόρκετο σέ έρμικό γραφείο του μέ τέ-μεγες βιβλιοθήκες, που έοκείπασαν καί τούς τέσσερους τοίχους.
 "Ήταν γαλήνιος, λιγώλογος καί γλυκό-τροπος. "Έδλεπε τά πράγματα μέ τά θα-θιά καί έξετάστικα βλέμματά του άνδρ-ού που πού ένοιαίνε περισσότερο νά σκε-πτεται παρά νά ένεργή.
 "Ήσαν όμως κάποιες στιγμές όπου δ-λι ή συναισθητική άδυναμία του έγάνετο. Μία παρακίνησι, μία όπρμη άδικαι-ολόγητη μπόρεσε νά πλημμυρίσθ τήν α-ίσθητική ψυχή του, νά τρικυμίσθ καί νά θολώσθ ή σκέψη του. Καί τότε κανείς δέν ήμπορούσε πλέον ν' άναγνωρίσθ τόν σοφόν, τόν εύγενή, τόν καλόν άνθρωπο.
 "Ελπιόμηνος ποίος ήταν, έλπιόμηνος ποίους είχαν έμπρός του. Σάν τά μεγά-λα θρημικά θαλάσσια ρεύματα που τά σπινάει μία νεκρή επιφάνεια, σάν τή δι-οικήν τού νερού που ρουφεί καί καταστρέ-φει, σάν τόν καταρρέον, έξερρόσος το-πή, σάν τήν όρην τής μυχής του. Τότε ήταν φοβέρος ή έπικινδυνός. Αυτό όμως δέν τόν έτύχαινε συχνά, γιάτί ήταν όπως ή άπροσδόκητη θέλεια που έξο-πεί άναπάντεχα σέ μία καλοκαιρινή ήμέρα.
 Τές περισσότερες φορές, σκεδόν πάντα, ό Μάρκος Χρυσογέννης ήταν ό άφρατος τύπος τού εύγενούς, τού καλόγνιμου, τού άνεκτικού άνθρώπου.
 Β'
 —Νά μή μέ ρωτάς τέτοια πράγματα, γιάτί δέν μπορώ καί δέν θέλω νά σού πώ τίποτε.
 —Όχι, καί μοι πής, πρέπει νά μοι πής. Δέν μπορώ πλέον νά ζωώ έτσι. Τό μίσος καί ή αγάπη δέν κρύβονται, καί τό νιώθ-ω πως τώρα δέν μ' αγάπας σάν καί πρώτα.
 —Καί άν είνε κι' αυτό! Μπορείς νά μοι επιβάλως νά σ' αγάπω; άπάντησεν άπότομα έκείνη.
 —Όχι, άλλα θέλω νά τό γνωρίζω μία φορά γιά πάντα, είνεη ό Μάρκος Χρυσο-γέννης; καί μ' ένα άπόστομα κίνησα ζυβί-ος τές πλάτες στή γυναικά του καί βή-κεν έξω από τό δωμάτιο.
 "Ήθελε μία έξήγησιν, μία ρητή δήλωσιν από τή γυναικά του. Τήν έβλεπε πως έ-δέχτο κάθε τόν περιποίησιν μ' ένα φω-χρόν επιφωλακτικό τρόπο, ένφ αυτός τήν έλάρεινεν, όπως πάντα.
 Τώρα μετανοούσεν άληπνή πως είχε κα-μία σάν τόν γάμιν. Είχε νυμφευθί από νέος, γιάτί έπείτασε πως ή αγάμη είνε θέλεια μαζί κι' ένοιασμός.
 "Η γυναικά του ήταν κόρη τού λαού, χωρίς περιουσία, είχαν όμως τ' άμύθητα πλούτη τής πλέον σαγηνευτικής όμορφας. Πρίν τήν πάθ ό Χρυσογέννης, είχαν γί-νει εϊ άρραβώνες τής μ' ένα νέον υπά-λληλο.
 Καί, άνταίσθητα, αγάπησαν όπως τά θόδια που σέρνουν τόν ζωο σούζ.
 "Αλλά καθός από τή σπασημένη πέτρα ξεφτυρνεί λίγο χορτάρι, καθός από τή οχιάσμάς τού θράχου σταλάζει τό νερό, καθός μερικες πληγές που άφού έπουλα-θούν, ξαναγίνουν, έτσι καί ή πρώτη αγά-πη μπορεί άναπάντεχα νά ξαναόλαστήσθ μέσα στήν καρδιάν, άκόμη καί όταν έαρ-ροίμε πως τήν εθάψαμε στα καλά καί πως είνε σκεπασμένη μέ τήν πλάκα τού πάθου — τή λήθη.
 "Έτσι μίαν ήμέρα στήν καρδιά τής γυναικάς τού Χρυσογέννη, άνεκρασητήρην ή πρώτη αγάπη τής, ό έρωτικός πόθος πού είκοσι χρόνιαν, ξαναεσταμένος σά τριαντακόκκι, στήν έπικινδυή ηλικία που ή γυναικά νιώθει πως χάνεται γιά πάν-τα ή όμορφιά τής καί ή γοητεία τής. Τό-τε τήν πλημμυρίζει ή πλέον άνίκητη έπι-θυμία τής σαρκός μαζί καί τής ψυχής.
 Τώρα στήν όρμη αυτήν ηλικία έτυπώ-σεν τήν έλπίαν τής όλο τό νεανικό πάθος, ή έ-ρωτική έλπίαν, φλογερή καί άσθουσι, τής πρώτης αγάπης.
 Είχε φυλάξει τήν παρθενιά τής ψυχής τής άόλην καί μέσα στό κορμί πού έγνώ-ριζεν όλο τόν έρωτικόν όργασμό, όλες τίς ήθονικές άναγνίσεις.
 Είχε ζήσει τόσα χρόνια φρόνιμη κοντά στόν άνδρα τής, μέσα στή μονοτονία τής σκυλικής ζωής, καί τώρα άέσφακα καί χωρίς λόγο ό σπόρος τής πρώτης αγά-πης τής άείθηκε στήν περιβάλλή τής καρδιάς, τής μέ μία μοσχοβολία παρθενικού α-ίσθήματος.
 "Ήταν μία δεύτερη άνοιξη τού φθινόπω-ρον αυτό τής ζωής τής, που είχε φυλάξει όλο τόν άνοιξάτικόν όργασμό τών χυ-μών, όλη τή φυτικήν ήδονή πού πλημμυ-ρίζει τάδεη καί τά φύλλα.
 Τό ζήτημα αυτό τής άγάπης άν έθα-νε σέ δειλινό τής ζωής — κάπως άργά- ήταν όμως φλογερή, όρμητική, διαζω-μένη, ήταν καί σάν παρθένα γυναικί-μαρμαροί. Καί γιά τόπο ήταν πού τρω-φερό, είχε μία μυστική περιπέτεια, σάν τέες ώρες τής ήμέρας τού φθινόπωρου, που κρύβουν τή νυσταχική προαισθησιν τού χερνίκου πού φάνει.
 Τήν έξασάνε ένως ύπερτοχος πόθος τώ ρώ, πού έναιόουσε πως χάνει τή σαρκική θρησκόληπία.
 "Η όλην γιά τόν παρσμένο καιρό, χαί- μένόν άναπόσπαστο γιά τήν αγάπη καί γιά τήν ήδονή, έλάβαινε μία παρθένα έκδήλωση στήν ψυχή τής, έίνετο άπο-στροφή γιά τόν νόμιμον άνδρα τής, συμ-πάθεια γιά τόν έκλεκτό πού έσάθηκε άρ-ραβωνιαστικός τής χωρίς νά γίνη άδρας τής καί προσήλωση στούς θρησκευτικούς τύπους.
 Τές ήμέρες που ήταν πύ ψυχρή στόν άνδρα τής, σάν νά έκοιθεν ένα συγκρα-σμένο μίσος, ήταν καί πύ άδυναμηνή στή θρησκεία τής. Είνεν όρες γονα-τισμένη μπροστά σέ έικονοστάσι.
 Γ'
 "Ο Χρυσογέννης μόλις άφες τή γυναι-κά του, έπήγε κι' έκλεισθ σούλογισμένος στό γραφείο του. "Εμνεινε σιωπηλός γιά όρες καί θυσιόμνος πάντα στήν ίδια σκέ-ψη. Δέν ήθελε στήν καρδιά τής γυναικάς του νά είνε δυό άγάπες, νά έχη θέση κι' ένας άλλος, δέν τό ήθελε, σάν τόν περι-βολάρι πού δέν άφνει στήν ίδια γλάστρα ν' άνθίσουν δυό είζες λουλούδιων.
 "Όταν ένύχτασεν, άνοιξε τό παράθυρο. "Η παγωνιά καί ή νυχτερινή σιγή έ-σκόρπισαν στήν ψυχή του μίαν άπειρή φρίκη.
 Ψηλά στό γαλανόμεωρον αέραντό τό φεγγάρι ήταν θαμνό μέσα σά μαύσα σύννεφα, σάν νεκρή λαμπάδα μέ μαύ-ρα κρέμα.
 Κάτω ό δρόμος έθωρος καί σιγαλός. Έδινε τό αίσθημα τού τρώμου.
 "Ο Χρυσογέννης ένίρθηκε μία παγωμέ-νην άπελπισία νά φωνάζη βοδιά στήν ψυχή του.
 Κάτι κακό θά τό έτύχαινε άπόψε. Τέ-τοια προαισθημα είχε.
 Χίλιος στογασμός έπεσούσεν από τήν σκέψη του. "Η συνείδησή του τώρα τόν έ-νοχλούσε καί κάθε άμφιβολία τού άργιου δέν ύποκαμψή στή φωνή τού λογικού.
 Είχε λυπηθί γιά τόν άπόστομα, τόπο πού είχε μολήσει στή γυναικά του. "Επί-στευε πού μία έξήγησι δά μπορούσε νά τ' ά διορθώσθ όλο.
 Μέ αυτή τή πόθεση θή'κεν άπό τό γραφείο του γιά νά πάσθ στήν κρεβατο-κάμαρα, πού ήταν ή γυναικά του.
 Δ'
 "Εμπρός σ' ένα τραπέζι μέ άποσο σκέ-πασμα ήταν καθισμένη ή γυναικά του. "Εφορούσε τό στέφανό τής γάμου καί τό νυφικό τής φόρεμα.
 Στό τραπέζι μία σείσα κεριά άναμμέ-νη εφώτιζαν μέ τρεμέσθουτο φός τό κε-φάλι τής ώρας γυναικάς, πού έγερνε στεφανομένο. Τά χείλη τής έμυθούριζαν.
 Στά χείλη τής έκρατούσε μίαν είκόνα τής Παναγίας, πού τήν είχε ξεκρεμάσει από τό έικονοστάσι.
 "Ο Χρυσογέννης δέν ένοιασε τί συμβεί-νει.
 "Εκύτταζε γύρω του μέ άνημπον βλέ-μα. "Όλα συνείσθαινα, καλά καί άωρα-ρα στήν κούρα τού ύπνου. Τό μεγάλο κρεβάσι μέ τά λευκά σκεπάσματα, τό έικονοστάσι, πού έοκείπεν ένα μέρος τού τοίχου, μέ τούς άγιούς πού έπροστά-τευαν τό σπίτι καί τό καντήλι πού έρε-μίσουνεν ή λάμψη του σάν ψυχή.
 "Η γυναικά του έφάνετο θαυματομένη σάν νά μιλούσε μέ τό έικονισμα. Σέ λίγο έγύρισε τό κεφάλι καί είδε τόν άνδρα τής, πού τήν έκτύταζεν άκίνητος.
 "Υγρή όλη, άλλα ψυχική καί πανέμορ-φη, μέος στό θαυμάσιο χρυσοκέντητο νυ-φικό φορέμα, έγυμνάσε τά μάτια τής σάν νά έφωβέτο ν' άντικρύσθ τόν άνδρα τής.
 —Τι έφώρσεσεν αυτό τό καταρμένο φό-ρεμα; τήν έρώτησεν άπότομα ό Χρυσογέ-νης.
 "Εκείνη έκύτταζε μ' ένα θέλεια γεμά-το θλιθεό άνάμνη, νεμώτο πόθο καί ά-πογνώτιστον, τό νυφικό φορέμα.
 "Αγί ναί, άπάντησε μέ βόγγο, κατα-ραμένο έγινε αυτό, γιάτί γι' αυτόν τό έ-κονα καί γι' άλλον τό έφώρσε.
 "Ένας ίσκιος έπέσπεσεν τό μέτωπό τής. Κάπο από τά σκεπτικά βλέσασα, σά θα-κουμένη μέτρη τής έσσοφάριε μία λάμ-ψη.
 Τά δάκρυα είναν ήνέρινα τό ροδάκι μάγουλά τής. Τά χείλη τής έτρεμαν. Σ' άλλο τό πρόσωπό τής ήταν γραμμένη μία καταστροφή.
 "Εσάθηκε λίγο σάν συλλογιμένη. "Υ-στερα έγύρισε στόν άνδρα τής, τόν έκτύ-τρε μέ π'ικό χαμόγελο καί τούπε μέ σι-ναλή σονή:
 —"Ελα Μάσκο, κάθσε έδώ κοντά μου. Γι'αυτοέ μονάγι, κανέ δέν θ' άκούσθ τί θά σού πώ θά σού έξοιολογήσθ έμ-πρός στήν Παναγία. κι' έού, πού σάθε-κες πάντα καλός θά μέ σ'ακούσθ.
 "Εκείνος έμνεινε άπάλητος. Οι πηγμές έπαιούσαν σκεπτικά. Τών κερών οι λάμψεις έτοιμώσθονεν.
 Καί μέσα στήν έσσημ σιγήν ή γυναι-κά τού Χρυσογέννη, φωτισμένη από τές τρεπεί αβυσσές λήνιμης, μέ τό έκόνισμα στήν γέ-νια, μέ τή λευκή σφραγίδα, μέ τό νυ-φικό στέφανο, άρνιας νά γελά βοδιά.
 —Χά... νά... χά...
 "Υστερα έπείσε τά χείλη καί άρνιας νά μιλή. "Η σιγή τής ήταν θλιθεή, σάν άν-άλογο από τήν καταστροφή τού κόσμου τής ινιγής τής.
 —Νά, ή Παναγία, έλεγε νά τ' άγία ν' άντίστανε πού μέ παραστέκεται.
 ΤΟ ΤΕΛΟΣ: Στό προσέχες.

Είχε πάντα τη γυναικείαν άδυναμία νά είνε κομψή καί πολυτέλεια. "Ακόμη είχε μία περίερη άγάπη, μία μεγάλη λατρεία στούς θρησκευτικούς τύπους. "Ήταν ελ-τιοχόμηνό έαν έναι έρκετο σέ μία έκκλησία ποσά σ' ένα σαλόνι.
 Πάντα ήταν θρησκόληπτη. "Η κρεβά-τοκάμαρά τής ήταν ένα μεγάλο έκονο-στάσι. Κομψές διαμορφωμένες Παναγίες, βυζαντινά άγιοι μέ χρυσοκόμβιές καί μία μεγάλη χρυσοποικιλία κανόνια έίναν σέ όλο τό δωμάτιον ένα θαύθ θρησκευ-τικό όραμα.
 "Η γυναικά του Χρυσογέννη έμνε όρες γονατισμένη έμπρός στά τέρα έκονοστά-σια. "Η θρησκόληπία τής ήταν μία έκδή-λωση τής ψυχής τής, όπως καί ή άδυνα-μία τής σά κομψή καί πολύτιμα φορέ-ματα. "Ο Χρυσογέννης άγαπούσε τήν ελκρινή ζωή ήταν άνθρωπος τής με-λέτης, καί, ακούμηνος στα θέλματα του, άφανε στή γυναικά του όλην τήν κομ-μική έλευθερία. Οι όρες του, όπότε στήν οικία έόρκετο σέ έρμικό γραφείο του μέ τέ-μεγες βιβλιοθήκες, που έοκείπασαν καί τούς τέσσερους τοίχους.
 "Ήταν γαλήνιος, λιγώλογος καί γλυκό-τροπος. "Έδλεπε τά πράγματα μέ τά θα-θιά καί έξετάστικα βλέμματά του άνδρ-ού που πού ένοιαίνε περισσότερο νά σκε-πτεται παρά νά ένεργή.
 "Ήσαν όμως κάποιες στιγμές όπου δ-λι ή συναισθητική άδυναμία του έγάνετο. Μία παρακίνησι, μία όπρμη άδικαι-ολόγητη μπόρεσε νά πλημμυρίσθ τήν α-ίσθητική ψυχή του, νά τρικυμίσθ καί νά θολώσθ ή σκέψη του. Καί τότε κανείς δέν ήμπορούσε πλέον ν' άναγνωρίσθ τόν σοφόν, τόν εύγενή, τόν καλόν άνθρωπο.
 "Ελπιόμηνος ποίος ήταν, έλπιόμηνος ποίους είχαν έμπρός του. Σάν τά μεγά-λα θρημικά θαλάσσια ρεύματα που τά σπινάει μία νεκρή επιφάνεια, σάν τή δι-οικήν τού νερού που ρουφεί καί καταστρέ-φει, σάν τόν καταρρέον, έξερρόσος το-πή, σάν τήν όρην τής μυχής του. Τότε ήταν φοβέρος ή έπικινδυνός. Αυτό όμως δέν τόν έτύχαινε συχνά, γιάτί ήταν όπως ή άπροσδόκητη θέλεια που έξο-πεί άναπάντεχα σέ μία καλοκαιρινή ήμέρα.
 Τές περισσότερες φορές, σκεδόν πάντα, ό Μάρκος Χρυσογέννης ήταν ό άφρατος τύπος τού εύγενούς, τού καλόγνιμου, τού άνεκτικού άνθρώπου.
 Β'
 —Νά μή μέ ρωτάς τέτοια πράγματα, γιάτί δέν μπορώ καί δέν θέλω νά σού πώ τίποτε.
 —Όχι, καί μοι πής, πρέπει νά μοι πής. Δέν μπορώ πλέον νά ζωώ έτσι. Τό μίσος καί ή αγάπη δέν κρύβονται, καί τό νιώθ-ω πως τώρα δέν μ' αγάπας σάν καί πρώτα.
 —Καί άν είνε κι' αυτό! Μπορείς νά μοι επιβάλως νά σ' αγάπω; άπάντησεν άπότομα έκείνη.
 —Όχι, άλλα θέλω νά τό γνωρίζω μία φορά γιά πάντα, είνεη ό Μάρκος Χρυσο-γέννης; καί μ' ένα άπόστομα κίνησα ζυβί-ος τές πλάτες στή γυναικά του καί βή-κεν έξω από τό δωμάτιο.
 "Ήθελε μία έξήγησιν, μία ρητή δήλωσιν από τή γυναικά του. Τήν έβλεπε πως έ-δέχτο κάθε τόν περιποίησιν μ' ένα φω-χρόν επιφωλακτικό τρόπο, ένφ αυτός τήν έλάρεινεν, όπως πάντα.
 Τώρα μετανοούσεν άληπνή πως είχε κα-μία σάν τόν γάμιν. Είχε νυμφευθί από νέος, γιάτί έπείτασε πως ή αγάμη είνε θέλεια μαζί κι' ένοιασμός.
 "Η γυναικά του ήταν κόρη τού λαού, χωρίς περιουσία, είχαν όμως τ' άμύθητα πλούτη τής πλέον σαγηνευτικής όμορφας. Πρίν τήν πάθ ό Χρυσογέννης, είχαν γί-νει εϊ άρραβώνες τής μ' ένα νέον υπά-λληλο.
 Καί, άνταίσθητα, αγάπησαν όπως τά θόδια που σέρνουν τόν ζωο σούζ.
 "Αλλά καθός από τή σπασημένη πέτρα ξεφτυρνεί λίγο χορτάρι, καθός από τή οχιάσμάς τού θράχου σταλάζει τό νερό, καθός μερικες πληγές που άφού έπουλα-θούν, ξαναγίνουν, έτσι καί ή πρώτη αγά-πη μπορεί άναπάντεχα νά ξαναόλαστήσθ μέσα στήν καρδιάν, άκόμη καί όταν έαρ-ροίμε πως τήν εθάψαμε στα καλά καί πως είνε σκεπασμένη μέ τήν πλάκα τού πάθου — τή λήθη.
 "Έτσι μίαν ήμέρα

ΤΑ ΣΩΣΙΒΙΑ ΤΩΝ ΑΕΡΟΠΟΡΩΝ

ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΑ

«Όπως το σωσίβιο αποτελεί την τελευταία ελπίδα του ναυτικού έτσι είναι και το αλεξιπτωτίδι, κατά την κυριολεξία της λέξεως, η μόνη σωστή ασκήρεια του αεροπόρου. Η τελειοποίησή και συνεχής βελτίωσή του προήλθε από την σκληρή ανάγκη της αμύνης κατά του θανάτου και από το πύλο πολυπρόπνευμο αθλητισμό ή μάλλον από το πύλο παρὰ το πολύ του κόμου, πράγμα που δεν είναι απόλυτως το ίδιο. Το περίεργο δε είναι ότι στην έναρξη περιπέτειας που έδωσε κατά την διάρκεια των ετών, στο αλεξιπτωτίδι την σημερινή του τέλεια μορφή, που, έ- κτος απόβλεπτον απρόοπτων, σάει πάντα των καταρχήν υπό την σκέ- πη του από τα ύψη, επρωτοστάτησαν γυναίκες. Πράγματι τολμηρές αντίπρό- σωποι του ώραιου και αδύνατου φύλου άνοιξαν, κατά το τέλος του παρελθόν- τος και κατά την αρχή του παρόντος αιώνα, τον δρόμο στο σημερινό αλε- ξιπτωτίδι. Πρώτη στην Γαλλία η δούρα Πουατενέ είχε την κόμη να επαναλά- βη το πύλο της από το κενόν έκτο περι- που φορές. Κατόπιν στην Γερμανία η Κατρίνα Πλάουιν, η οποία επεχείρησε 516 διαδρομές με αερόστατο και 147 καθόδους με αλεξιπτωτίδι, η Λόλα Σρέ- τερ και η Έλσιβετ Σνάιντερ, η οποία έπληθη 98 φορές. Η πρώτη έλβε μια ήρα έναν αερόπορο να πέφτει με αλε- ξιπτωτίδι στον κήπο του σπιτιού της ό- που έγινε το πρώτο καφέ με την μέ- ρα της. Άρα από τότε — ήταν 19 ετών — έ- γινε θεμελιώδους πύλο νέου αυτού- σπας στο οποίο επέφερε διάφορες τελει- οποιήσεις που κατά την διάρκεια του παγκοσμίου πολέμου, έδωσαν την ζω- ήν πολλών αερόπορων. Η Σνάιντερ ή- ταν γραμματέας στο ένοσταίο Χέντε Σωε και άρχισε από σπατίδι της ως αέ- λειπτωτιστριάς μία μέρα που έζησαν αντίστασή της στις δοκιμές αλεξιπτω- τίου έναν επαγγελματία αλεξιπτωτιστή που έργοστασίου, πτότε τον έσπασαν πα- ρών από τις αμύνης μία αμύνη α- δάσας. Καμία από τις 98 κατάρτι- σεις της δεν υπήρξε απόλυτος θάνατος. Η πύλο έπικινδυνος ήταν εκείνη κατά την οποία ένας δυνατός άνεμος, την παρέσυρε επί αόκετης ώρα πάνω από μία κινεοστασία εν κινήσει και κατό- πιν πάνω από αγκυρωθέν φράκτης. Όταν την έσωσαν, το κάτω μέρος τοί-

Και τα Ζέπελιν ακόμη είναι εφοδιασμένα με αλεξιπτωτριάς. Κάποτε, ίσως, θα τους χρείασθούν.

του την ψυχραιμία και ενά μην τα χά- σης διότι αλλιώς είναι πραγματικός χαμένος. Σε στρατιωτικές επιχειρήσεις μάλιστα είναι επιτακτική ανάγκη να μην ά- νοίγεται το αλεξιπτωτίδι παρά πολύ κοντά στην γη και πρέπει ο άνθρωπος που πέφτει να διατηρήσει την του την ψυχραιμία παρατηρητικότητα του για να σύρη τον κρίκο ακριβώς την τελευταία στιγμή που πρέπει. Πλείστοι αερόποροι έχουν σωθεί κατ' επανάληψη, χωρίς εις το αλεξιπτωτίδι και μεταξύ άλλων ο Λίντμπεργκ τρεις

φορές. Μία φορά όταν ήταν ακόμη τα- χυδρομικός αερόπορος. Είς ύψος 4.000 μέτρων έξηντήθη ή βενζίνη. Ο Λίντμ- μπεργκ δεν έχασε την ψυχραιμία του. Κατέβηκε όσο μπόρεσε με βόλ πλανέ και έπειτα, με τους ταχυδρομικούς σάκκους δεμένους στη μέση έπήδησε εις το κενόν. Το αεροπλάνο έγινε κομ- μάτια, αλλά αυτός και το ταχυδρο-

μοσάριον μέτρων. Κατά την πτώση οι πολλές «τομπές» δεν είναι βέβαια πολ- λή ευχάριστες, αλλά ο άνθρωπος που πέφτει στο κενόν δεν μπορεί ν' αντι- δράσει και πολύ. Μπορεί μόνον πέφτον- τας με το κεφάλι προς τα κάτω να μει- ώσει κατά τόν δυνατόν τις τομπές. Πάν- τως χρειάζεται ψυχραιμία — ή συστα- σεις αυτή επαναλαμβάνεται αλάνε — διότι μόλις τρῶβη και κανείς τον κρίκο το αλεξιπτωτίδι άνοιγει και κάθε κιν- δυνος παύει.

Δραματική είναι ή άδηλη της τοί Άγ- γλου πιλότου Μάκ Γκρόνβι για την πτή- ρη του με αλεξιπτωτίδι. Ο αερόπο- ρος έκανε επικίνδυνες ασκήσεις εις ύ- ψος 3000 μέτρων: τομπές, στροφές λούπινγκ. Φορούσε, έννοιεται, το αλεξι- πτωτίδι του. Όταν έκανε 5-6 τομπές, ήθέλησε να επαναφέρει το αερόπλάνο του στην φυσική του στάσι, αλλά το πτό- αλίο δεν ήπικε. Οι τομπές έπο- λασπασάσαν άναγκαστικά. Έγιναν βέκο, έγιναν δώδεκα, Άλλά ο αερόπο- ρος, δεν ένε πιά καμία άμφισβόη: πέ- φτει! «Σε 30 δευτερόλεπτα θα έχω γίνη κομμάτια», σκέπτεται Το κεφάλι του είναι βαρύ. Είναι ζολισμένος από τις τομπές. Έν τούτοις σκέπτεται ά- μέσως το αλεξιπτωτίδι. Έλευθερώνεται από το κάθισμα, στο οποίο είναι δε- μένος όλοι οι πιλότοι και προσπαθεί να σηκωθεί χωρίς να το καταλάβει. Η δύ- ναμις της πτώσης τον πιέζει στο κάθι- σμα, «Πύλο γρήγορα!» σκέπτεται, επί γρήγορα! Με όλες του τις δυνάμεις, προσπαθεί να ξεφύγει τον φρικτό θάνα- το που τον περιμένει. Τέλος καταρρέ- νει να σηκώσει το δεξί πόδι, έπειτα το άριστερό και με μία δυνατή έλξη να κα- θήσει στην άκρη του αερόπλάνου που το βάρος του το έφερνε με αστραπιαία τα- χύτητα προς την γη. Με τις τελευταίες του δυνάμεις, πηδάει εις το κενόν, κά- νει μερικές τομπές και σύρει τον κρίκο. Το αλεξιπτωτίδι άνοιγει και τον καταβέ- λει άπαλά στο έδαφος. Το αερόπλάνο — χωρίς να τον παρασύρει εύτυχώς, έλε- γει συντριβή! Έκυτότε το όρολόγι στο χέρι του. Άπό τη στιγμή που έλυ- σε το λουρί που τον κρατούσε στο κά- θισμα είχαν περάσει μόλις 30 δευτερό- λεπτα!

τελεσμάτων δεν ένε πολύ δύσκολη, άν σκεφθούμε ότι ο οργανισμός, για να αν- τιδράσει στο άποτομο κρύο μιας τομπής ή ολικής ψυχρολουσίας — που μπορεί να είναι και όλγων δευτερόλεπτων μόνον — έπικινδυνος την κυκλοφορία του αίματος κατ' ός εκ τούτου έπέρχεται καθαρός και έκυνάσιος.

Κατά τόν μεσάνια τα λουτρά — και ίδιως τα άνωϊκά λουτρά — ήσαν ευ- κάρια μεγάλου διασκεδάσαν. Οι άν- θρωποι έμεναν πολλές φορές στο νερό είκοσι τέσσερες και τριάντα έξ ώρες, μπαίνονγαίνοντας έννοιεται σαν τις χί- νες και έκει έπαινον και έτραγαν κατά κόρον και έπαυονόσαν και έχθρουν, ένθ έπαινε μουσική. Μετά την μακρά αν- τήν διασκεδάσαν στο νερό, έννοιαν ότι είχαν άπαλλαγεί από όλα τα κακά που είχε συσσωρεύσει μέσα του ο χειμώνας.

Σήμερα ή έπιστήμη έχει πολύ προχω- ρήσει και υπάρχει ο ίδιαιότερος κλάδος της υδρολογίας, που ασχολείται ιδιαιτέ- ρως με τα λουτρά. Γι' αυτό και στέλλονται άνημον οι άλλες πηγές οί καρδιακοί και άσθματικοί, όπως στα Καμμένα Βούρλα στην Έλλάδα, αλλά οί ήπτικοί, αλλά οί άρθρικοί και ού- το κατ' έξοχον, ένώ έλθουν οί άσθματικοί έ- πηγαν στα λουτρά, γιατί έκαναν καλό, χωρίς τις διακρίσεις αυτές.

Σήμερα, ός έγνώρισμα, γίνεται κα- ταμερισμός των λουσιμένων άνα.όγας των άδελφών των.

Άλλα, ύπάρχουν ακόμη και τα άμύ- λωτα και τα λασιόλουτρα, τα οποία, εις ώριμμένες περιπτώσεις είναι ιδιαιτέ- ρως ευεργετικά, καί θα σάς ειπή ο Ια- τρός σας, άν τόν έρωτήσετε.

Όσον άφορτά το θαλάσσιο λουτρά και αυτά άφελών, έκτός της καθαριότητος που παρέχουν και που αυτή είναι ό- υεία.

Άλλά τα θαλάσσια λουτρά, είναι ένα χωριστό κεφάλαιο, ένα κομμάτι της ζωής χωρισμένο, που θα μάς άπασχό- ηση σ' άλλο φύλλο του «Έργου».

Όταν άπθανε, έδωδηντα και έξ έ- τών πλέον, στη νεκροφία που του έγινεν, οι πνεύμονες έδειξαν θαθείς πληγής που είχαν τελείως έπουλωθεί. Έκτοτε, ή υ- δροθεραπεία διεβόθη καταπληκτικά. Η έξηγησις δέ των θεραπευτικών της άπο-

μεϊον εσώθηκαν. Φυσικόν είναι να δίνουν μεγάλη προ- σοχή στα αλεξιπτωτριάς όλοι οι αε- ροποροί και οι έξ επαγγελματίες αλε- ξιπτωτριάς. Οι προσομοίσεις για μία κατάρτιση με αλεξιπτωτίδι διαρκούν έν γένει δύο ώρες. Λίγο πριν πηδήσει ο α- λειπτωτιστής κλείνει τα αυτιά του με μπαμπού και ίφορεί τα ειδικά για- νιά. Έν γένει πηδάει με ψήλες μπότες που έχουν λαστιγιένες σόλες για να τον προφυλάξουν από άποτομη πρόσ- κρουση στο σκληρό έδαφος διότι ή προ- σγειώσις γίνεται πάντα σκεδόν ως άν ήταν πηδημα από ύψους τολμήχιστον.

Τώρα που άρχισε ή άνοιξις κι' έρχε- ται το καλοκαίρι, ή άναμνη της σαιό- νων λουτρών — θαλασσίων ή λαιμωτι- κών — μάς κεντρίζει και αί συζητήσεις γύρω από τις άκτιες που θα προτιμήσουμε για το μπάνιο μας ή για τον λουτρό που θα έποκευθούμε, για να έρούμε μαζί με την άραπεία και λίγη έξκούρασι, δίνουν και παύριον.

Άλλα, δε διαβάσαντες και λίγη ιστορία σχετικώς, Άρφαλος, δεν θα μάθω, άντίθετα, λόγω της έποχής, δε μπορούμε χρήσιμα πράγματα. Άκούστε λοιπόν: Η άρχαία Ιατρική είχε ως θέαν ότι ο άνθρωπος αποτελείται από χύμα, άέρα, φωτιά και νερό και ότι τα τέσσερα αυτά στοιχεία τον γιατρέυουν κι' άπ' τις άρ- ρώστιες του.

Πράγματι, μέσα στα τέσσερα στοιχεία έ- ρχόνταν, μέσα στο ανθρώπινο σώμα: το νερό κατά πολύ μεγάλη αναλογία, το αέριον στα κόκκαλα, ο άέρας που από τους πνεύμονας μπαίνει στις φλέβες και φθάνει ως το τελευταίο κύτταρο, και τέλος ή συνεχής ένέργεια της καύ- σης.

Πρός πλήρη λοιπόν ένέργειαν των στοιχείων τούτων, ή έπιστήμη, έχει πα- ραβείν ότι είναι απόλυτος ανάγκη, δια την πλήρη υγείαν του ανθρώπου ή εϊσότη- τος καθαρού άέρος δια καλής και θαθείας άναμνησις. Ταύτογονος το νε- ρό έχει άναβεί στην ήμεροσφία διδά- σκει και άναγορίζεται πλήρως ή θεραπευ- τική του δύναμις. Και όχι μόνον το με- ταλλικό νερό ή των λαιμωτικών λουτρι- κών πηγών, αλλά και το άπλο νερό. Το νερό, με το οποίο καθημερινώς πλείνουμε και το οποίο πίνουμε.

Η χρήση των λουτρών άλλως τε δεν είναι κάτι νέον. Είς την άρχαιαν πόλιν Μοχέ Τζο Νάτορ, ή οποία άνεκατόλφει κατά τις ίδιαις και ή οποία κατά τους άρχαίολόγους καταστράφη πρό πέντε άναικατόλφον αιώνα, άνεκατόλφον λουτρί- ρας, οί οποίοι δεν ύπολείπονται καθό- λου, ούτε εις τελειότητα, ούτε εις πολυ- τέλειαν των σημερινών.

Είναι κατασκευασμένο από το τελεί- ωτερο και ακριβώτερο μάρμαρο, με ύπο- γειες εγκαταστάσεις θερμάνσεως, με έγ- καταστάσεις για ψυχρολουσία, ένθ δεν λείπουν και μικροί καθιστοί λουτρίτες. Η ύδα πολυτέλεια παρατηρήσει και σε μεγάλα δημόσια λουτρά ως και στα ιδιω- τικά σπία.

Παρόμοια λουτρά ευρέθηκαν εις την Κρήτη, εις την Κνωσσό, εις το άνακτο- ρον του Μίνως, όσον και εις άλλας άρ- χαίας πόλεις της — είχαν έκάτον κατά τόν Όμπρον — όπως και εις τάς άλλας Έλληνικές άρχαίας πόλεις και τα λου- τρά, είναι έκ των ούκ άνευ, της οικίας. Αί «Θέρμαι» της Ρώμης είναι γνωσται για

Το 1850, ένεφανόθη εις ένα μικρό χω- ρίο της Γερμανίας, ένας νέος ιερέας, ο ό- ποιος πραι-πρι περπατούσε με γυμνά τα πόδια στο όρεγμένο χορτάρι, κατόπιν στο νερό του ρυακιού, ένθ όταν εύρισκε ευκαιρία — δεν ύπήρχαν τότε οί σημε- ρινές ευκολίες και εγκαταστάσεις — έκανε και καμμία ψυχρολουσία. Ήταν ο κατό- πιν γενέσιμος γνωστός εις όλον τον κό- σμον, Άδός Κινάκι, ένας από τους ίδι- ούς, ός πούτε, της υδροθεραπείας. Νέον, εις πολύ κορυφαίο για να μελέτη και να κερδίσει ταύτοχρονως τα χρήματα που έχρειάζοντο για τη μελέτη του. Οι Ιατροί τον είχαν καταδικάσει ως φθισικό και άνιαντον. Τότε του έπεσε στα χέρι ένα παλιό βιβλιασάκι, ενός άγνωστου Ιατρού, Χάν άνομαζόμενου, που έπαρ- γματείο για τη θεραπευτική δύναμη του νερού. Ο νέος Άδός Κινάκι, έφημεσε τόνε ογχετικό κανονισμό και σε λίγν χρόνια έγινε τελείως καλά.

Όταν άπθανε, έδωδηντα και έξ έ- τών πλέον, στη νεκροφία που του έγινεν, οι πνεύμονες έδειξαν θαθείς πληγής που είχαν τελείως έπουλωθεί. Έκτοτε, ή υ- δροθεραπεία διεβόθη καταπληκτικά. Η έξηγησις δέ των θεραπευτικών της άπο-

Όσον άφορτά το θαλάσσιο λουτρά και αυτά άφελών, έκτός της καθαριότητος που παρέχουν και που αυτή είναι ό- υεία.

Άλλά τα θαλάσσια λουτρά, είναι ένα χωριστό κεφάλαιο, ένα κομμάτι της ζωής χωρισμένο, που θα μάς άπασχό- ηση σ' άλλο φύλλο του «Έργου».

ΤΟ ΜΠΑΝΙΟ ΕΙΝΕ ΥΓΕΙΑ

Τώρα που άρχισε ή άνοιξις κι' έρχε- ται το καλοκαίρι, ή άναμνη της σαιό- νων λουτρών — θαλασσίων ή λαιμωτι- κών — μάς κεντρίζει και αί συζητήσεις γύρω από τις άκτιες που θα προτιμήσουμε για το μπάνιο μας ή για τον λουτρό που θα έποκευθούμε, για να έρούμε μαζί με την άραπεία και λίγη έξκούρασι, δίνουν και παύριον.

Άλλα, δε διαβάσαντες και λίγη ιστορία σχετικώς, Άρφαλος, δεν θα μάθω, άντίθετα, λόγω της έποχής, δε μπορούμε χρήσιμα πράγματα. Άκούστε λοιπόν: Η άρχαία Ιατρική είχε ως θέαν ότι ο άνθρωπος αποτελείται από χύμα, άέρα, φωτιά και νερό και ότι τα τέσσερα αυτά στοιχεία τον γιατρέυουν κι' άπ' τις άρ- ρώστιες του.

Πράγματι, μέσα στα τέσσερα στοιχεία έ- ρχόνταν, μέσα στο ανθρώπινο σώμα: το νερό κατά πολύ μεγάλη αναλογία, το αέριον στα κόκκαλα, ο άέρας που από τους πνεύμονας μπαίνει στις φλέβες και φθάνει ως το τελευταίο κύτταρο, και τέλος ή συνεχής ένέργεια της καύ- σης.

Πρός πλήρη λοιπόν ένέργειαν των στοιχείων τούτων, ή έπιστήμη, έχει πα- ραβείν ότι είναι απόλυτος ανάγκη, δια την πλήρη υγείαν του ανθρώπου ή εϊσότη- τος καθαρού άέρος δια καλής και θαθείας άναμνησις. Ταύτογονος το νε- ρό έχει άναβεί στην ήμεροσφία διδά- σκει και άναγορίζεται πλήρως ή θεραπευ- τική του δύναμις. Και όχι μόνον το με- ταλλικό νερό ή των λαιμωτικών λουτρι- κών πηγών, αλλά και το άπλο νερό. Το νερό, με το οποίο καθημερινώς πλείνουμε και το οποίο πίνουμε.

Η χρήση των λουτρών άλλως τε δεν είναι κάτι νέον. Είς την άρχαιαν πόλιν Μοχέ Τζο Νάτορ, ή οποία άνεκατόλφει κατά τις ίδιαις και ή οποία κατά τους άρχαίολόγους καταστράφη πρό πέντε άναικατόλφον αιώνα, άνεκατόλφον λουτρί- ρας, οί οποίοι δεν ύπολείπονται καθό- λου, ούτε εις τελειότητα, ούτε εις πολυ- τέλειαν των σημερινών.

Είναι κατασκευασμένο από το τελεί- ωτερο και ακριβώτερο μάρμαρο, με ύπο- γειες εγκαταστάσεις θερμάνσεως, με έγ- καταστάσεις για ψυχρολουσία, ένθ δεν λείπουν και μικροί καθιστοί λουτρίτες. Η ύδα πολυτέλεια παρατηρήσει και σε μεγάλα δημόσια λουτρά ως και στα ιδιω- τικά σπία.

Παρόμοια λουτρά ευρέθηκαν εις την Κρήτη, εις την Κνωσσό, εις το άνακτο- ρον του Μίνως, όσον και εις άλλας άρ- χαίας πόλεις της — είχαν έκάτον κατά τόν Όμπρον — όπως και εις τάς άλλας Έλληνικές άρχαίας πόλεις και τα λου- τρά, είναι έκ των ούκ άνευ, της οικίας. Αί «Θέρμαι» της Ρώμης είναι γνωσται για

ΤΟ ΜΠΑΝΙΟ ΕΙΝΕ ΥΓΕΙΑ

Τώρα που άρχισε ή άνοιξις κι' έρχε- ται το καλοκαίρι, ή άναμνη της σαιό- νων λουτρών — θαλασσίων ή λαιμωτι- κών — μάς κεντρίζει και αί συζητήσεις γύρω από τις άκτιες που θα προτιμήσουμε για το μπάνιο μας ή για τον λουτρό που θα έποκευθούμε, για να έρούμε μαζί με την άραπεία και λίγη έξκούρασι, δίνουν και παύριον.

Άλλα, δε διαβάσαντες και λίγη ιστορία σχετικώς, Άρφαλος, δεν θα μάθω, άντίθετα, λόγω της έποχής, δε μπορούμε χρήσιμα πράγματα. Άκούστε λοιπόν: Η άρχαία Ιατρική είχε ως θέαν ότι ο άνθρωπος αποτελείται από χύμα, άέρα, φωτιά και νερό και ότι τα τέσσερα αυτά στοιχεία τον γιατρέυουν κι' άπ' τις άρ- ρώστιες του.

Πράγματι, μέσα στα τέσσερα στοιχεία έ- ρχόνταν, μέσα στο ανθρώπινο σώμα: το νερό κατά πολύ μεγάλη αναλογία, το αέριον στα κόκκαλα, ο άέρας που από τους πνεύμονας μπαίνει στις φλέβες και φθάνει ως το τελευταίο κύτταρο, και τέλος ή συνεχής ένέργεια της καύ- σης.

Πρός πλήρη λοιπόν ένέργειαν των στοιχείων τούτων, ή έπιστήμη, έχει πα- ραβείν ότι είναι απόλυτος ανάγκη, δια την πλήρη υγείαν του ανθρώπου ή εϊσότη- τος καθαρού άέρος δια καλής και θαθείας άναμνησις. Ταύτογονος το νε- ρό έχει άναβεί στην ήμεροσφία διδά- σκει και άναγορίζεται πλήρως ή θεραπευ- τική του δύναμις. Και όχι μόνον το με- ταλλικό νερό ή των λαιμωτικών λουτρι- κών πηγών, αλλά και το άπλο νερό. Το νερό, με το οποίο καθημερινώς πλείνουμε και το οποίο πίνουμε.

Η χρήση των λουτρών άλλως τε δεν είναι κάτι νέον. Είς την άρχαιαν πόλιν Μοχέ Τζο Νάτορ, ή οποία άνεκατόλφει κατά τις ίδιαις και ή οποία κατά τους άρχαίολόγους καταστράφη πρό πέντε άναικατόλφον αιώνα, άνεκατόλφον λουτρί- ρας, οί οποίοι δεν ύπολείπονται καθό- λου, ούτε εις τελειότητα, ούτε εις πολυ- τέλειαν των σημερινών.

Είναι κατασκευασμένο από το τελεί- ωτερο και ακριβώτερο μάρμαρο, με ύπο- γειες εγκαταστάσεις θερμάνσεως, με έγ- καταστάσεις για ψυχρολουσία, ένθ δεν λείπουν και μικροί καθιστοί λουτρίτες. Η ύδα πολυτέλεια παρατηρήσει και σε μεγάλα δημόσια λουτρά ως και στα ιδιω- τικά σπία.

Παρόμοια λουτρά ευρέθηκαν εις την Κρήτη, εις την Κνωσσό, εις το άνακτο- ρον του Μίνως, όσον και εις άλλας άρ- χαίας πόλεις της — είχαν έκάτον κατά τόν Όμπρον — όπως και εις τάς άλλας Έλληνικές άρχαίας πόλεις και τα λου- τρά, είναι έκ των ούκ άνευ, της οικίας. Αί «Θέρμαι» της Ρώμης είναι γνωσται για

ΤΟ ΜΠΑΝΙΟ ΕΙΝΕ ΥΓΕΙΑ

Τώρα που άρχισε ή άνοιξις κι' έρχε- ται το καλοκαίρι, ή άναμνη της σαιό- νων λουτρών — θαλασσίων ή λαιμωτι- κών — μάς κεντρίζει και αί συζητήσεις γύρω από τις άκτιες που θα προτιμήσουμε για το μπάνιο μας ή για τον λουτρό που θα έποκευθούμε, για να έρούμε μαζί με την άραπεία και λίγη έξκούρασι, δίνουν και παύριον.

Άλλα, δε διαβάσαντες και λίγη ιστορία σχετικώς, Άρφαλος, δεν θα μάθω, άντίθετα, λόγω της έποχής, δε μπορούμε χρήσιμα πράγματα. Άκούστε λοιπόν: Η άρχαία Ιατρική είχε ως θέαν ότι ο άνθρωπος αποτελείται από χύμα, άέρα, φωτιά και νερό και ότι τα τέσσερα αυτά στοιχεία τον γιατρέυουν κι' άπ' τις άρ- ρώστιες του.

Πράγματι, μέσα στα τέσσερα στοιχεία έ- ρχόνταν, μέσα στο ανθρώπινο σώμα: το νερό κατά πολύ μεγάλη αναλογία, το αέριον στα κόκκαλα, ο άέρας που από τους πνεύμονας μπαίνει στις φλέβες και φθάνει ως το τελευταίο κύτταρο, και τέλος ή συνεχής ένέργεια της καύ- σης.

Πρός πλήρη λοιπόν ένέργειαν των στοιχείων τούτων, ή έπιστήμη, έχει πα- ραβείν ότι είναι απόλυτος ανάγκη, δια την πλήρη υγείαν του ανθρώπου ή εϊσότη- τος καθαρού άέρος δια καλής και θαθείας άναμνησις. Ταύτογονος το νε- ρό έχει άναβεί στην ήμεροσφία διδά- σκει και άναγορίζεται πλήρως ή θεραπευ- τική του δύναμις. Και όχι μόνον το με- ταλλικό νερό ή των λαιμωτικών λουτρι- κών πηγών, αλλά και το άπλο νερό. Το νερό, με το οποίο καθημερινώς πλείνουμε και το οποίο πίνουμε.

Η χρήση των λουτρών άλλως τε δεν είναι κάτι νέον. Είς την άρχαιαν πόλιν Μοχέ Τζο Νάτορ, ή οποία άνεκατόλφει κατά τις ίδιαις και ή οποία κατά τους άρχαίολόγους καταστράφη πρό πέντε άναικατόλφον αιώνα, άνεκατόλφον λουτρί- ρας, οί οποίοι δεν ύπολείπονται καθό- λου, ούτε εις τελειότητα, ούτε εις πολυ- τέλειαν των σημερινών.

Είναι κατασκευασμένο από το τελεί- ωτερο και ακριβώτερο μάρμαρο, με ύπο- γειες εγκαταστάσεις θερμάνσεως, με έγ- καταστάσεις για ψυχρολουσία, ένθ δεν λείπουν και μικροί καθιστοί λουτρίτες. Η ύδα πολυτέλεια παρατηρήσει και σε μεγάλα δημόσια λουτρά ως και στα ιδιω- τικά σπία.

Παρόμοια λουτρά ευρέθηκαν εις την Κρήτη, εις την Κνωσσό, εις το άνακτο- ρον του Μίνως, όσον και εις άλλας άρ- χαίας πόλεις της — είχαν έκάτον κατά τόν Όμπρον — όπως και εις τάς άλλας Έλληνικές άρχαίας πόλεις και τα λου- τρά, είναι έκ των ούκ άνευ, της οικίας. Αί «Θέρμαι» της Ρώμης είναι γνωσται για

ΤΟ ΜΠΑΝΙΟ ΕΙΝΕ ΥΓΕΙΑ

Τώρα που άρχισε ή άνοιξις κι' έρχε- ται το καλοκαίρι, ή άναμνη της σαιό- νων λουτρών — θαλασσίων ή λαιμωτι- κών — μάς κεντρίζει και αί συζητήσεις γύρω από τις άκτιες που θα προτιμήσουμε για το μπάνιο μας ή για τον λουτρό που θα έποκευθούμε, για να έρούμε μαζί με την άραπεία και λίγη έξκούρασι, δίνουν και παύριον.

Άλλα, δε διαβάσαντες και λίγη ιστορία σχετικώς, Άρφαλος, δεν θα μάθω, άντίθετα, λόγω της έποχής, δε μπορούμε χρήσιμα πράγματα. Άκούστε λοιπόν: Η άρχαία Ιατρική είχε ως θέαν ότι ο άνθρωπος αποτελείται από χύμα, άέρα, φωτιά και νερό και ότι τα τέσσερα αυτά στοιχεία τον γιατρέυουν κι' άπ' τις άρ- ρώστιες του.

Πράγματι, μέσα στα τέσσερα στοιχεία έ- ρχόνταν, μέσα στο ανθρώπινο σώμα: το νερό κατά πολύ μεγάλη αναλογία, το αέριον στα κόκκαλα, ο άέρας που από τους πνεύμονας μπαίνει στις φλέβες και φθάνει ως το τελευταίο κύτταρο, και τέλος ή συνεχής ένέργεια της καύ- σης.

Πρός πλήρη λοιπόν ένέργειαν των στοιχείων τούτων, ή έπιστήμη, έχει πα- ραβείν ότι είναι απόλυτος ανάγκη, δια την πλήρη υγείαν του ανθρώπου ή εϊσότη- τος καθαρού άέρος δια καλής και θαθείας άναμνησις. Ταύτογονος το νε- ρό έχει άναβεί στην ήμεροσφία διδά- σκει και άναγορίζεται πλήρως ή θεραπευ- τική του δύναμις. Και όχι μόνον το με- ταλλικό νερό ή των λαιμωτικών λουτρι- κών πηγών, αλλά και το άπλο νερό. Το νερό, με το οποίο καθημερινώς πλείνουμε και το οποίο πίνουμε.

Η χρήση των λουτρών άλλως τε δεν είναι κάτι νέον. Είς την άρχαιαν πόλιν Μοχέ Τζο Νάτορ, ή οποία άνεκατόλφει κατά τις ίδιαις και ή οποία κατά τους άρχαίολόγους καταστράφη πρό πέντε άναικατόλφον αιώνα, άνεκατόλφον λουτρί- ρας, οί οποίοι δεν ύπολείπονται καθό- λου, ούτε εις τελειότητα, ούτε εις πολυ- τέλειαν των σημερινών.

Είναι κατασκευασμένο από το τελεί- ωτερο και ακριβώτερο μάρμαρο, με ύπο- γειες εγκαταστάσεις θερμάνσεως, με έγ- καταστάσεις για ψυχρολουσία, ένθ δεν λείπουν και μικροί καθιστοί λουτρίτες. Η ύδα πολυτέλεια παρατηρήσει και σε μεγάλα δημόσια λουτρά ως και στα ιδιω- τικά σπία.

Παρόμοια λουτρά ευρέθηκαν εις την Κρήτη, εις την Κνωσσό, εις το άνακτο- ρον του Μίνως, όσον και εις άλλας άρ- χαίας πόλεις της — είχαν έκάτον κατά τόν Όμπρον — όπως και εις τάς άλλας Έλληνικές άρχαίας πόλεις και τα λου- τρά, είναι έκ των ούκ άνευ, της οικίας. Αί «Θέρμαι» της Ρώμης είναι γνωσται για

ΓΡΑΜΜΑΤΑ-ΤΕΧΝΗ-ΘΕΑΤΡΟΝ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΗΣ ΓΚΡΕΤΑΣ ΓΚΑΡΜΠΟ

Διά την έξυγιάνισιν
ΤΟΥ ΕΛΛΗΦΡΟΥ ΜΑΣ ΘΕΑΤΡΟΥ

Αντικατέστησε την αδελφήν της — που πέθανε φθισική — εις το θέατρον και υπάνδρευθη τόν άρραβωνιαστικόν της

Πριν μερικά χρόνια, τον καιρό που ή Γκρέτα λεγόταν ακόμη Γκούσταφσον και ήταν υπάλλη- λος σ' ένα κατάστημα της Στοκ- χόλμης, ή οικογένειά της έκανε ή Μαρί, Στίλνερ, γνωστός σκη- νοθέτης του σουηδικού κινημα- τογράφου, που άγαπούσε την ά- δελφή της Γκρέτας, την Άλ- θα κι' ήθελε να την κάνει προ- ταγωνίστρια σ' ένα του φίλι. Η Άλθα έμεγαλειότερη της Γκάρμπο κατά δύο χρόνια, ήταν μία θυο- ρη νέα, που είχε μεγάλη φιλο- δοξία να παίξει στο σινεμά. Αν και δεν άγαπούσε τόν Στίλνερ, έν τούτοις τον άρεσε να νουίξει πως συγκινούν απ' την άγότη- του, γιατί ήλπιζε να γίνη με την ύποστήριξη του μία μεγάλη μεγá- λη δεινέτα.

Η Γκρέτα που γνώριζε τά αισθήματα της αδελφής της απέ- ναντι του Στίλνερ, λυπόταν κα- τάκαρπα που δεν έρριόκταν αυ- τή στην θέση της Άλθας γιά να του άποδείξει την εύγνωμοσύνη και την άγάπη της. Ναί, γιατί έ- νοιούσε πως άναποσσε με πάθος τον συμπαθητικό αυτό νέο, που φρόνιζε τόσο για την οικογέ- νειά της. Θά ήθελε να γινόνταν αυτή άρτίστη του σινεμά, να δια- κριθί με την τέχνη της, να γίνη διάσημη σ' όλο τον κόσμο και να μπορεί να παντρευτεί τόν άγα- πημένο της. Μά ή τύχη ένδοξος της αδελφής της κι' έτσι ή μικρή Γκρέτα έκρυβε στο άδελφί της καρδιάς της το γλυκό της μυσ- τικό.

Ένα θράδυ, ή Άλθα — που ήταν περίπατο με τόν Στίλνερ — γύρισε χαρούμενη σπίτι. Έγω κάτι θαυμάσια να σου πώ, είπε στην Γκρέτα. Έ ακόω, έκανε εκείνη νοιώθοντας την καρδιά της να χτυπά από μία παράξενη συγκι- νησι.

Μία μεγάλη έταρία άνθε- σών στον Στίλνερ το γύρισμα έ- νος μεγάλου φίλι που θα στοι- χίση πολλές χιλιάδες κορώνες.

Θέ μου! ψιθύρισε ή Γκρέ- τα θαθεία συγκινημένη. Κι' ο Μαρί, συνέχισε ή Άλθα, πρότεινε έμένα ως πρω- ταγωνίστρια.

Έοίαν!

Η φωνή της ήταν γεμάτη ά- πογοήτεια και ζήλια, μά ή Άλ- θα δεν την καταλάβε.

Ναί, έκανε γεμάτη χαρά. Αύριο έκλες έχει καλεσμένους τους χρηματοδότας για να γυρί- σουν μερικά μέτρα μπροστά σου. Έτσι άγαπήτη μου Γκρέτα σε λίγο καιρό θα είμαστε πλούσιοι.

Ο άδελφούλης μας ο Στρέτο θά μπορούσά να συνεχίσει τις σπου- δές του, ή μαμά θα έξκουραστή απ' τούς κόπους της και ού θα έχη τα καλύτερα φορέματα κομμάτια κι' ό,τι άλλο θά έπι- θυμήσει.

Την άλλη μέρα το πρωί ή Γκρέτα πήγε όπως έπρεπε, αλλά δούλεψε. Είχε περάσει μία άσχημη νύχτα κι' ήταν νευρική, άφρονέμενη, άκερη. Ο συνάδελ- φοί της πρώτη φορά την έβλεπαν έτσι κι' ο διευθυντής της άνησ- χος μίπως ήταν άρρωστη. Έτσι της έδωσε την άδεια να πάη σπι- τί της να ήουχόση.

Άφορ περιπληνθήκε στούς δρόμους δυο-τρεις ώρες, γύρισε σπίτι. Στην έσοδο όμως άκουσε παράξενες φωνές κι' όταν άνοιξε την πόρτα, είδε τόν Στίλνερ μ' άνησχυο πρόσωπο να θοιγεί απ' την τραπέζια. Ένοιωσε μία παράξενη άγωνία να της σφίγην την καρδιά κι' όρμησε πάνω του. Για όνομα του Θεού, Μα- ρίς, τί συμβαίνει;

Δέν ξέρω, μικρή μου Γκρέ- τα, είπε εκείνος, που φιλόδοξ

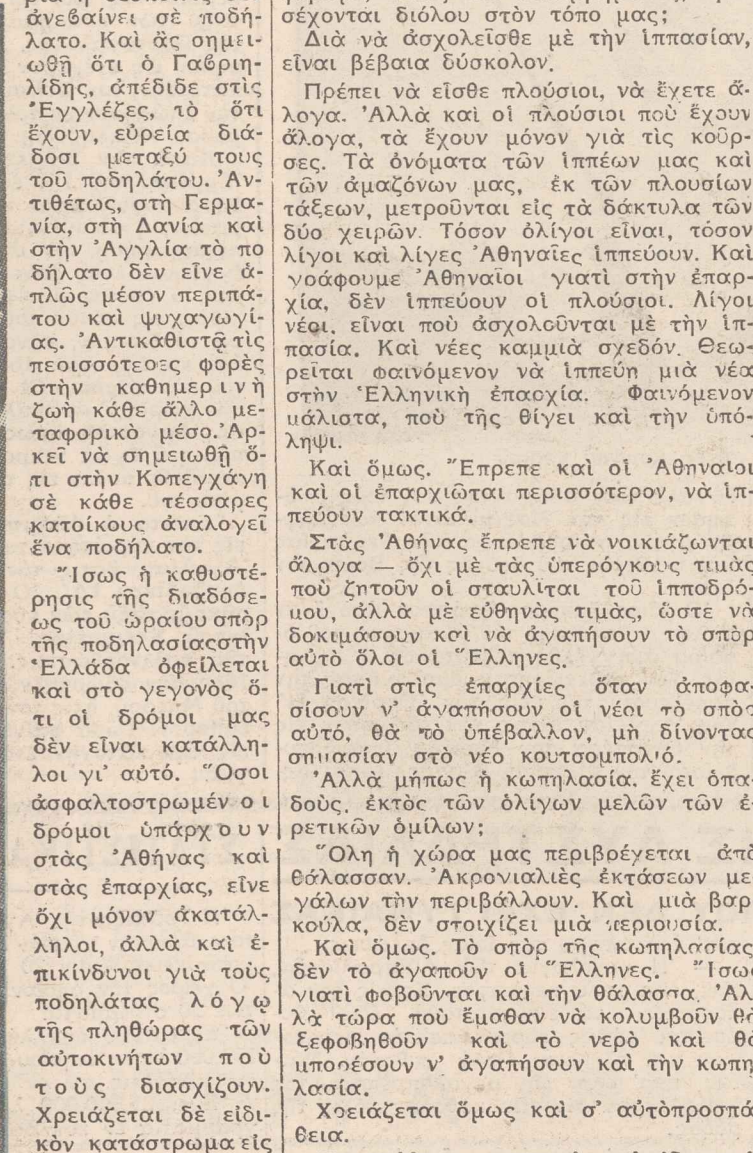
Ἡ ἀπεργία τῆς πείνης

Τέλος της ζωής του να είναι ειρηνική και τα ήρεμα, καταγλυφάνα νερά της
εις ηλικιάν 96 και άνω έτών ; Έπίσης θα μπορούσε περισσότερο να τραβήξω

μετά την κοινοχρησίαν του αυτοκινήτου;

θήσουν τα τοιγγάνα: θαύμα
Γιατί λοιπόν να μη ρίψουν λ
στη τοιγγάνη φωτιά;

MIN.—ANAN.

θήσουν τα τοιγγάνα: θαύμα
Γιατί λοιπόν να μη ρίψουν λ
στη τοιγγάνη φωτιά;

θήσουν τὰ τσιγγάνικα θεάματα.
Γιατί λοιπὸν νὰ μὴ ρίπτουν λ
στὴ τσιγγάνικη φωτιά;

Δέν ενδιαφέρει μόνον τούς πλουσίους ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΝΑΣ ΑΔΑΜΑΣ

Πού 'χει ιστορίαν... τρικυμώδη!

Οι 'Αψούρτοι έχουν ανάγκη χρημάτων. Ως γνωστόν άρχηγός της μεγάλης αυτής οικογενείας είναι ο "Οθων των 'Αψούρων, πρωτότοκος υιός του τέως αυτοκράτορος Κιζάρου και της τέως αυτοκρατειρας Γίτας των Βουρβόνων Πάρμας. Δέ πατέρας μετ' την προσάρτηση της Αλβανίας εις την Γερμανίαν άπόλωλε διά πάντας την ελπίδα νά έπιστρέψη εις τόν θρόνον τών προγόνων του. Έξεβόδη μάλιστα εναντίον του ένταλμα συλλήψεως, επί έχατη προσοίσα...

"Όπως αναφέρουν οι γερμανικοί και άλλανδικοί έφημερίδες, ο Οίκος των 'Αψούρων εύρίσκει εις διαπραγματεύσεις διά την πόλιν ενός μεγάλου αδάμαντος πού άπέτελε μέρος του αυτοκρατορικού στέμματος. Δηλαδή του «Μεγάλου Δαυκός» άξους 139 και ημισίος καρατίων, πού άνήκει κάποτε εις τόν Κάρλον τών Τρομερών, δούκα της Βουργουνδίας. Αι είδησεις όμως, αί άφορώσαι τόν αδάμαντα αυτόν, είναι πολύ συγκεκριμένα και άντιφατικά εις τας ιστορικές τών λεπτομερείας. Δέν είναι λοιπόν άπολύτως έγκριτωμένον έάν πρόκειται περί του αδάμαντος πού είναι γνωστός με τόν όνομα «Μέγας Δούξ».

Ο πρίγκιψ Σαβέριος των Βουρβόνων Πάρμας, εις δηλώσει του πρὸς συντάκτην μιας έφημερίδος του Ρότερνταμ διέμεινε την είδησιν ούτήν, θεσπίζοντας ότι ο «Μέγας Δούξ» εύρίσκει πάντοτε υπό την κυριότητα του Οίκου των 'Αψούρων.

Παρ' όλα ταύτα φαίνεται άπολύτως έγκριτωμένον ότι ήρξανται πρό πολλού διαπραγματεύσεις διά την πόλιν του υπέρχου αυτού αδάμαντος.

Ο πολέμιος λίθος προσεφέρθη κατ' έπαλληλιν εις ένα μεγάλο αδάμαντα-ποικίλον του "Αμστερνταμ, άλλ' ή άγοραπωλησία δέν έγινε, λόγω του μεγάλου ποσού πού ήτοσαν οι παλαιά. Λέγεται μάλιστα ότι το ποσό αυτό ίσοδυναμεί με όγδόντα περίπου εκατομμύρια δραχμῶν.

Καίτοι ο Οίκος των 'Αψούρων, έχει εις την κατοχήν του πολλούς αδάμαντας, προσγεγμένους από την περιήμιν

'Ελβετούς, εις τόν Γκράντον. Ο Κάρλος ο Τρομερός έφορούσε συνήθως ένα καπέλλο από κίτρινο δελούδο, Ιταλικού τύπου, καταφορτωμένον από αδάμαντας διαφόρων μεγεθών, πού άπέτελουν τόν σχήμα ενός στρατιώτη, ό οποίος άγείων την έξάν των πολυτίμων λίθων, τόν έπόλησε άντιόλίγων σολίδιον εις έναν έμπορον όνόματι 'Ιακώβον Φούγκερ. Ο έμπορος

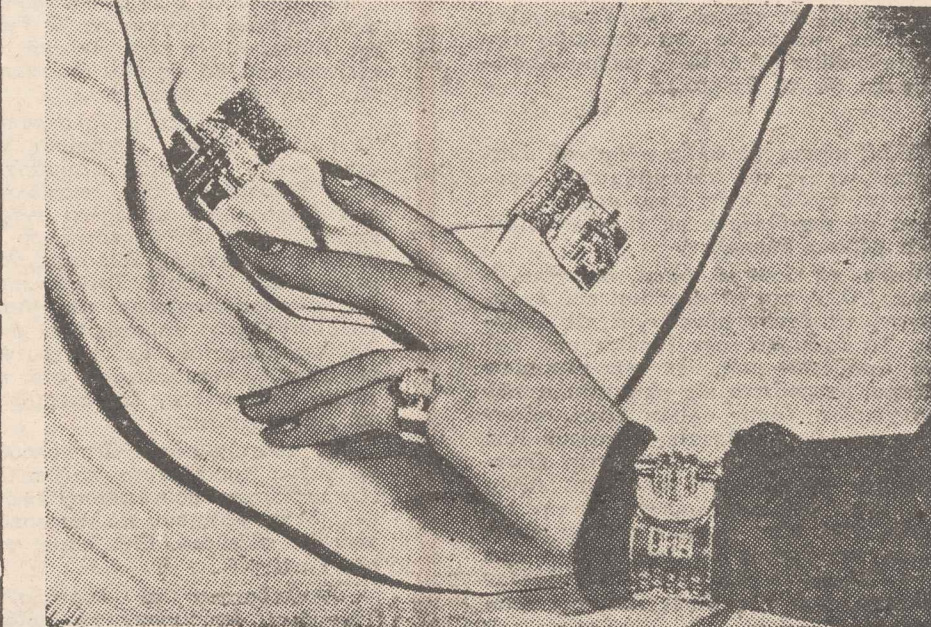
υιόν του Κάρλου Ε' από τόν όποιον τόν έκληρονόμησεν ο Μαξιμιλιανός των 'Αψούρων και ή Μαρία της Βουργουνδίας. 'Ιδού πώς ο αδάμας αυτός προήλθεν εις τόν Οίκον των 'Αψούρων.

Ο Κάρλος ο Τολμηρός έχασε δύο άλλους σπουδαίους αδάμαντας εις την μάχην του Γκράντον. Ο ένας περιήλθεν εις χείρας του Λοδοβίκου Μόρο, δούκα του Μιλάνου, ό όποιος τόν έπόλησε 14.000 δουκάτα και τόν έπόλησεν εις τόν Πάπαν 'Ιούλιον Β' άντι 20.000. Ο αδάμας αυτός στολίζει άκόμη την τιάραν τών Παπών.

Ο άλλος είναι ο «Σανού», περιήρμος όχι μόνον διά την αξίαν του (είνε άξιους μόλις 50 καρατίων), όσον διά τας περιπετειάς του. Τό 1489 εύρίσκει μεταξύ τών κοσμημάτων του Βασιλέως της Πορτογαλλίας. Ούτος τόν παρέχώρησεν ως ένεχυρον εις ένα Γάλλον επάτρίδην, τόν Σανού, εις τόν όποιον και τόν έπόλησεν εν τέλει επειδή δέν ήμπορούσε νά πληρώσῃ τόν χρέος του. Κατά την διάρκεια της βασίλειας 'Ερρίκου του Γ', έπειδή τόν βασιλικόν θησαυροφυλάκειον είχαν ανάγκη χρημάτων, ή οικογένεια Σανού έδωκεν ως παραχώρηση τόν αδάμαντα αυτόν ως έγγυσην ενός δανείου. Ο έμπιστος όμως ό όποιος μετέφερε τόν πολυτίμον λίθον, εις αυτόν πού έπρόκειτο νά δώσῃ τόν δάνειον, συνελήφθη από ληστές και κατέπιε τόν αδάμαντα διά νά μή τόν πώρουν. Οι ληστές τόν έφύευσαν χωρίς ν' ανακαλύψουν τόν αδάμαντα. Άργότερα όμως ερέβη τόν πτώμα του, τού έγινε νεκροψία και ο αδάμας περιήλθε πάλιν εις τόν κάτοχον του κυρίου του.

Έπειτα ο αδάμας αυτός περιήλθεν εις την κυριότητα του 'Ιακώβου Β' της 'Αγγλίας, όστις τόν έδωρσεν εις τόν Λουδοβίκον ΙΔ'. Ο Λουδοβίκος τόν εύρίσκει μεταξύ τών κοσμημάτων του γαλλικού Στεμματος, όπου έμεινε μέχρι της παλιννοστήσεως. Ο Λουδοβίκος 18ος τόν έδωρσεν εις την δούκισσαν τού Μπερρύ, ήτις τόν έπόλησεν εις έναν έμπορον. Τώρα φαίνεται ότι εύρίσκει εις την κατοχήν ενός 'Ινδού μαχαρ-βείαν τών Φίλιππων Β' της 'Ισπανίας.

Έξωλε τούς αδάμαντας και τούς έπόλησεν εις τόν Μαξιμιλιανόν των 'Αψούρων, αυτοκράτορα της Γερμανίας και πενήνθον του δούκα της Βουργουνδίας. Ο ίδιος έμπορος ήγώρσε από έναν άλλον στρατιώτην τόν αδάμαντα του ό-ποιον άνηγγέλεη τελευταίως ή πώλησις. Τόν παρέχώρησεν, όμολογήςας την προέλευσιν του, εις τόν 'Ερρίκον Η' της 'Αγγλίας, όστις τόν έδωρσεν εις την θυγατέρα του Μαρίαν, υπανδρευθείσαν τόν Φίλιππον Β' της 'Ισπανίας.

Ένα διαμάντι είνε τόν στόλισμα ενός κομψού χεριού

κην άξίαν: είναι ο πρώτος πολυτίμος λίθος τόν όποιον έκοψε και κατεργάσθη ο έφευρέτης της κατεργασίας τών αδάμαντων, ο Φλαμανδός Λουδοβίκος Μπεργκεν, ό όποιος τόν παρέλαβε διά τόν πείραμά του από τόν δούκα της Βουργουνδίας, μαρινώδη συλλέκτην πολυτίμων λίθων.

Ο πρίγκιψ, όχι μόνον έπεδίκνυν εις την Αύλην τούς αδάμαντάς του, αλλά τούς έφορούσε και όταν έταξίδευε άκόμη δέ και εις τά πεδία τών μάχων. Τό 1476 ήττήθη και έφονεύθη από τούς

Έξωλε τούς αδάμαντας και τούς έπόλησεν εις τόν Μαξιμιλιανόν των 'Αψούρων, αυτοκράτορα της Γερμανίας και πενήνθον του δούκα της Βουργουνδίας. Ο ίδιος έμπορος ήγώρσε από έναν άλλον στρατιώτην τόν αδάμαντα του ό-ποιον άνηγγέλεη τελευταίως ή πώλησις. Τόν παρέχώρησεν, όμολογήςας την προέλευσιν του, εις τόν 'Ερρίκον Η' της 'Αγγλίας, όστις τόν έδωρσεν εις την θυγατέρα του Μαρίαν, υπανδρευθείσαν τόν Φίλιππον Β' της 'Ισπανίας.

ΛΑΤ'ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Στην Κρήτη, όταν ή δρυδα φωνήσῃ σάν τόν πετεινό, τήν σφάρον άμέσως, γιατί, αλλοιούτικα, θα συβή κάποιον δυστύχημα σόν άφέντη της.

Έπίσης άν, όταν ζώνεται κάποιος, σην μοσιήν κόμπο ή ζώνη του, πρέπει νά τήν κόψῃ άμέσως, γιατί αλλοιούτικα θα πεθάνῃ ή αυτός ή συγγενής του.

Στην Κέρκυρα, όταν πάσχη κανένας άπό χρυσή, προσκαλούν ειδικόν σά δούκικα, πού σ' ένα ποτήρι γεμάτο από νερό θα ρίξῃ από δώδεκα σπιρτά ρίξῃ, σπάρῃ, ρόδι, υπίξιλα, ρεβίθια και καλαμπόκι. Κατόπιν θα διαβάσῃ τά χάγια λόγια σκαυρόνοντας τόν νερό με μαυρομάνικα μια χαίρα. Τό ποτήρι αυτό τό βάζουν έξω από τόν παράθυρον τήν ήμέρα και τό παίρνουν μέσα τήν νύκτα, πριν τό ιδῇ τόν φεγγάρι. Από τά σπιρτά τών σπυριών, πού θα είνε μέσα σόν ποτήρι θα τρώγῃ ένα τήν ήμέρα ό άσθενής. Όταν τελειώσουν τά σπύρια, ο άρρώστος δὲ είνε γιατρεμένος.

Στην Κέρκυρα, τά φαντάσματα, δια-ρροῦνται εις τοιαύτα και διαβάλλουν. Καί τά μεν τοιαύτα είνε ψυχάι ανθρώπων πού βρουκόδικισαν, ενώ οι διαβάλλοι είνε αουσίον «Έξω από δώ». Έξ άλλου οι άνθρωποι, είνε Βαρυτο-σκιώτες πού βλέπουν μόνον διαβάλλους και όχι τοιαύτα και 'Αλαφροσκιώτες πού βλέπουν διαβάλλους και τοιαύτα. Τέλος, άνθρωποι πάλιν, δέν βλέπουν τά φαντάσματα άλλ' άκούουν τά λόγια των. "Όποιος ιδῇ τοιαύτα δέν πρέπει νά τό ελπί, γιατί θα τόν δώσῃ τή νύκτα. Τό τελευταίον αυτό πιστεύεται και στήν Κρήτη. 'Αλλά μόνο όταν τό τοιαύτα τό διατάξῃ.

Ο λαός στην Κέρκυρα έπιστεύειν άλλοτε, ότι ο σκύλος διά νά λυσσάδῃ πρέπει νά φάῃ ένα πουλί μικρό σάν κορυδάκι, πού συναντᾷ ψηλά, σόν πολυμέ-νο άγέρα και φουρ, πέφτοντας, φυσικά κατέπι, στήν γη.

Η ΚΑΜΠΕΡΑ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ

Η ΠΟΛΙΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

"Αν ρωτήσετε κανέναν από αυτούς πού έχουν μεταβή τώρα τελευταία εις την Αυστραλίαν και έπεσκέσθησαν την πρωτεύουσα της, την Καμπέρα, θα σας πούν ότι είνε ίσως ή μεγαλύτερη σπηλιά, άλλά συγχρόνως και ή πλέον άκατοίκητη πρωτεύουσα του κόσμου. "Όσοι όμως έπηγαν εκεί τόν προσημειν έθνο-δα, είδαν τό τράινο γεμάτο κορίτσια της παντρειάς. Πρόκειται θέβαια περί ενός φαινομένου, τού όποιου δίδομεν άμέσως την εξήγησιν.

"Όταν ή κυβερνήσις της Αυστραλίας ίδουσε την Καμπέρα εις την έρημιν, εις τόν μέσον δηλαδή του δρόμου μεταξύ Σίδνεϋ και Μελβούρνης, ήθελε νά δημιουργήσῃ μίαν από τας σπουδαιότερας πρωτεύουσας του κόσμου.

Η άνέγερσις της πόλεως αυτής έστοίχισε περί τά πέντε οισεκατομμύρια. Τό άποτέλεσμα όμως της κολλοσιαίας αυτής προσπάθειας και δαπάνης δέν άντεπε-κρίθη καθόλου εις τας προσδοκίας τών ίδυντων.

Ο θεμέλιος λίθος της Καμπέρα έτέθη άκριβώς τήν 27 'Απριλίον 1912, και τώρα, μετά παρέλευσιν 26 ετών, ή πόλις έχει κατοίκους μόνο 6.120, οι περισσότεροι τών όποιων είναι δημόσιοι υπάλληλοι. Οι δρόμοι και οι λεωφόροι της είνε σχεδόν έρημοι. Τά σπιτία δαδᾷ, τά κατα-σπίματα κλειστά, και εις τούς δημοσίους κήπους και τά πάρκα δέν παίζουν παι-διά, όπως συβιάνη παντού.

Τό γεγονός όμως πού χαρακτηρίζει περισσότερο παντός άλλου την Καμπέρα είνε ή τελεία έλλειψις γυναικών. Μόνον τά πέντε τοις εκατόν τών άνδρών είνε παντρεμένοι, ή όποσδήποτε έχουν εις την διαθεσίαν τών μίαν γυναίκα. Δι' αυτό λοιπόν ή κυβερνήσις άπεφάσισε νά στείλῃ εις την Καμπέρα όσον τό δυνατόν περισσότερα κορίτσια της παντρειάς.

Ο κύριος Τζιμ Πίνουελ, διμαρχος της πόλεως, ό όποιος θέλει εις τό πολυτέ-λεστον άλλα σκαυρόνον μέγανον της Δημαρχίας τούς δημοσιογράφους πού η-γαίνουν νά τού παρουν συνέντευξη επί τών αitiών τού φαινομένου αυτού, έκοψε

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η Τράπεζα της 'Αγγλίας περιέχει πάντοτε άρκύντν χρυσόν εις ράβδους όσας κατασκευασθών 20 εκατομμύρια λίραι. Ο χώρος τόν όποιον κατέχει τό κτίριον είνε 30 στρέμματα.

Έχει 1000 υπαλλήλους και πληρώνει 250.000 λίρας ετησίως μισθούς και 35.000 εις συντάξεις.

Έχει 25.000.000 λίρας εις τραπεζο-γραμμάτια εν κυκλοφορία.

Τό κεφάλαιον τών τηλεφώνων εις τας 'Ηνωμένας Πολιτείας άποτείλει από 2.250 εκατομμύρια. Αι τηλεφωνικά μηχανάει είνε 2.315.227 παντός τύπου και ανταλλάσσονται έτησίως πέντε οισεκατομμύρια συντάξεις.

Οι υπάλληλοι είνε 64.628. Οι μισθοί τών 79.848.675 φράγκα. Οι μέτοχοι της εταιρίας διαμοιράζονται έτησίως 534.127.280 φρ. καθαρόν κέρδος. Έκτός τών τα-κτικών γραμμῶν είνε 4985 γραμμάι άνε-ξάρτητα.

"Όλοι αὐταί τι γραμμάι έχουν 4.900.451 μιλία μήκος και 2.371.044 τηλεφώνων.

Τόση είνε ή έπιμονή τών 'Ιαπωνών όση υπάκουον εκεί καταστήματα από πατρός εις υιόν, τά όποια ύφίστανται πλέον τών 1000 ετών.

Η μεγαλύτερα διώρυγ του κόσμου είνε ή εν Κίνα αυτοκρατορική λεγομένη. Μήκος έχει 800 μιλίων και κατά μήκος αυτής είνε 42 πόλεις.

Έξ έπισήμου στατιστικής τών αρχόν της γαλλικής πρωτεύουσας μονάθων είνε δι' 20 θέσεις υπερέτων εις τά γρα-φεία της Δημαρχίας Παρισιών υπάκουον 7.000 ύποψιοιφοι: Δι' 22 θέσεις θωροφών εις τά σχολεία, 5.000! Δι' 7 θέσεις υπαλ-λήλων του ένεχειροδυναστηρίου 2.300! Διά 350 έπιστάτων επί τών όδων 35.630! 'Ητοι εν όλω 125 ύποψιοιφοι δι' έκαστην βέαν. Η στατιστική αυτή είνε μετ' πα-ρηγορία δι' ήμας, άφού άποδεικνύεται ότι τό κοκόν της πληθώρας και άλλαςχού άνατάνει.

ΣΤΗΝ ΛΑΓΓΕΜΕΝΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΣΤΗ ΣΜΥΡΝΗ

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΚΑΨΗ

Από τών αρχαιότατων χρόνων οι Σμυρναίοι έλάτρευον τό ύπαίθριον και τά άνθη. Τά άνθροσθη ήτο ή προσφιλεστάτη έορτή τών κατοίκων της έρατεινής πρωτεύουσής της 'Ιωνίας έτελειτο δέ ή έορτή αυτή πανδήμει εις τό ύπαίθριον. Δύο ήμέρας πρὸ της έορτής τών 'Α ν θ ρ ο σ θ η ρ ι ω ν οι Σμυρ-ναίοι ένούσαν νά έκστρατεύσουν συν-γυναίει και τέκνους άε τά περίε της πόλεως μαγευτικά τοιαία όπου παρεδί-δοντο εις την άπώλειαν τών αγαθών της άνοίξεως της βοήθειας έννοείται ά-κράτος οίνου και μετά την λήξιν της έορτής επέστρεφον εις την πόλιν στε-φανώμενοι με ρόδα και με πολλά άνθη τά όποια θαυμάως παρείχον εις αυτούς οι άσπέρανοι κήποι της εὐδαίμονος 'Ι-ωνίας.

Η πρὸς τὸ... υπαίθριον και τά άνθη λατρεία αυτή τών Σμυρναίων τούς έ-στοίχισε μάλιστα κάποτε την ελευθερί-αν τών. Οι γείτονες αὐτῶν 'Ερυθραίοι με τούς όποιους άε ί π ο τ ε διεφέ-ροντο γνωρίζοντες την συνήθειαν τών Σμυρναίων τού νά έγκαταλείπουν την πόλιν κατά την διάρκεια τών έορτῶν τών άνθεσφιάνων και σπολυλάτρευαν και μόλις έξεκένωθη ή Σμύρνη πών κατόι-κων της έπισοσμένης αλγηθίδας κατέ-λαβον την πόλιν. Οι Σμυρναίοι άνυπ-πτοι μετά τό πέρας τών έορτῶν έπαήλ-θον οίκαδε και... τά λοιπά ένωσούνται. Είχαν χάσει την ελευθερίαν τών.

Παρά ταύτα ή πρὸς τό ύπαίθριον και τά άνθη λατρεία τών Σμυρναίων οὐδό-λως έμειώθη. Μέχρι πρὸ αλίγου τήν έορ-τή της 1ης Μαΐου, έορτή τών 'Ανθέων, οι νεώτεροι Σμυρναίοι έάρταζον τά άρματα άνάστροφια εξ ίσου ένδοιμαδι-κά εξ ίσου λαμπρῶς ως οι άρχαίοι πρόγονοι τών.

Κάθε Πρωτομαγιά ή Σμύρνη έγένετο ένα είδος νεκροπόλεως άφού οι 'Ελ-ληνες κάτοικοι της οίτινης άπέτελουν τό πολυπληθέστερον και ζωηρότερον αυτής στοιχείον, έξεχύνοντο εις τά πέ-ριε της ώρας πόλεως μαγευτικά προ-σάστεια διά νά ύποδεχθόν τόν άνθοφό-ρον Μάϊον.

Και... ή άλησμόνητη πόλις τόσα χαριτωμένα πράσπετα και τόσα παρα-δείσια τόπια, ή από Σμύρνης μέχρι Βρυούλλων παραλία — μία άκτή πού αμφιβάλλω άν ύπάρχῃ άλλη στόν κό-σμο — κατεκλύετο από πλήθη πού δι-ψούσαν τή βροσί ή της θαλάσσης και τά μύρα του Μπάτη. Τήν ήμέραν εκεί-νην οι νεῦται τών πλεόντων τόν κόλ-πον της Σμύρνης πλοίων έβριθαν τά μάτια των από εύχάριστη έκπληξη γι-ατί βλέπαν τό συνήθως κατάλευκα από τή λευκή έμμο δαντελωτά άκρογιάλια

του κόλπου, νάναι τώρα πολύχρωμα και με μία άρρητη ήδονή άνέπνεαν τά μεθυστικά άρώματα πού από τήν πα-

έπρωτιμούσαν τό έσωτερικόν. Τό Νημ-φαίον με τούς έξωτικούς κήπους του προσήλκυε τών περισσότερων κόσμον. Τό ρωμανικό Μπουάρ-Μπασή-Περί-κλειστο τών άρχαίων — με την έξοι-κής ώμορφίας λίμνη του και με τά θε-άρατα πλατάνια του και με τούς άπε-ράντους ροδάνας ήτο ή έντεκνήριον τών λαϊκών τάξεων, ενώ ή άριστοκρα-τία έπρωτιμούσε τούς κήπους του Μπου-ρ νάβα, του Βουτζά, τού Κοζαγάκι, τού Σεβδίκιοι και άλλα.

Ο κόσμος όλών τών καλλιτεχνών,

ραλίαν έφθασον μέχρι τών καταστρά-πων τών πλοίων των. "Όσαν άρώμα-τα τών λεηλατηθέντων κήπων τών Δυ ή 'Α, δ ε λ φ ι ω ν ι

τών λογίων και εν γένει τών άνθρώ-πων τού πνεύματος και της τέχνης, εί-χε ιδιαίτερον ναόν όπου έτέλει την πρὸς τόν Θεόν τών άνθρώπων λατρείαν του.

Ο ναός ούτος ήτο ο άπεριγράπτου ρωμανικότητας και έξαισίας ώραιότη-τος άνθρώπιος τού γλυκυτάτου Σμυρ-ναίου ποιητού κ. Μ. 'Αργυροπούλου, εις τό Κορδεβί, τό περίφημο και χυλιό-τραγουδιένο «Κιουλιόταν». Έκει έ-λαλέσθησαν τήν νύκτα την πνεύματι ροφόντας τόν μεθυστικό άρωμα τών ρόδων τού κήπου και άπολαμβάνοντες έν πνευματική κατανύξει την άρμονίαν τών υπέρχων στίγων τού αγαπημένου μας ποιητού, μη λησιμονεύοντες έννοι-α, νά τρώγωμεν εν τῷ μεταξύ τά εξ ίσου άρώα και εξ ίσου άρωματώδη κατημέρια τά όποια ο φιλόδενος οικο-δεσπότης-ποιητής μας προσέφερεν ά-φθόνως.

"Όσοι πάλιν Σμυρναίοι διά τόν ένα ή διά τόν άλλον λόγον δέν μπορούσαν νά άπομακρυνθόν από την πόλιν, δέν έμειναν αλωδιδόλιν παραπονεμένοι. Μέσα στή Σμύρνη ύπάρχε ο άπέραν-τος κήπος 'Αϊδα με την δροσερή υπό-ρα του και τά Περιβόλ α ι και με τά άφθονα φρούτα των, με τά θεαπέσια κρασιά των και με τις γλυκές περιβο-λαροπούλες των.

Αλλά μήπως και ή προκυμία της Σμύρνης με τό δροσερό μαϊστράκι της δέν άξίζει όσο πολλοί κήποι μαζί;

"Ετσι λοιπόν, όπως οι παλιοί Σμυρ-νηοί και οι νεώτεροι έλάτρευον τά άνθη και τό ύπαίθριον και ή Πρω-τομαγιά ήταν γι' αυτούς μία εύκαιρία νά έκδηλώσουν την ευγενική των άγά-πη και πρὸς τά δώο.

Αυτή ήταν ή Πρωτομαγιά στήν Σμύρ-νη — όπως την ένθυμούμαι. Γιουάτη ά-πό μύρια καλά, από χαράς τραγούδια, από ζωής έκδήλωση.

Και τό χλιαρό βράδυ, ή έπιστροφή από τις έξοχες έβιθε στήν πόλι μία γραφική όμη κι' ένα χαρομένο τόνο, γιατί τό γλέντι έσυρευίζετο σχεδόν πάντοτε, ως την βαθεία νύκτα, με τρα-γούδια και χαρές, με κέφι πού τό έκα-πε διά έντονο, ο μωρμένο άγέρα πού έρχότανε από τά περιβόλια, γιομάτα λουλούδια αυτή την έποχή, άλλα και γιομάτα λεμονοανθοδς και πορτοκαλιν-θοδς, πού τόση είνε ή ευωδία των, ό-ποτε έρχονται στιγμιές πού πιάναται ή ά-νασθη, από τό μεθυστικό τους άρωμα...

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΚΑΨΗΣ

Η ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ

ΚΑΙ ΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

"Όπως συνήθως, οι νεώτεροι παρου-σιάζονται πειθ πρωτότυποι σέ όλα τά ζητήματα, έτσι και οι νέοι αρχιτέ-κτονες, άφίνοντες τά παλαιότερα μον-τέλα και σχέδια τών συναδελφών των, μάς έμφανίζονται με νέες άντιλήψεις ως πρὸς την άρχιτεκτονικήν τόσο πού καινούριον στίσιτο, όσο και τών άλ-λων κτιρίων. Αυτό όμως εξερεθίζει τούς παλαιότερους συναδέλφους των, πού μένουν προσκαλημένοι στίς ιδέες τους και δέν άφίνουν εύκαιρία νά μήν κατηγορησούν τούς νέους διά τας νέας όδοις πού άκολουθούν.

"Αλλ' άε παρακολούθωμεν τόν και-νοδακό και χρησιμοποιούν ελεύθερα τό τοιμένο και τό οίδερό. Οι παλαιοί, τά χρησιμοποιούν, μά μόνον πάλιν στίς πα-λαιοές μορφές. Θέλουν πάντα τά στολί-δια και τ' αέτωματα, τις κολώνες, τούς θόλους, και ένα σαρύ πράγματι, περί-λω τά τώρα, μά πού πρώτα διά τεχνικούς λόγους ήσαν υποχρεωμένοι νά τά χρι-σιμοποιήσουν. "Όλα αυτά στά μάτια τών νέων άρχιτεκτόνων, φαίνοντες άν-τιαισθητικά και άχρηστα.

Η σημερινή άρχιτεκτονική πού πα-ρουσιάζεται στην πολυκατοικία, ζητεί νέα πράγματα. Θέλει μεγάλα παρὰ-ντα, όμοιόμορφα έξωτερική έμφάνισιν, ά-πλή και οικονομία χώρου, πράγματα πού — ως διατείνονται οι νέοι — δέν

είναι σέ θέσι νά μάς τά δώσῃ ή παλιά μορφή της και κατασκευή. Η νέα άρχι-τεκτονική χρησιμοποιεί νέα υλικά και θέλει νέες μορφές και όχι άπομιμήσεις. Θέλει δημιουργίες.

Η χρήση του τοιμένου, μάς απαλ-λάσσει από τά άχρηστα ύποστηρίγματα τις κορνίζες, τούς γύφους και έπιτρέπει στόν καλλιτέχνη, άρχιτέκτονα νά δημι-ουργή όποια μορφή θέλει, χωρίς τις φευτικές άπομιμήσεις, πού δέν είναι τίποτε άλλο παρά πεταμένα λεφτά.

Έκείνος πού κτίζει σήμερα — λέγουν οι νέοι άρχιτέκτονες — θέλει οικονομί-αν χρήματος και χώρο, πράγματα πού δέν κατάρθωσε νά δώσῃ ή παλιά άρχιτεκτονική, και άς φωνάζουν άς λένε τά δαιμόνια τών πολυκατοικιών κούτσικα τών σπύρων. "Ας λησίζον-ται, ότι τις χαρακτηρίζει όμοιομορφία πληκτική. Αλλά και εάν συμβαίνει αὐ-τό, εάν μοιάζουν κάπως, είναι γιατί εί-νε δημιουργήματα της νέας σχολής, της νέας καλλιτεχνικής άντιλήψεως, ό-πως και οι παλιές είναι όμοιόμορφες πάλι κατά σχολές.

Τί μάς χρειάζονται τά στολίσια; Τί-ποτε. Τό μπετόν άρμέ τά άντικατέστη-σε όλα στή σημερινή πολυκατοικία. Έ-αν υπάκουον πωθενά λάθη, αὐτά βαρ-ύνει τούς έκτελεστές και όχι την νέα τέ-χνη.

Αλλά άς ρίξουμε μία ματιά στήν

έμφάνισι της νέας τέχνης, στήν πολυ-κατοικία. Είναι πράγματι μερικες φτι-ασμένες από πραγματικούς καλλιτέ-χνες άρχιτέκτονες πού είναι θαύμα σω-στό, και άντι τών κατηγοριών θα έπρε-πε μόνον έγκώμα να άκούνε.

Είναι μικρό πράγμα νά άποδίδῃ ή νέα οικοδομή άνει και όλα τά κοιφώρ-στούς έννοιαστές; Είναι λίγο ή δημι-ουργία τών άλλων επίπλων, όπως ο νι-πήρας, χωστή ντουλάπα, ή νέα κουζί-να κλπ., πού καταργούν τόσα βαρειά πράγματα, άχρηστα πιά σήμερα, τούς μωποφίδες, βιβλιοθήκες κλπ. και άκό-μη ή άπλοποίηση της διακοσμητικής, με τις άπλες γραμμές; Όχι βέβαια. Καί όμως αὐτά τά πράγματα πριν από λίγα χρόνια ήσαν παραμύθια.

Η νέα τέχνη εν τούτοις τά κατόρθω-σε, ένεικνισή την άντίκρισι και άνάγκη σε νά την δεχθόν οι περισσότεροι με-τά τό έπιβάλλον της και σήμερα άς πα-ρουσιάζει τόν συνδυασμόν τοιμέτων και σιδήρων στό νέο στίσι, την πολυ-κατοικία με τούς κρεμασμένους κήπους, πέργκολες, φορβερά παράθυρα με τις άπλες γραμμές, λογικές αναλογίες, πού κυριαρχούν στήν μοντέρνα πολυκατοι-κία. Μας δίνει τά πάντα, και τό γιογιό-τίνει νά άντικαταστήσῃ τούς θολωρούς τοίχους. Και άκόμη κατ' άλλο θα γίνῃ γρήγορα. Κι' εδὼ θα ύψωθουν γυάλι-νοι πύργοι, όπως στήν 'Αμερική, σπί-

τια πού μόνο στόν σκελετό θα φαίνεται τό σκούρο τής άδιαφανούς ύλης.

Αλλά άς ρίξουμε μία ματιά και στίς έκδηλώσεις της νέας άρχιτεκτονικής, πάνω σ' άλλα επίπεδα της νεοτέρης τέχνης, έκτός από την πολυκατοικία.

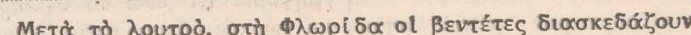
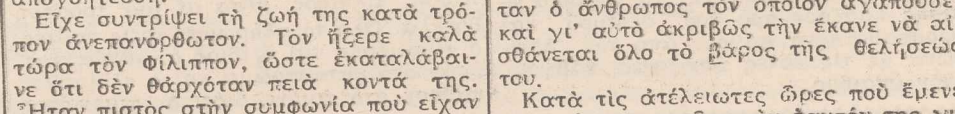
Τό 'Αντικρινικό 'Ινστιτούτο μας, π. χ. είναι μία μεγάλη έπιτυχία γιά τούς νέους άρχιτέκτονες, πού με τις μοντέρνες γραμμές προκάλε την έπι-βλητικότητα και τόν θαυμασμό. Είδι-κώς δέ γι' αὐτό ήλθαν Γερμανοί άρχι-τέκτονες και ύγιεινολόγοι γιά νά με-λετήσουν τά σχέδια των, πράγμα πού γιά πρώτη φορά συμβαίνει στήν 'Ελ-λάδα.

Επίσης ο κολοσσός τού κτιρίου τού νοσοκομείου τού 'Ερυθρού Σταυρού εί-νε από τις μεγαλύτερες έπιτυχίες της νέας τέχνης. Τά δέ τεράστια κτίρια τού Πανεπιστημίου στό Γουδί, τί άλλο είνε από μία άκόμη έπιτυχία; Έπειτα τά νέα σχολικά κτίρια με τά όποια διαρ-κώς άντικαθίστανται τά παλιά άνθυ-γιεινά και πού είναι πρὸς τιμήν τού Κράτους, τί άλλο είναι;

Αυτή είναι ή νέα άρχιτεκτονική, τό σημερινό θαύμα κι' άς την κατηγορούν. Μία μέχρι τότε;

TOV ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΟΝΕ

ἔκπληξιν ὅτι ὁ ἄντρας τῆς ἦταν ἐν
ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς τῆς βασιλείας βιοῦ
χανίας, ποὺ κυριαρχεῖ εἰς τὸν αἰῶ
μ.

...απὸ δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ ἐγκαί

Μόδα

Η κομψή εμφάνισις

Η διάφορες μικροπεποιμέριες που συμ- πληρώνουν την τουαλέτα μας, παίζουν οπουδήποτε τον ρόλο κάθε εποχής στη Μό- δα. Αυτές, δίδουν την τελειωτική νότα σ' ένα κοστούμι και προσδίδουν την προσω- πικότητα και την χάριν εκείνου που δι- κνύει ότι μια γυναίκα ξέρει να ντυνεται. Όταν μια γυναίκα δεν ξέρει να διαλέξει τις διάφορες λεπτομέρειες που θα συμ- πληρώσουν την τουαλέτα της, όχι μόνον δείχνει άσχημο γούστο, αλλά καταστρέ- φει όλην την καλήν εντύπωση που δίδει ένα καλοφτιαγμένο φόρεμα. Μία μικρολε- πτομέρεια που αν την κρίνουμε ξεχωρι- στή, μπορεί να μας φέρει εντέλως έπου- αιδούς, άρκετά δια να καταστρέψει την έμ- φάνισιν. Μία γυναίκα που ξέρει πραγμα- τικά να ντυνεται, θα προσέξω περισσο- τερο στις μικρολεπτομέρειες που άποτε- λούν ένα κομψό σύνολον, παρά στο φό- ρημα ή στο καπέλλο. Μ' αυτό φυσικά δεν θέλω να είπω, ότι πρέπει να παρα- μελούνται τα δύο τελευταία. Οι ζώνες, οι εσώρρες, οι γιακάδες, πρό πάντων οι κινητοί γιακάδες, τα ρεβέρ των μανικιών οι μπάσες, όλα αυτά αποτελούν το χαρι- τωμένο και θελκτικό πλθός των λε- πτομερειών, με τας οποίας μία κομψή γυναίκα ξέρει να ποικίλλη την εμφάνισιν της. Έκείνο εις το όποιον είνε ανάγκη να δοθή ιδιαίτερα προσοχή, είνε τα γάν- τια. Τα γάντια έχουν μεγάλη σημασία και εύρισκονται εις διάφορα σχέδια και διάφορον μήκος αναλόγως της τουαλέ- τας και της ώρας ή αναλόγως της περι- στάσεως που θα φορεθούν. Υπάρχουν χαριτωμένα γάντια που ταιριάζουν με τα καπέλλα, τις εσώρρες τις ζώνες. Υπάρ-

Πώς θα καθαρίζετε τις ψάδες σας

Τώρα που οι ψάδες σας πρέπει να σας προστατεύουν από τον ήλιο — ά- σας έχετε παλές — σας συμβουλεύω να τις φρεσκαίετε ως εξής: Πρώτα απ' όλα θα βγάλετε την κορ- δέλλα, κατόπιν θα κτυπήσετε ένα κυρι- νάδι του αγγού με άνωθως βελού που θα το ζητήσετε από το φαρμακοποιόν σας. Εις το μίγμα αυτό θρέχετε μία παλιά θούρσα των δοντιών και τρίβετε το κα- πέλλι, αφού το στερεώσετε επάνω εις ένα τραπέζι. Το μίγμα σας συνιστά να μην είναι πολύ πηχτό. Αφήνετε ύστερα το καπέλλο στον ήλιο να ξηραθή και έ- φαιρείται ύστερα το βελού με μία σκλη- ρή και καθαρή βούρσα. Άλλος τρόπος πιο εύκολος και άρκετά αποτελεσματικός είναι να τρώμετε το καπέλλο καλά και με προσοχή με ένα βουρτάκι, αφού το βουτήσετε εις διάλυ- σιν δαλκαίου όξως. Διά τα καπέλλα από παναμά θα κά- μετε τα εξής: Τρακίζετε το καπέλλο στά δύο και το θάζετε με προσοχή επάνω σε ένα σανί- δι ή τραπέζι, σκεπασμένο με μία χνου- δάτη πετσέτα. Με μία δούρσα καθαρή και μαλακή, τρίβετε το καπέλλο καλά εις όλα τα μέρη, δουλεύοντας την, προ- νομιέως εις δέοντων νερό που θα προημευθήτε από τον φαρμακοποιόν σας. Όταν καθαριθούν όλες οι λεκέ- δες, ξεπλένετε το καπέλλο με χλιαρό νε- ρό και το δίνετε την πρώτη του φόρμα. Το φέινετε να στεγνώσει εις μετρίαν θερ- μοκρασίαν (δηλ στην οκία) και φροντί- ζετε να το τρώθετε από καιρού εις και- ρόν δια να μη στενέψη.

Όταν σερβίρεσθε χωρίς υπηρέτρια

Πολλές φορές συμβαίνει η υπηρέτρια ή να έχει έξοδο ή να λείπει από το σπι- τι κατά την ώρα του φαγητού ή άπλου- σματα να έχει διωχθή και να είναι ύπο- χρεωμένη ή κυρία να κάνει όλες τις δου- λειές της. Σε τέτοιες περιπτώσεις πολ- λοί άνδρες είναι σ' αβέλγη αξιολύμη- τοι. Έρχονται για να φάνε, να ξεκου- ραστούν και να ιδούνε τους δικούς τους και βρίσκονται μέσα σε μία οσσητή κόλα- σι. Τα σερβίτσια θα είναι στραβά θα- λμένα, το φαγητό θα είναι κρύο ή δεν θα υπάρχει άνθρωπος να πιά να το φέρη ά- πό το φούρνο, κάθε τόσο σηκώνεται και ένας από το τραπέζι για να φέρη ένα τη- ρόνι ή το νερό ή το ψαμί και οι φωνές δίνουν και παίρνουν. Λοιπόν άρκεσιν δύο-τρείς τέτοιες περι- πτώσεις για να κάνουν έναν άνδρα να ά- ποιακρυνθή όριστικά από το σπίτι του. Και όσες θέλεια θέλετε να κρατήσετε τον δικό σας, ίδου λοιπόν τί να κά- νετε: Άν είσθε δύο, βάλτε τα σερβίτσια σ' ένα μικρό τραπέζακι και τοποθετήστε το κοντά στη φωτιά. Φροντίστε, ώστε το στρώσιμο του τραπέζιού να είναι πεύ- περιποιημένο από συνήθος. Φροντίστε επίσης, επάνω σ' ένα άλλο μικρό τραπέ- ζακι (με ρόδες αν είναι δυνατόν) να έ- χετε, παρόμοιο με τα σερβίτσια, κα- τά το διάστημα του φαγητού: τὰ άλλα σερβίτσια, το ψαμί, τη σαλάτα, το τυρί, τα φρούτα. Φροντίστε δασαύτως το φαγη- τό να είνε πολύ καλομαγειρεμένο και νόστιμο μά άποφύγετε τὰ φαγητά εκεί- να που θέλουν έπιθελσιν ως την τελευ- ταιάν στιγμή ή που χαλούν αν περιμέ- νουν. Προτιμότερο είναι να έχετε σερβί- ρει το φαγητό από πριν και να το έχετε βάλει πάνω από μία καταρράδα με έρα- στό νερό για να μη κρυώση. Μη παραμελήτε κα ι το ντύσιμό σας, έτσι δια να δαγολήθε μόνη σας με την κου- ζινα. Φορέστε ένα άπλο μά νόστιμο φου- στανάκι, και περάστε από πάνω μία κομ- ψή ποδιά, την οποίαν θάζετε μόλις μη- δι άνθρωπος σας στο σπίτι. Και — πρό πάντων — μη το κάνετε λόγο για την υπηρέτρια. Διαλέξετε μία άλλη ώρα, πειό κατάλληλη.

Η φίλια είνε ένα λεπτόν φυτόν

Η αγάπη, ή ιστορία και ή συμπάθεια των προσώπων που σχετίζονται μαζί μας άποτελούν ένα πολύτιμον ψυχικόν θησαυ- ρόν μας, τον όποιον όμως ήμπορεί να χάσωμε κάθε στιγμήν. Πρέπει να έχω- με πάντοτε σοβαράς υπ' όψιν μας των κινήσων αυτών, αν δεν θέλωμε να πα- ραγοιστομήθω. Η κάθε καρδιά που συνέ- χεται με την δικήν μας, έχει ανάγκη να εύρισκω ίκανοποιησεις και χαρές. Όπως μας δίδει εύτυχία, θέλει και να δέχεται. Η αμοιβαιότης αυτή είναι άπολύτως ά- παραίτητη για κάθε σταθεράν φίλιν. Άς μη κάμνωμεν το παιδιστικόν λάθος να βασίζωμεθα εις την άπειρίστον ά- φιλοκέρδειαν εκείνων που μας αγαπούν. Μόνον ή πατρική και ή μητρική καρδιά δέχονται να άφοισθούν χωρίς να έυ- ρουν άνταπόδοσιν. Η άλλες όλες κατα- λήγουν να κουρασθούν, αν φερόμεθα ά- πέναντι των σάν παροχαδεμένα παιδιά. Άπομακρύνονται τότε από ήμας όχι μόνον διότι δεν θέλουν να γίνονται θύματα εκμεταλλεύσεως του έγωισμού μας, άλλ- λο και διότι ή ήθική άσχημία μας τους φαίνεται άνάστα της άφοισσεως των. Για να κρατήσωμε κοντά μας έκείνους που μας αγαπούν, πρέπει να προσπαθώ- μεν να τους εμεθε εύχάριστοι και να τους προσφέρωμε ό,τι περιμένουν από ήμας, λαμβάνοντες υπ' όψιν τα άτομικά γούστα και τις επιθυμίας του καθενός. Χρειάζεται όλη ή λεπτή παρατηρητικό- της μας και ή ψυχολογική προσοχή μας για να καταλάβωμε πώς θα τους άπο- δείξωμε καλλίτερα τὰ αισθηματά μας. Τὰ ρήγματα άνάμεσα σε δύο καρδιές σχηματίζονται κα μεγαλώνουν ταχύτα- τα. Μία λοιπόν άδελφότης, μία έπιπολα- ότης, κάτι άσημαντον, μία χειρνομία ή μία λέξις, μία έκδήλωσις έγωισμού ή μία άμέλειά μας, άρκεί συχνά για να εύρε- θώμεν έξαφνω έμπρός σε ένα θαυό χαν- δάκι, που μας χαρίζει άνεπαύτοβωτά ά- πό εκείνον με τον όποιον εννοίσαμε ότι είμεθα ακόμη σε άπόλυτες άρμονικές σχέσεις.

Ένα ωραίο ταγιέρ, με ένα καπέλλο που λανονάει ο οίκος Μολυνέ στο Πα- ρίσι

Παρ' όλως εν τούτοις τας προφυλάξεις μας και την καλήν μας θέλησιν, είναι δυνατόν να συμβή μία χαλάρωσις της φι- λίας, άφελαιμένη όχι εις ήμας. Η ήμω- ρεί να λείπη από τον φίλον μας ή σταθε- ρότης και ή πίστις. Όφελωμεν τότε να θεωρήσωμε την θλιβεράν αυτήν περιό- δον όχι ως προοίμιον της όριστικής ή- ξεως, αλλά ως προσωρινήν έκλεισιν του φερόντος. Άς περιμένωμε με ύπομο- νην να μετονοήση και να ξαναγυρίση έ- κεινος που έφυγε — πράγμα το όποιον θα συμβή κατά πσσαν πιθανότητα, και έδωκεμε πάντοτε άφοσίωσιν και φιλο- φρονιτικότητα. Όταν δέ ή άχάριστη καρ- δια άντιληφθή το σφάλμα της, ή καλο- αύνη και ή γενναίωφυσία σας δέ διευκο- λύνη την έπιστροφήν της και άς έορτάση γι' αυτήν.

Η πρώτη εργασία σας Θέλετε να κάμωμε μαζί μίαν γενικήν εξέτασιν των σεφλιμάτων, εις τα όποια ήμπορεί να πέση εκείνος ή εκείνη που έ- χει προσληφθή για πρώτη φορά σε μία θέσι. Άς υποθέσωμεν ότι εύρήκατε την θέ- σιν αυτήν, την παύτην, εις την οποίαν εργάζεσθε. Έχετε υπ' όψιν σας, πάλιν ά- πό όλα, ότι ο προϊστάμενος σας σας προ- σέβαε για να τον εξυπηρετήσετε όπως θέλ- λει έκείνος, κατά τρόπον τον όποιον δεν έξερετε άκόμη. Μη επιδιώκετε λοιπόν να τον θαυμάσετε με τας γνώσεις σας, αλλά προσπαθείτε να τον άκούετε προσε- κτικά και να καταλάβετε τί περιμένει από σας. Μη ντρέπεσθε να τον ρωτήσετε για κάτι, όταν χρειάζεται. Άν αί έρω- τήσεις σας δεν είναι άνόητοι, θα τον εύ- χαριστήσουν, διότι θα το άποδείξουν το ενδιαφέρον σας για την εργασίαν σας. Διατηρείτε την άειπρόπεισιν σας άπέ- ναντι του προϊσταμένου σας, χωρίς όμως να δείχνετε ύπερβολικήν ευθύειαν ή ε- νύπνοισιν, ή όποια κλίνει προς τον θα- τρισμόν.

Πολλά γραφεία ή καταστήματα άπαι- τούν από τους υπαλλήλους διουδιόμορον ντύσιμο, π. χ. μίαν μαυρήν ποδιάν. Είς άλλα, το ντύσιμον είναι ελεύθερον. Πρέ- στω ήμεις πάντως να προσαρμόζωμεθα προς το περιβάλλον. Δεν ήμπορεί μία νέα να ντυθή όμοια σε μίαν κρέτασιν, ά- πως σε ένα φωτογραφικόν άτέλει ή σε έ- να φαρμακείον.

Πολύ περισσότερο από το ντύσιμον έ- χει σημασίαν ή τάξις και ή καθαριότης την οποίαν θα κρατάτε εις το γραφείο σας, για όλα τα χαρτιά που περνούν από τὰ χέρια σας.

Όσοι σας εύχαριστεί να στολίζετε το τραπέζι σας με λουλούδια ή με ώριπες φτωγορραβίες. Οι συνάδελφοι σας όμως ήμπορεί να μη τὰ εύρισκουν του γού- στου των. Για τον ίδιον λόγον, μη χρησιμοποίη- τε έντονα άρώματα, μη τηλεφωνήτε με δυ- νατήν φωνήν, μη έπιμένετε να επιβάλλε- τε εις επιθυμίας σας όσον άφορά το ά- νομιμον των παραβούρων ή την θερμοκρα-σίαν του γραφείου.

Κάθε συνάδελφος σας αισθάνεται μελ- λον συμπάθειαν για σας, διότι του θυμί- ζετε ότι ήρχισε και αυτός να εργάζεται όπως έσείς. Για να διατηρήσετε την συμ- πάθειαν αυτήν, δείχνετε άπλότητα, ελι- κρίνειαν και φιλοφρονητικότητα, χωρίς όμως ύπερβολικήν οικειότητα με άρι- σμένα πρόσωπα, τα όποια δεν έχετε ά- κόμη γνωρίσει κατά βάθος. Μη νομίζετε ότι είναι καλόν σύστημα να εργάζεσθε ύπερβολικά εις την άρχήν, να φθάνετε εις το γραφείον πολύ ένωρί- τερα από τους συνάδελφους σας, να φύ- γετε άργότερα από όλους, να παίρνετε δουλειά και εις το σπίτι σας, για να δι- αθέσετε καλά τον προπρίσιον σας. Άν δεν πρόκειται να έξακολουθήσετε πάντο- τε τον ήλιον σας αυτόν, ο διευθυντής σας θα άπογοιτευθή άργότερα.

Οί μπεμπέκοι που παριστάνουν τους μεγάλους και οί μπεμπέκες που δέλουν ψηλò τακούνι!...

Η χαριτωμένη αλλά και καταστρε- πτική κάποτε παιδική άπορίμησις

Το άγαπημένο παιγνίδι των μικρών είνε να παριστάνουν τους μεγάλους. Βια- ζονται να φθάσουν εις την ώριμον ήλι- κίαν. Αυτή ή παιδική θιασού είνε χα- ρακτηριστική της εποχής. Βλέπουμε μπεμπέδες να παίρνουν πό- ζα συνταξιούχου συνταγματάρχου. Μπε- μπέκες ν' άποκτούν ύψος διευθυντρίας παρβεναναγίου. Τι τρομερά παιδιά!

Έξερουν και μιμούνται τόσον τέλεια και τόσον χαριτωμένα, τὰ φερόμενα, τις πράξεις, ως άκόμη και τὰ έκτακτώτατα των μεγάλων. Δικαιώνουν έτσι πληρέστα- τα τον φιλοσοφικόν όρισμόν, ότι ο άν- θρωπος είνε κατ' έξοχήν μιμητικόν ζώον.

Η μπεμπέκα αισθάνεται βαθύτατα πληγωμένη την καρδούλα της, όταν την πτήε «μικρή». Καταβάλλει κάθε προσπάθειαν, ν' άποκινή από το άτο- μόν της αυτό το άχληρόν επίθετον.

—Μικρή! Άκούς μικρή!... Μικρό είνε το μάτι σας... Και φέρνεται ή μπεμπέκα ως μεγάλη κύρια. Ζητεί από το μπαμπά, να της πάρει τσάντα.

—Τι να την κάνης, παιδάκι μου, έού την τσάντα;

—Μά δεν είμαι πειά μωρό, μπαμπά...

—Μά δεν μπορώ να καταλάβω τί θα θάξης μέσα.

—Μά να, το μαντήλι μου καί, ό,τι άλλο έχω.

Φοβεύεται την πατρικήν όργην, να πη, ότι σκέπτεται να βάλλη στην τσάντα της και το μικρό της καθρεπτάκι, λίγο ρούλι, και ένα ύπολειμμα κραγιονιού, που έκλεψε από το μπουπουιάρ της μα- μής. Ποιος θα το πίστευε, ένα τόσο δα μαζούκο, να βέλλη καλλυντικά! Η μπε- μπέκα όμως βιάζεται να τονώση τα θέ- λητά της. Και δοκιμάζει, βελά —βέ- λω, όταν είνε μόνη, τις πρώτες προσ- ψώσεις του κραγιονιού επί του μπου- πουικιού των χειλέων της.

Ο Ροίθης έγραφε, ότι μία δεκαεσά- τις κόρη δεν έχει ανάγκη καλλυντικών, όπως το ρόδον δεν έχει ανάγκην προ- σθετού ευωδίας... Τι καθυστερημένη άν- τιλήψις! Σήμερα και οι μπεμπέκες ά- κόμη αισθάνονται την άνάγκη της προ- σέας, τεχνητής γοητείας. Ω, φιδάρε- σκεαί! Είσα, ένα φρούτο, που άριμάει, πάλι —πολύ πρόσφατα...

Πενυσιόρριζεται εις την τσάντα μό- νη ή προσδοκώμενη μπεμπέκα. Ζητεί και, ψηλό τακούνι. Αυτό είνε το μεγάλο πά-θος της. Άχ, το ψηλό τακούνι, με το ό- ποιον θα μπορώ να λικνίσω, καθώς θα θαδίσω, το άπλαστο σωματάκι της! Ο- πως άκούον οι μεγάλες...

—Μαμά, αυτή την φορά, τὰ παπού- τια, που δα πάρω, θέλω να έχουν λίγο τακούνακι.

—Τι λες παιδί μου; Το τακούνακι είνε άνθυγιεινό.

—Μά τόσο δα τακούνακι, μαμά, όχι πολύ ψηλό.

—Δεν έχωμε, που να τὰ θρωύμε;

Μά ή μπεμπέκα, όπως όλες του φύ- λου της, έπιμένει.

—Πρέπει να θρωύμε. Χωρίς κοσμήμα- τα δεν μπορεί να γίνη άνδρoγύναι.

Άπειλείται να διαλυθή ο γάμος, άλλ- ετυχώς εύρίσκειται λίγο λαμπρόν σύμ- μα και κατασκευάζονται κοσμήματα. Ο κα- τασκευάζων τις αξιόλογες της συμβίβας των. Μακάρι να μπορούσαν και οι μεγάλοι σύζυγοι, να σώσουν την κατ- αστασιν κατά τον ίδιον άνώδυνον τρό- πον...

Οί αισθηματικές σχέσεις των παιδιών μας έχουν και την... δραματικήν των πλευράν. Ο μπεμπής δεν έπιτρέπει εις την καλήν του άπιστιαν. Όταν όμως την ιδή άδιόφορη άπέναντι του, καταλαμ- θάνεται ή προσποιείται, ότι καταλαμ-

τών κυριών. Τρελλάνεται για τὰ φίλα, που χαρακτηρίζονται «άκατάλληλα για άνήλικους». Έχει το σκόπο της. Θέλει να διασχθή από την Γκάριμπο τους τρώ- πους της μοιραίας και από την Έλιωρ Πόουελ τις έκδηλώσεις της συγχρόνου, άφροσύνης γυναικός...

Έχετε ιδεί μπεμπέκα να παίρνη μέ- ρος στις σοβαρές συζητήσεις των μεγά- λων, να κάσεται, όπως οι μεγάλες, να βαδίζει σοβαρά, να κρατά την θέσιν της, να τηλεφωνή με περισπούδαστον ύψος; Μη γελάτε, όταν την ιδήτε εις αυτήν την χαριτωμένη ήθοποιαν της δα της κα- κοφαγί. Θα την πληγώσετε θαυμάτα ζώον.

Αλλά πιδ ένδιαφέρουσες είνε ή μπε- μπέκες, όταν... έρωτεύονται. Η μάλ- λον όταν κάνουν πως έρωτεύονται. Διότι ούτε την οκίαν του έρωτος ήμπορούν φυ- σικά να γνωρίσουν. Τι σημασίαν όμως έχει, αν στην πραγματικότητα δεν νοιώ- θουν τίποτε; Υπάρχουν, ότι νοιώ- θουν. Πόσον χαριτωμένον είνε αλήθεια αυτό το παιγνίδισμα των νεαρών πετα- λουδιών με τις φωνές του ανωοημίας...

Με όλο το θάρρος της άφελείας των ζητούν την ευνοίαν του μπεμπή του γει- τονικού σπιτιού. Έπάνω στα παιγνίδια των κλείνουν την συμφωνίαν των.

—Εσύ, Γιαννάκη, θα είσαι ο φίλος μου, κι' έγώ ή φίλη σου.

Τό... έρωτικόν ζευγάρι, του όποιου ή κοινή ηλικία δεν φθάνει τα δώδεκα χρό- νια, περνά τις παιδικές άμέριμες ήμέ- ρες του με τρυφερότητα και όνειρα για το μέλλον.

—Έγώ θα γίνω στρατηγός.

—Όχι, δεν μ' άρέσει, άπαντά ή μπε- μπέκα, ή όποια εν τη συναισθήσει ότι άποτελεί το «έτερον ήμισυ» του μπεμπή, φρονεί, ότι έχει το δικαίωμα να έκφέρη γνώμην επί του μελλοντος του έκλεκτου της. Όχι στρατηγός. Έγώ θέλω να γίνης άρσενάτης.

Τα πράγματα προχωρούν πολλές φο- ρές. Συνάπτονται και... συνεικνίσαι: Γά- μοι γεμίζου άγνόητα και άφέλειαν. Η μπεμπέκα με τον μπεμπή συμφωνούν, ν' άποτελέσουν άνδρoγύνον. Δεν τώδε χρει-άζεται ή έγκρισις της εκκλησίας. Τους άρκει ή συμφωνία των. Είπαν, να γίνουν άνδρoγύνον και άμέσως έγιναν. Και το λοιπό διαβιών ός σύζυγοι.

Τοποθετούν εις κάποια γωνία του κή- που το νοικοκυριό των. Η μπεμπέκα ά- σχολείται με τα οικιακά. Διατυπώνει εις τον σύζυγον της αξιώσεις άγοράς κοσμημάτων.

—Θέλω θραχιόλια, δακτυλίδια, κολ- λιέ.

Ο μπεμπής περιέρχεται, όπως κάθε σύζυγος εις παρόμοιαν περίπτωσιν, εις πλήρη άμηχανίαν.

—Δεν έχωμε, που να τὰ θρωύμε;

Μά ή μπεμπέκα, όπως όλες του φύ- λου της, έπιμένει.

—Πρέπει να θρωύμε. Χωρίς κοσμήμα- τα δεν μπορεί να γίνη άνδρoγύναι.

Άπειλείται να διαλυθή ο γάμος, άλλ- ετυχώς εύρίσκειται λίγο λαμπρόν σύμ- μα και κατασκευάζονται κοσμήματα.

Πάντως οι παιδικές στρατιές έμβάλ- λουν εις άπογοιτευσιν τους ειρηνοφίλους, πώς είναι δυνατόν, να έξοστρακισθή ό ο πόλεμος, όταν τον συναντούμε και εις αυτήν άκόμη την άθωαν παιδικήν ήλι- κίαν;

Εκτός των παιδικών σπόρ, όλα τὰ άλ- λα παιγνίδια των μικρών είναι μίμησις της ζωής των μεγάλων. Κατασκευάζουν μηχανικά έργα, διοργανώνουν άστνω- θάνεται ή προσποιείται, ότι καταλαμ-

Βλέπουν τους γονείς των να παίζουν χαρτά με τους φίλους των. Οι μικροί τους μιμούνται άμέσως. Έτσι νομίζουν πως γίνονται μεγάλοι. Άλλ' έτσι άποκτούν και τις κακές συνήθειες

θάνατα υπό άπελπίσις και άγρίαν δια- θέσιν.

Ένας πατέρας, μου έλεγε, ότι εύρήκε στην τσέπη της κορούλας του, μπεμπέ- κας 6 ετών, ένα γράμμα με παιδικό χα- ρακτήρα, γεμάτο άνόρθωγραφίες, που έ- γράφε:

—«Άν δεν με άγαπήσης θα σε άπο- κτονώ».

Μωρέ τι σού είναι τα σημερινά παι- δά! Μου είπεν έν συνέχεια ο έν λόγος πατέρας. Έμεις στα παιδικά μας χρόνια δεν τὰ ήζέρωμε τέτοια πράγματα.

Συγκρίνει, άγαπητέ μου, τὰ δικά σου έραυτοπροϊόντα, παιδικά χρόνια, με τα σημερινά χρόνια του άεροδυναμισμού. Και πού είσαι άκόμη! Στο μέλλον να παιδά θα γράφουν από την κούνια των θαυρατικά έργα και θα έκλέγονται άκα- λημιακά, πριν θγάλουν όλα τὰ δόντια των...

Είναι τσώ ή μανία των μικρών, να ά- ποκρίνονται τους μεγάλους, ώστε προσ- θέτουν χρόνια εις την ηλικίαν των. Είναι δέκα χρονών και λέγουν, ότι είναι δώ- δεκα. Είς αυτό δεν ύστερούν και οι μπε- μπέκες, Παρ' ότι θηλυκά, άνεδάζουν τα χρόνια των. Τι περιέργον! Όταν οι γυ- ναίκες είναι μικρές θέλουν να παραστά- νουν τις μεγάλες. Και όταν είναι μεγα- λές, παριστάνουν τις μπεμπέκες. Έκδη- λωσις κι' αυτό της γυναικείας άστα- θείας.

Κατ' αυτόν λοιπόν τον τρόπον πλά- θεται μία τρυφερή κοινωνία κατ' εικόνα και όμοιωσιν της κοινωνίας των μεγά- λων. Είναι άπογοιτευτικό αυτό. Γιατί οι μικροί να άπαρνούται την παιδικότη- τά των;

Άγαπητά παιδιά, θιάζεσθε να μηψτε στις τάξεις των μεγάλων. Άν ήζέρατε, όμως, σε τι άόκεανούς κακίας και ψυ- χικής άβηλότητας θιάζεσθε να πνίσετε την παιδικήν σας άφέλειον, δεν θα έδιαζόσα- σταν καθόλου, να μεγαλώσετε. Έχετε καιρό να δοκιμάσετε τις άπογοιτεύσεις και τις πόρες της ζωής ώριμης ηλικίας. Ίώρα ζήστε ως παδιά. Διατηρήστε, όσο μπορείτε περισσότερο, την άγνόητα της ψυχής σας και την δροσιά της ηλικίας σας. Μη επιθυμείτε τις ρυτίδες των με- γάλων, την κατσούφιχη σοβαρότητα των, τὰ γκρίνια των μαλλιά. Διότι όταν και σεις θα μεγαλώσετε, θα νοσταλγείτε τα άφρατα παιδικά σας χρόνια. Διότι μονά- χα τα χρόνια αυτά είναι άδράα...

Τα τελευταία Παριζιάνικα μοντέλλα εις καπέλλα, μπλουζες και φορέματα

ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Οι έπιδρομείς του Γιβραλτάρ

ΤΟΥ ΑΦΘΑΣΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Θά ήταν έφτακόσιοι και παραπάνω, χιλιάδες, στο μπόι, αλλ' έρουαίον και εύκλειον... και πηδούσαν εύδομα κάτω από τις τελευταίες άχτιδες του ήλιου, που θαύλανε πίσω από την κλιμακωτή σειρά των βουνών των οφισμένων δυτικά στον όρμιο. Σε λίγο ο ήλιος είχε εξαφανισθεί και το σκοτάδι ήλπιε να απλώναται.

Και έξαφνα ή άκολουθα σταμάτησε και ο άρχηγός της άνέρθηκε επάνω σ' ένα βράχο.

«Φίε! Φίε!» σφύριζε ο άρχηγός και το σφύριγμα του ήταν έξαιρετικά έντονο.

«Φίε! Φίε!» επανέλαθε δλη μαζί ή παράδοξη εκείνη συνοδεία.

Τι περίεργο πλάσμα ο άρχηγός έκείνος. Ήλθε στο μπόι, φορούσε τριχική ποδιά πηχού, είχε τα μαλλιά άγρια και διαπλεγμένα την ίδια κίνησι με αυτοματική ακρίβεια, σαν νευρώσαντα. Κατέβαινε το χέρι του, το κατέβρισκε και αυτό. Έσκυψε γάμιο, έσκυψε και αυτό. Πήρε ένα ρόπαλο και σάλεψε στον άέρα, το θίο και εκείνο... Έπειτα ο άρχηγός κατέβηκε από το βράχο και ξεκίνησε και το άλλοκοτό εκείνο στρατεύμα τον άκολουθούσε.

«Έξαφνα ή πόρτα της κάμαράς του άνοιξε με δύναμι.

—Τι συμβαίνει ρώτησε ο στρατηγός πηδώντας από το κρεβάτι του.

—Στρατηγέ μου, φώναξε ένας υπασπιστής που μπήκε μέσα, ή πόλις προσεβλήθη από τους Ίσπανούς.

—Πώς; Τόλμησαν!

—Ο στρατηγός δεν συνεπλήρωσε τη φράσι του. Αμέσως ντύθηκε, ζώστηκε το έλφορ του και φώναξε:

—Τι κρότος εινε αυτός που άκούω;

—Και πόσοι είναι αυτοί οι άχρειοί;

—Πρέπει να εινε πολλοί!

—«Ο διοικητής ειδοποιήθηκε;

—«Οχι... Εινε άδύνατο να φτάσει κανείς άς ήν έπαυλι του. Οι όρμιοι εινε γεμάτοι από έχθρους.

—Πόσους άνδρες έχετε μαζί σας;

—Είκοσι περίπου, οι όποιοι μπόρεσαν και έξφυγαν από τον στρατόνιο του λιμένος, που τον έχουν άποκλείσει οι έχθροι.

—Έκείνη την στιγμή ή πόρτα άνοιξε πάλι και μπήκε ενα περίεργο πλάσμα.

—Αναμνήσεις από το Παρίσι

● Νυκτερινά άπρόοπτα ●

ΤΟΥ κ. ΖΑΧ. ΠΑΠΑΝΩΝΙΟΥ

«Ενα χειμωνιάτικο θρόνο στο Παρίσι περνούσα την νύκτα την δόνη Βαζάρφ. Ο όρμος έρημος, ο διάβατος σπανιότατοι. Ήταν μεσάνυχτα.

«Έξω από την Γερουσιαν μία γρηά, ή όποια θα ήτο τολμάχιστον ένεννητα έτών, με σκουφάκι εις το κεφάλι, με ένα καλάθι εις τα χέρια, σκυφή, ίσχυη, δλη δεκαετηρίδας και κόκκαλα, έπληρώσε θροάδες εις το κιγκλιόμα του κήπου. Εκεί άφικε το καλάθι της, έβαλε το κεφάλι της εις τή κάγκελα κι έρώσεν με μίαν σβιμένη φωνήν, μέσα εις το σκότος:

— Νινέττα! Νινέττα!

Κανείς δεν έσπαινε. Η γρηά με κόπον μεγάλον, έπρόφερε πάλιν την λέξιν: «Νινέττα!» Τέλος ήκούσθη ενα σάλευμα κλαυίον εις τόν κήπον του Λουξεμβούργου και ή Νινέττα ένεφανίσθη. Ήταν μία καινή γάτα.

—Τι έγινες, αγάπη μου; έπινεν ή γρηά, ενό συγχρόνως έδωσε με την ζωομένην της παλύναν πλατυτήν θωπείαν εις τή τριχάμα της γάτας, από ταυτιά εις την ούρα. Τι έγινες και δεν έρρεσας; Έγώ σούφερα γεύμα. Δέ θα πεινάσεις άπόψε.

Κι έξετύλεν ένα χαρτί που έβγαλαν από το καλάθι. Ή γάτα ήρχισαν άμέσως να τρώγη με πείνα, και εις ένα λεπτό τά κατέβροχον εναν δλα. Τότε έστράφη εύχαριστήμην, έθαυεση, έτριψε το κεφάλι της εις το ροχίο της γρηάς, κι έρονόησε όλίγον άρρώσαντα το «εχρηστώ» της γάτας. Άλλά όταν έπληρώσαν όλίγον, ή γάτα έθεώρησεν ότι δεν έπρεπε

να παρίσταται τρίτος εις αυτήν την σκηνήν της αγάπης κ' έχοδη μέσα εις τόν κήπον.

—Ή γρηά τότε έγύρισε και με κύτταξε. Μερικοί άνθρωποι ντρέπονται, όταν τους πιάνουν κανείς έπ' αυτοφώρμω ευεργετούντας. Ή γρηά λοιπόν, σηκώνουσα με κόπον το σκυπτόν κεφάλι της προς έμέ και άνοιγουσα δύο μεγάλους γαλανούς οφθαλμούς, εις τους όποιους έπλεε το λυκάφως των παλαιών καιρών, μου έπινε διά να δικαιολογηθί:

— Ζεύρετε, αυτό τά κακόμοιρα τά ζώα δεν τρώνε σιγά.

—Πώς δεν τρώνε συχνά; Ή γάτα έ-δύνηκεν από την Γερουσιαν. Ή Γερουσία της Γαλλίας δεν τρέφει τις γάτες της;

—Α! οι Γερουσιασται σκυπτόν, δεν έχουν καιρόν να τρέφουν γάτες. Έπειτα εινε πολλές γάτες εις το μέγαρον. Δεν έζωα αν όλες αυτές εινε της Γερουσιας και αν τρέφονταν. Ή γάτα όμως, που της έδωσα κ' έραγε πρό όλίγου, έζωα δι-τι πεινά.

—Πώς το έζερετε;

—Πώς να μη το έζωρα, άφου με περι-έλαν ταυτικά τά μεσάνυχτα να περάσω. Εινε τάς δώδεκα τή νύκτα έγεται προς αυτό το μέρος του κήπου και μόλις της φωνάζω τ' όνομα της «Νινέττα», παρου-σιάζεται άμέσως.

—Όνομάζεται Νινέττα;

—Την άνόμισα έγώ. Ίσως δεν έχετε κανένα όνομα. Άλλά και αν έχει, άκούω αυτό που της έδωσα.

—Και περνάτε τακτικά τά μεσάνυχτα;

«Ήταν ο Τζιλ Βαλτάρ και έπήδησε έ-πάνω στους ώμους του στρατηγού.

—Παραδοθήτε! φώναξε ο Τζιλ Βαλ-τάρ με φωνή που ήταν μάλλον θηρίου παρά ανθρώπου.

Μερικοί στρατιώτες που είχαν πάει μαζί με τον υπασπιστή, ρίχτηκαν άπα-νών στον Τζιλ Βαλτάρ.

—Παραδοθήτε: ούρλιαξε έκείνος.

—Ποτέ! έκαμε ο Μάκ Μακμέλ. Και έ-νύ οι στρατιώτες ειναν περικυκλώσει τον Τζιλ Βαλτάρ, ούτος έβγαλε τ'ια πα-ρατετασμενον σφύριγμα.

Και, σαν από θαύμα, το σπiti έπλημ-μύρισε από παράδοξα και σιχαμερά όν-τα. Ήσαν —ποιός θα τό πιστέψη! — έ-κατοντάδες πηχών!

«Εργόντουσαν άραγε να άνακτήσουν το Γιβραλτάρ, το όποιον αυτό κατείχον και πρό των Ίσπανών, πολύ πριν όΚρόμ βελ όνειρεψή την κατάκτησι αυτού υπό της Άγγλιας;

Ναι, γι' αυτό έρχόντουσαν. Και, έ-κτός του ότι ήσαν τρομερά επικίνδυνοι ήσαν και άναριθμητοι.

«Εγιναν στρατιώτες του τρελλού και άγριου σαν κι' αυτούς Τζιλ Βαλτάρ, που τον ήξεραν καλά, γιατί δέκα όλό-κληρα χρόνια τώρα ζούσε μεταξύ τους όπως κι' αυτοί.

Τι άλογος γιά την υπερήφανη Άλλιό-να αν πέτυχαν ή άπόπειρα αυτή!

«Εν τούτοις, πριν άκόμη οι πηχικοί κατορθώσουν να μπουν στο δωμάτιο, οι Άγγλοι στρατιώτες ύστερα από μία ά-γρια μάχη κατώρθωσαν να δέσουν τον Τζιλ Βαλτάρ. Κατά την πάλη ξεσκίστη και ή δορά του πηχικού που τον έσκέ-παζε και ο άγριαύθροπος μισόγυμνος με δειμένα τά χέρια και το στόμα πετάχτη-κε σέ μία γωνία, άνίκανος νάκινησθ και να φωνάζει.

Τότε ο Μάκ Κακμέλ βγήκε έξω άπο-φασισμένος να νικήσι τους πηχικούς που ήσαν τώρα χωρίς άρχηγό ή να πεθάνη. Στοιό θρόνους, ο κίνδυνος ήταν σπου-δαίος. Μερικοί στρατιώτες είχαν κατορ-θώσει να φτάσουν ως το σπiti του στρα-τηγού, άλλ' από την όδο Μάιν και από την άγορά άνηχούσαν πυροβολισμοί.

Οι πηχικοί ήσαν τόσο πολλοί, ώστε σέ λίγο ή φρουρά του Γιβραλτάρ θα άναγ-καζόταν να ύποχωρήσι και να παρα-δοσι τις θέσεις της. Τότε, αν οι Ίσπανοί γινόντουσαν ένα με τους πηχικούς, τά φρουρία θα έρημωνόντουσαν και ή πυρ-βολαρχίς θα έγκαταλείποντο, οι δέ Άγ-γιοι.

Γιά την έξυπνη αυτή έπινόησι του ή Άγγλια του άπένευε το παράσημο του Άγίου Γεωργίου. Το περιστάσιον αύ-το έδίδασκε τους Άγγλους πολλά και άπεφάνισαν να στέλνουν στο Γιβραλτάρ τους άσχημότερους διοικητές, γιά να ξεγελουν — εν άνάγκη — τους πηχ-ικούς. Το μέτρον αυτό έξασφαλίσει ίσως στην Άγγλια την αιώνια κατοχή του Γιβραλτάρ.

Τον Τζιλ Βαλτάρ τον έκλεισαν σέ κά-ποιο φρενοκομείο.

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ

ΤΗΝ ΓΑΛΑΤΕΙΑΝ ΚΑΙ... ΤΡΕΙΣ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑΣ

Οί προικοθήραι και ή δρᾶσις των

«ΜΕ ΞΕΤΡΕΛΛΑΝΕ Η... ΠΡΟΙΚΑ ΣΑΣ, ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ»

Πιστεύετε, ότι και ή Καπνικάρια ά-κούη μπορεί να... παντρευθί; Φθάνει ν' άναλάβη το ζήτημα μία προενητέρα, ή όποια θα διαδόση στα σαλόνια:

—Τά μάβατε; Ή Καπνικάρια παν-τρεύεται.

—Ποιά Καπνικάρια; Τό παμπάλαιον μνημειον;

—Ναι.

—Μά αυτή ειναι όκτακοσίαν έτών.

—Παίρνε όμως προικα είκοσι έκα-τομμύρια...

—Είκοσι εκατομμύρια!...

Οι γαμπροί θα έφτανισθούν κατά σμήνη. Τι σημασιον έχει ή μεγάλη ή-λικία της νύμφης; Τι πειράζει αν ειναι σαρβάλο; Φθάνει, ότι παίρνει μία τό-σο μεγάλη προικα, γιά να καταθέ-σουν στα πόδια της την καρδιά των λε-γώνων προικοθηρών.

Προικοθήρες. Ειναι οι άνθρωποι, που έχουν μεταβάλει τον γάμον εις «Αλά-σκαν. Και αυτοί ειναι οι χρυσόθρες.

«Όπως όλοι οι κορηγοί του χρίματος, δεν κλείνουν μέσα των καμένων μεγάλω και τρυφερόν σίσθημα. Δεν μπορούν να πούν, αν ή καρδιά των πάλλει άριστε-ρά ή δεξιά. Διότι, δεν άκούον ποτέ τους κτύπους της.

Ίσως ειναι οι πειδ πεζοί, οι πειδ ά-ναίσθητοι από τους άνθρώπων στο συμ-έροντος. Διότι το να μωβή κανείς μετεργόμενος και άθέμιτα άκούη μέ-σα, γιά να πλουτισή από μίαν έμπορ-κίην του έπιχειρήσιον, δεν σημαίνει πάν-τω ότι έχει γυναικείον από καλές αί-θέσεις την ψυχήν του. Δυνατόν ένας τέτοιος συμπερινολόγος, να ειναι, έ-ξω από τις ύποθέσεις του, φιλόστοργος οίκογενειάρχης, τρυφερός έρραστής. Έ-νύ ο προικοθήρας τίποτε το εύγενές, το ίερών και το δσιον δεν μπορεί να έ-χη μέσα του. Τι μπορεί να περιμένη κα-νείς από έναν άνθρωπον, ο όποιος με-ταβάλλει, με έλαφράν την καρδίαν, την ίερότητα του γάμου εις χρηματιστηρι-ακήν πράξιν.

Η προικοθήρας καταδικάζει έναν άν-δρα εις την στεγνήν πράξιν, να πωλή-σει τον έρωτα του γιά μερικά χρήματα. Και λίγο σκέπτεται το ότι θα ειναι ύ-ποχρεωμένος να περάση όλην την ζω-ήν του μ' ένα άνειπθύμην πρόσμονα στο πλευρό του. Και ούτε την βροαία εθούην άναλογίζεται, που θα έχη απέ-λαντι των παιδιών του, τά όποια δύν-ανται γινώσκουσα το πλανερόν έρωτι-κό πόθο, όπως έπαισσει ο μέγας νό-μος της Φύσεως, άλλα της κιτρίνης έπι-θυμίας του χρυσού...

«Όμιλούμε με απέχθειαν και μένουμε τον γυναικεϊον κοκοτισμόν. Και όμως ειναι λιγώτερο άξιόμιστος από τον κοκοτισμόν των άνδρών, που ειναι γνω-στός με το όνομα προικοθηρία. Ή γυ-ναίκα, όταν παζαρεύει και πολεί, με χρέμα, την αισθηματικήν της έννοιαν έχει γι' αυτήν της την πράξιν και ένα έλαφροντικό; Την άναρμονίαν της. Ένύ ο προικοθήρας — άνδρας... κοκοτίζων! — ποτέ έλαφροντικό μπορεί να έπικαλε-σθί;

Οι καθαυτοί προικοθήρες αποτελούν έπαγγελματικήν τάξιν. Και ειναι περί-εργον, πως δεν έχουν άκόμη συμπερι-καί σωματοειν με έμβλημα μία καρδιά...

...τυλιγμένη εις ένα χαρτοτύμιομα. Ίσως διότι δεν άποτελούν παγίαν τά-ξιν, άλλα διαρκώς άνανοούμεναι. Ο έ-πιτυγχάνων του σκοπού του διαφυλά-σσει το σιναφιό. Και προστίθενται άλλοι. Πάντως ο καθένας από δαύτους, καθό-λο το διάστημα, που καταδικάσει την προικα, μετέρχεται την προικοθηρίαν ως κύριον έπαγγελμα. Καμμίαν άλλην συσκευερμένην δουλειά δεν κάνει.

Ρωτήστε, γιά έναν προικοθήρα, να μάβατε με τί σχολείται άς σας πούν:

—Έχει γραφή στα νομικά, αλλά δεν έχει το καύμενο το παιδί χρήματα, να τελειώση τις σπουδές του.

—Και τώρα τι κάνει;

—Φροντίζει να βρή καμμία κοπέλλα με πολλά χρήματα, την παντρευθή γιά να μωρεσθή να πάρη το διπλώμα-το.

Γιά άλλον πάλι θα σας πούν:

—Ο κύριος τάδε, σχεδιάζει να κάμη μία μεγάλη έπιχειρήσι.

—Και με τί λεφτά;

—Μ' αυτά που θα πάρη από την προ-ικα. Νέος ειναι, νύστιμος, μορφωμένος, γιά να μη βρή μία νύφη με παρά-δες.

«Έτσι ζή ο κόσμος!...

Καλούτσικη ειναι ή Καίτη. Νόστι-μη και ψηλή.

—Πολύ ψηλή, θα σας άπαντήση ο προ-ικοθήρας.

—Ε, όχι και πολύ ψηλή... Δεν εινε...

—Πώς δεν ειναι ψηλή άδερφέ; Έχει... πέντε πατώματα.

«Σεις μιλάτε γιά την νύμφη και ο προ-ικοθήρας μιλεί γιά την πολυκατοικίαν, που παίρνει ως προικα.

Κουβεντιάζετε γιά κάποια άλλη πλου-θίασ τα κοπέλλα:

—Άσχημη εινε αυτή ή Φωφώ, λετε-σεις.

«Ο προικοθήρας όμως διαφωνεί.

Ειναι πολύ καλή και στραγγυλοτά-κη.

—Σώπα, καίμενε, πού ειναι στραγγυ-λή. Αυτή ειναι πολύ άδύνατη.

—Τι λές, καλέ; Εινε και παραινε στραγγυλή, άφου, συμποσούται εις πέν-τε στραγγυλά εκατομμύρια.

«Σεις μιλάτε γιά την πετέλλα κι' αυ-τός γιά την προικα... *

«Όταν βλέπη ο προικοθήρας, άνθρω-πους δεχομένους να παντρευθούν την «Γαλατεϊαν και μίαν καλόνην», ξεκορ-δίζεται στα γέλια. Γελά, όπως λέγει με την άνθρωπινήν άνοησιαν. Αυτός δεν πρόκειται ποτέ να παντρευθί, αν δεν το δούσουν την Γαλατεϊαν με τά δύο-τρία μέγαρα. Μάλιστα συμβιβάζε-ται να πάρη τά μέγαρα και άς μείνη ή Γαλατεϊα.

Πολύ θα ήθελαν, αλλήθεια, οι προικ-οθήρες, να προκοσούν να νυμφευθούν μ'ό-ναντα την προικα. Άλλά δυστυχώς αν-οδεύεται και από μία γυναικα, την ό-ποια θεωρούν ώς... άναγκαϊον κακόν. Την παρουν, διότι δεν μπορούν να κά-μουν άλλοιώς. Άλλά παρηγορούνται με την σκέψιν:

—Ας βάλω έγώ στο γέρι τά λεφτά και ύστερα τά λέει. Θα έδω όπως μου άρέσει. Δέ εινε τίς καλύτερες φιλενά-δες. Τά λεφτά ειναι το πέν.

Παράγναι, Ή προικα ειναι το πέν. Πράς γάρην τις ειναι έκατόμ και ν' ά-στυκτονήσουν άκόμη οι γαμπροί του χρίματος.

—Αν έν' γίνης γυναικα μου, Αιλή, θέ σκοταθώ.

«Όπερ σημαίνει:

—Αν δεν πάρη την προικα σου, Αιλή, δεν ιοδ μένει άλλο, με τά τόσα χρέη που έχω, από το να σκοταθώ.

Κάποιος προικοθήρας προέβη κάποτε εις μίαν ένέργειαν, ή όποια έδισε έναρ-γήν εικόνα της νοστορίας διού σι-ναφιού. Έπήγε στο σπiti ενός πλουσι-ου τραπεζίτου. Έκτύπησε το κουδούνι.

Ή πόρτα άνοιξε και παρουσιάσθη ο ύ-πηρετης.

—Ειναι επάνω ο κύριος τραπεζίτης; τόν ρώτησε.

—Ειναι στα γραφεία του.

—Πέστε του, ότι θέλω να τον ιδώ ά-μέσως.

—Αδύνατον. Ειναι άπασχολημένος.

—Πέστε του, ότι παρακαλώ, ότι αν δεν με δεχθί, θ' ατύκονήσω έδω, στο σκάλα του μεγάρου του.

«Ο ύπηρετης έτοιμοκρατήσθη και έ-φροντίτη την Μήλου. Μπορεί να ειναι γρηά. Την βρίσκουν υπειμέκα. Δεν βλέ-πουν την γυναικα που θα νυμφευθούν. Βλέπουν την προικα, που θα καρτω-θούν. Δοκιμάστε να μιλήσετε γιά την νύμφην. Πέστε αφήνης:

—Πέστε του να έλθη, διέταξε τόν ύ-πηρετή, να Ιδούμε τι θέλει.

«Ο προικοθήρας άδηγύθη ένόπιον του βαθυπλούτου τραπεζίτου. Μόλις μπήκε στο γραφείο, έπίσε μία δραμα-τικήν έκφρασι και άόχησε να λέγη:

—Κύριε, άγνώμη την κόρην σου. Αν δεν μου την δώσετε γυναικα μου, θ' ατύκονήσω έδω, μπροστά στα μάτια σας. («Έβγαλε ένν περιετρόμο από την τσέπη του). Αυπητήριε με, κύριε. Αυπι-ήριτε έναν δυστυχιόμενον έρωτευμένον. Και μί μοι άρνήθητε την χείρα της κόρης σας.

«Ο τοσιετίτης ο όποιος τόν έκτύτα-ζε καθ' όλο τουτό το διάστημα με τά πλέον έκπληκτον ύφορ, το άπάντησε:

—Μά πνίξι μου, έγώ, έν έν έν κόρη.

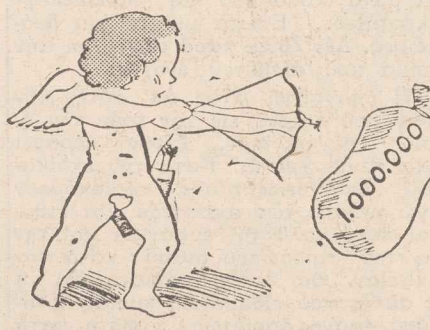
—Δεν έχετε κόρη; Έκαυσε με την σειράν του έκπλαγείς και ο προικοθή-ρας.

—Δεν έχω, όχι.

—Τότε με συγγενείτε γιά την ενό-γλησι, έπεε ο παρ' όλίγον... ατύειρ-νός, έβαλε το περιστρόφο στην τσέπη του, και άπλήθε.

«Ίδε ο προικοθήρας!...

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΛΑΜΑΣ

Αντί της καρδίας Έκείνης, ο έρω-ς —προικοθήρας, έβάλλει κατά το έ-κατομμύριον του πατρός της.

ποτε Ικανοποιούμενον πόθον.

«Η νέα τόν άκούει και άδεια της ά-φηνει ένα άνοστεναγμόν. Αυτός τον έ-πανοαμβάνει εις το τετράγωνον:

—Αχ, βράχ, ίχ, όχ...

Αυτό ειναι γιά την νέαν, έπίσημον πιστοποιητικήν, ότι ο κύριος που έχει άπέναντι της ειναι ο άνθρωπος που έ-γύρισε.

«Αν πάλι ή πλούσια κοπέλλα άναγί-θη την οίκογενειακήν ζωήν, τά παιδιά, το σπiti, άποκτά εύθες την ίδιαν νοστο-ρίαν και ο προικοθήρας, που την πολ-ιορκεί, Τρελλάνεται κι' αυτός γιά τά παιδιά και γιά τις άπολαύσεις της έ-στίας:

—Αχ τά παιδιά, τά χαριτωμένα. Ζω-νανά κουκλάκια, πόσο τ' αγαπάω! Τι ά-μορφο που ειναι ν' άκούη κανείς ένα τρυφερό πλάσματάκι, να το λέγη: «Μπαμπά».

«Όμιλει ο άσέροφτος με φιλολογικήν Ικανότητα γιά δλ' αυτά, σαν να εί-σόνανται πραγματικά. Την το μόνω, που αισθάνεται ειναι ή όρεξις γιά την προικα της νέας...

«Έχει και τά έπαγγελματικά του σύ-νεργα ο προικοθήρας: Ειναι μερικά, πολύ καλορραμμένα κουστούμια, στίλ-βοντα εύογη ύποδημάτιον, χιονώδη που-κάμισα, γραββάτες, που ύπονητίζου-ν με θάμβος των χρωμάτων των, μαλ-

...και φεύγει νικητής και τροπαιο-ύχος.

των προικοθηρών. Βάζουν εις ένέργει-αν όλα τά μέσα: Φιλις, γνωριμίες, την συμμαχίαν των προενητριών και πρό πάντος την στρατιαν των προικοθηρι-κών των προσόντων. Κάνουν κόρτε όχι στην νύμφην, άλλα στην περιουσία της.

Μπορεί να ειναι ή νύφη άλλοθιόθρη. Λύ-το ήν την βρίσκουν άγνώστον. Μπορεί να ειναι στραβάκονα. Την βρίσκουν ά-φροντίτη της Μήλου. Μπορεί να ειναι γρηά. Την βρίσκουν υπειμέκα. Δεν βλέ-πουν την γυναικα που θα νυμφευθούν. Βλέπουν την προικα, που θα καρτω-θούν. Δοκιμάστε να μιλήσετε γιά την νύμφην. Πέστε αφήνης:

—Πέστε του να έλθη, διέταξε τόν ύ-πηρετή, να Ιδούμε τι θέλει.

«Ο προικοθήρας άδηγύθη ένόπιον του βαθυπλούτου τραπεζίτου. Μόλις μπήκε στο γραφείο, έπίσε μία δραμα-τικήν έκφρασι και άόχησε να λέγη:

—Κύριε, άγνώμη την κόρην σου. Αν δεν μου την δώσετε γυναικα μου, θ' ατύκονήσω έδω, μπροστά στα μάτια σας. («Έβγαλε ένν περιετρόμο από την τσέπη του). Αυπητήριε με, κύριε. Αυπι-ήριτε έναν δυστυχιόμενον έρωτευμένον. Και μί μοι άρνήθητε την χείρα της κόρης σας.

«Ο τοσιετίτης ο όποιος τόν έκτύτα-ζε καθ' όλο τουτό το διάστημα με τά πλέον έκπληκτον ύφορ, το άπάντησε:

—Μά πνίξι μου, έγώ, έν έν έν κόρη.

—Δεν έχετε κόρη; Έκαυσε με την σειράν του έκπλαγείς και ο προικοθή-ρας.

—Δεν έχω, όχι.

—Τότε με συγγενείτε γιά την ενό-γλησι, έπεε ο παρ' όλίγον... ατύειρ-νός, έβαλε το περιστρόφο στην τσέπη του, και άπλήθε.

«Ίδε ο προικοθήρας!...

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΛΑΜΑΣ

«Όταν βλέπη ο προικοθήρας, άνθρω-πους δεχομένους να παντρευθούν την «Γαλατεϊαν και μίαν καλόνην», ξεκορ-δίζεται στα γέλια. Γελά, όπως λέγει με την άνθρωπινήν άνοησιαν. Αυτός δεν πρόκειται ποτέ να παντρευθί, αν δεν το δούσουν την Γαλατεϊαν με τά δύο-τρία μέγαρα. Μάλιστα συμβιβάζε-ται να πάρη τά μέγαρα και άς μείνη ή

ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η ΚΥΡΙΑ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ

ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΣΑΜ ΡΟΜΕΡΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— 'Ο Θεός ξέρει! απήντησε εκείνος. 'Αλλ' ως δεπνήσουμε, Μάξις φάτε κάτι, θά σ' ευχαριστήσω. Κι' εγώ το ίδιο.

— Πού πηγαίνετε; ρώτησε λαχανιάζοντας ο Βάλλας, που δεν πρόφαινε τον άλλοκοτο σόντροφό του.

— Στο σταθμό.

Πέρασαν γρήγορα στην αποβάθρα. Τό τελευταίο τραίνο για τὸ Λονδίνο θά ἔφθανε σὲ δέκα λεπτά... 'Ενας μικρός ὁμιλος σ' ὁμιλοῦνταν μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς αὐτοῦ αὐτοκίνητου πρῶτης θέσεως. 'Ενας ἄνθρωπος μὲ πολιτικά πουκίοντα ἀστυνομικὰ πλῆρησεν τὸν Γκλάντ.

Τὸ πρόσωπο ποὺ ἔπρεπε νὰ παρακολουθήσῃ μὴτὲ ἐκεῖ μέσα, καὶ μὴ ἐπὶ τῆς ἀρρώστιας...

— Τηλεφωνήσατε στὸν σταθμὸ νὰ στείλουν τὸν γαστρὸ καὶ τὸ αὐτοκίνητο τοῦ νοσοκομείου, εἶπε ὁ Γκλάντ. Καὶ γυρίσε ἀμέσως πρὸς τὴν θέσιν αὐτὴν ὅπως ἐπὶ τῆς ἀρρώστιας ἐκεῖ.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ φαίνονταν ἀστυνομικός τοῦ ἀφῆκε. 'Ενας παγερός ἀνεμος ἔβρισκε τὴν ἀποβάθρα καὶ ὁ Βάλλας σήκωσε τὸ κολάρο τοῦ παλτοῦ του... Μία ἀπομνημονεύσιμη μανιόβρα καὶ ἐξήλθε, ὁ Βάλλας ἔβλεπε νὰ ρυτίσει, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ τὸν ἀκούσῃ ὁ Γκλάντ. Ὁ ἀστυνομικός μὲ τὰ πολιτικά ξανθοῦρα.

— 'Ενας ὑπάλληλος σκυμμένος πάνω σ' ἓνα κοῦβαριόνα ἀνθρώπου σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ τοὺς κύτταξε μὲ τρομαγμένο ὄφθαλμο.

— Εἶνε ποιά ἀρρώστια... Τῆς ἔδωσα λίγο κοκὸν ἀλλ' ἐπὶ τὴν μὴν ἀργύρη, ὁ γαστρός.

Ὁ Γκλάντ σήκωσε ἀπὸ χάρι μὴ τὸν ἀπὸ παλὸ μαῦρο θελοῦδο καὶ τὴν ἔδωσε στὸν ὑπάλληλο τῆς Σκωτίας Γυάριντ.

— Ἐξέταστε τὸ περιεχόμενον...

Ὁ ἄλλος τοῦ ἔριξε μίαν ζωρή ματιά.

— Σύμφωνα...

Πῆρε τὴν τσάντα καὶ ἀδείωσε τὸ περιεχόμενο σ' ἓνα τραπέζι: ἓνα παλὸν δερμάτινο πορτοφόλι, ἓνα ἀσημένιο μολύβι, ἓνα ματιλάκι ποὺ μύριζε κολώνια καὶ ἓνα μικρὸ κουτάκι γεμίστο λευκὴ σκόνη.

Ὁ ἀστυνομικός μὲ τὰ πολιτικά ἐξέτασε προσεκτικὰ τὴν σκόνη ποὺ ἦταν στὸ κουτάκι καὶ ἔπειτα σήκωσε τὰ ματιά του πρὸς τὸν Γκλάντ. Κανένας δὲν εἶπε λέξι.

Τὸ τραῖνο τοῦ Λονδίνου ἔφθανε καὶ ἀνεχώρησε παίρνοντας μαζί του τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ περιήγου πληθῆος ποὺ εἶχε μαζεθῇ μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς αὐτοῦ αὐτοκίνητου. Ἀπὸ τὸ τζάμι ποὺ εἶχε σκεπασθῇ ἀπὸ πᾶνθι δὲν ἔδειχνε κανεὶς παρὰ τὴν πλάτη τοῦ ἀστυνομικοῦ ποὺ στέκονταν ἐκεῖ ἀπορροχόμενος. Ἐξῆς ἓνας ἐφημεριδοπώτης διαλαλοῦσε τὴς τελευταίας εἰδήσεις.

«Ὁ δολοφόνος τοῦ Πέβερλι! Συνταγματικὸς ἀποκαλύψεαις!»

Τὸ πράγμα ἐκείνο ποὺ σπαστὸν χάριμ σὺν πληγωμένῳ φίδι δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἀκούσῃ... Ἡ κραυγὴ ποὺ ἔβγαλε δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἀνθρώπινο.

Ὁ ἀστυνομικός σκούπισε τὸ μὲτωπό του.

— Θεέ μου! Εἶνε τρομερὸν... Ἀρκεῖ νὰ μὴν ἀργήσῃ τὸ αὐτοκίνητο.

— Νὰ το ἔρχεται.

Ἡ ψυχραῖα του ἔκαμε ἐντύποιον στὸν Βάλλας.

— Γκλάντ, πές μου... Δὲν νομίζεις ὅτι... Τὰ ἀσπέρσασα μάτια τοῦ μικροῦ ντέκτεθ συνάντησαν τὰ δικά του χωρὶς νὰ ἀσπένουν.

— Σὺ εἶπα πρὸ ὀλίγου ὅτι πλησιάζουμε στὸ τέλος, ἀλλὰ δὲν μποροῦμε νὰ μολήσουμε ἔδω.

XXVI

ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΖΩΝΤΑΝΟ

Ἡ τετάρτη μέρα τῆς δικῆς ἀρχῆς μὲς σ' ἑνὶ ἀπορροχόμενον ἐνδοτικὸν πορτοφόλιον συστακτικὴ διαδόσεις κυκλοφοροῦσαν.

Ὁ Τζωρτζ Τάμπερτζ πλῆρηςσεν στὴν ἔδρα καὶ μόνῃ τῇ ἐμφάνισιν τοῦ ἐφημεριογράφου ρεῦμα συμπάθησε ὑπὲρ αὐτοῦ, γιὰ τὴν ἐλπίδα τῆς σωστῆς τῆς θέσεως του.

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ

ΕΝΤΕΡΟΣ

Δ' Ι. Μ. ΚΑΡΑΒΙΤΣ

ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΑΣ (ΠΕΡΙΟΧΗ) ΤΗΛ. 25-125

19-12-25 5-12-25

δὲν εἶχε καθόλου τὸ ὄφρα ἐγκληματικὸν ὅτις ἐρωτήσεις ποὺ τοῦ ὑπεβλήθησαν ἀπῆντησε καθαρά καὶ χωρὶς τὸν ἐλάχιστον διασταυρῶν.

— Δὲν ἤσαστε ἐδὼ χθὲς τὸ ἀπόγευμα ὅταν σὰς καλέσαμε, κύριε Τάμπερτζ, πῶς ἐξήγηται αὐτό;

— Ἦμιον κουρασμένος. Ἡ ἀμέσως-παρὰ εἶνε γίνε ἀστυνομικὴ καὶ δὲν ἔφερα ὅτι θά μὲ ἐχρημάσῃ. Γύρισα στὸ σπίτι μου μὲ τὸ αὐτοκίνητο.

Δὲν εἶχατε, λοιπόν, πρῶθεντι νὰ δραστεύσετε;

Ὁ μάρτυς χαμογέλασε.

— Κάθε ἄλλω.

Κύριε Τάμπερτζ, μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σας μὲ μάρτυς κατέθεσε ὅτι τὴν παρεβλήσαν Δευτέραν παρεδώσαν πολλὰ δέματα σ' ἓνα ταχυδρομικὸν παράσημα τοῦ Σάουθ Κέσιγκτον. Εἶνε ἀκριβὲς αὐτό;

— Ἀκριβέστατον. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα κατέβηκα στὸ Λονδίνο μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου, γιὰ νὰ δοκιμάσω ἓνα κοστούμι στὸν ῥάφτη μου, καὶ ἔπειτα ἐπισκέφθηκα τὴν κυρίαν Στόρεϋ ποὺ κάθηται στὸ ἔρξ Κάρτ, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ προσπαθῶ νὰ τὴν συμβουλεύω μὲ τὴν ἐργασίαν της.

Ἀλλὰ δὲν κατέβηκα τίποτε. Ἡ κυρία Στόρεϋ μοῦ εἶπε ὅτι ἐπρόκειτο νὰ θῇ κι' ἐγὼ τῆς πρότεινα νὰ τὴν πάρω μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου καὶ σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμίαν της, τὴν ὡδήγησα στὸ ταχυδρομικὸν παράσημα· αὐτὴ ἔμεινε μέσα σ' αὐτὴν.

Καὶ μοῦ ἔδωσε νὰ ταχυδρομήσω ἐφημερίδες καὶ δέματα. Μοῦ ἔδωσαν πέντε σελλιῖνα γιὰ τὰ ταχυδρομικά κι' ἐγὼ τῆς ἐπέστρεψα τὸ ὑπόλοιπον.

— Κάθε ἄλλω.

Κύριε Τάμπερτζ, μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σας μὲ μάρτυς κατέθεσε ὅτι τὴν παρεβλήσαν Δευτέραν παρεδώσαν πολλὰ δέματα σ' ἓνα ταχυδρομικὸν παράσημα τοῦ Σάουθ Κέσιγκτον. Εἶνε ἀκριβὲς αὐτό;

— Ἀκριβέστατον. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα κατέβηκα στὸ Λονδίνο μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου, γιὰ νὰ δοκιμάσω ἓνα κοστούμι στὸν ῥάφτη μου, καὶ ἔπειτα ἐπισκέφθηκα τὴν κυρίαν Στόρεϋ ποὺ κάθηται στὸ ἔρξ Κάρτ, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ προσπαθῶ νὰ τὴν συμβουλεύω μὲ τὴν ἐργασίαν της.

Ἀλλὰ δὲν κατέβηκα τίποτε. Ἡ κυρία Στόρεϋ μοῦ εἶπε ὅτι ἐπρόκειτο νὰ θῇ κι' ἐγὼ τῆς πρότεινα νὰ τὴν πάρω μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου καὶ σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμίαν της, τὴν ὡδήγησα στὸ ταχυδρομικὸν παράσημα· αὐτὴ ἔμεινε μέσα σ' αὐτὴν.

Καὶ μοῦ ἔδωσε νὰ ταχυδρομήσω ἐφημερίδες καὶ δέματα. Μοῦ ἔδωσαν πέντε σελλιῖνα γιὰ τὰ ταχυδρομικά κι' ἐγὼ τῆς ἐπέστρεψα τὸ ὑπόλοιπον.

— Κάθε ἄλλω.

Κύριε Τάμπερτζ, μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σας μὲ μάρτυς κατέθεσε ὅτι τὴν παρεβλήσαν Δευτέραν παρεδώσαν πολλὰ δέματα σ' ἓνα ταχυδρομικὸν παράσημα τοῦ Σάουθ Κέσιγκτον. Εἶνε ἀκριβὲς αὐτό;

— Ἀκριβέστατον. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα κατέβηκα στὸ Λονδίνο μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου, γιὰ νὰ δοκιμάσω ἓνα κοστούμι στὸν ῥάφτη μου, καὶ ἔπειτα ἐπισκέφθηκα τὴν κυρίαν Στόρεϋ ποὺ κάθηται στὸ ἔρξ Κάρτ, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ προσπαθῶ νὰ τὴν συμβουλεύω μὲ τὴν ἐργασίαν της.

Ἀλλὰ δὲν κατέβηκα τίποτε. Ἡ κυρία Στόρεϋ μοῦ εἶπε ὅτι ἐπρόκειτο νὰ θῇ κι' ἐγὼ τῆς πρότεινα νὰ τὴν πάρω μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου καὶ σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμίαν της, τὴν ὡδήγησα στὸ ταχυδρομικὸν παράσημα· αὐτὴ ἔμεινε μέσα σ' αὐτὴν.

Καὶ μοῦ ἔδωσε νὰ ταχυδρομήσω ἐφημερίδες καὶ δέματα. Μοῦ ἔδωσαν πέντε σελλιῖνα γιὰ τὰ ταχυδρομικά κι' ἐγὼ τῆς ἐπέστρεψα τὸ ὑπόλοιπον.

— Κάθε ἄλλω.

Κύριε Τάμπερτζ, μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σας μὲ μάρτυς κατέθεσε ὅτι τὴν παρεβλήσαν Δευτέραν παρεδώσαν πολλὰ δέματα σ' ἓνα ταχυδρομικὸν παράσημα τοῦ Σάουθ Κέσιγκτον. Εἶνε ἀκριβὲς αὐτό;

— Ἀκριβέστατον. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα κατέβηκα στὸ Λονδίνο μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου, γιὰ νὰ δοκιμάσω ἓνα κοστούμι στὸν ῥάφτη μου, καὶ ἔπειτα ἐπισκέφθηκα τὴν κυρίαν Στόρεϋ ποὺ κάθηται στὸ ἔρξ Κάρτ, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ προσπαθῶ νὰ τὴν συμβουλεύω μὲ τὴν ἐργασίαν της.

Ἀλλὰ δὲν κατέβηκα τίποτε. Ἡ κυρία Στόρεϋ μοῦ εἶπε ὅτι ἐπρόκειτο νὰ θῇ κι' ἐγὼ τῆς πρότεινα νὰ τὴν πάρω μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου καὶ σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμίαν της, τὴν ὡδήγησα στὸ ταχυδρομικὸν παράσημα· αὐτὴ ἔμεινε μέσα σ' αὐτὴν.

Καὶ μοῦ ἔδωσε νὰ ταχυδρομήσω ἐφημερίδες καὶ δέματα. Μοῦ ἔδωσαν πέντε σελλιῖνα γιὰ τὰ ταχυδρομικά κι' ἐγὼ τῆς ἐπέστρεψα τὸ ὑπόλοιπον.

— Κάθε ἄλλω.

Κύριε Τάμπερτζ, μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σας μὲ μάρτυς κατέθεσε ὅτι τὴν παρεβλήσαν Δευτέραν παρεδώσαν πολλὰ δέματα σ' ἓνα ταχυδρομικὸν παράσημα τοῦ Σάουθ Κέσιγκτον. Εἶνε ἀκριβὲς αὐτό;

— Ἀκριβέστατον. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα κατέβηκα στὸ Λονδίνο μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου, γιὰ νὰ δοκιμάσω ἓνα κοστούμι στὸν ῥάφτη μου, καὶ ἔπειτα ἐπισκέφθηκα τὴν κυρίαν Στόρεϋ ποὺ κάθηται στὸ ἔρξ Κάρτ, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ προσπαθῶ νὰ τὴν συμβουλεύω μὲ τὴν ἐργασίαν της.

Ἀλλὰ δὲν κατέβηκα τίποτε. Ἡ κυρία Στόρεϋ μοῦ εἶπε ὅτι ἐπρόκειτο νὰ θῇ κι' ἐγὼ τῆς πρότεινα νὰ τὴν πάρω μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου καὶ σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμίαν της, τὴν ὡδήγησα στὸ ταχυδρομικὸν παράσημα· αὐτὴ ἔμεινε μέσα σ' αὐτὴν.

Καὶ μοῦ ἔδωσε νὰ ταχυδρομήσω ἐφημερίδες καὶ δέματα. Μοῦ ἔδωσαν πέντε σελλιῖνα γιὰ τὰ ταχυδρομικά κι' ἐγὼ τῆς ἐπέστρεψα τὸ ὑπόλοιπον.

— Κάθε ἄλλω.

Κύριε Τάμπερτζ, μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σας μὲ μάρτυς κατέθεσε ὅτι τὴν παρεβλήσαν Δευτέραν παρεδώσαν πολλὰ δέματα σ' ἓνα ταχυδρομικὸν παράσημα τοῦ Σάουθ Κέσιγκτον. Εἶνε ἀκριβὲς αὐτό;

— Ἀκριβέστατον. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα κατέβηκα στὸ Λονδίνο μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου, γιὰ νὰ δοκιμάσω ἓνα κοστούμι στὸν ῥάφτη μου, καὶ ἔπειτα ἐπισκέφθηκα τὴν κυρίαν Στόρεϋ ποὺ κάθηται στὸ ἔρξ Κάρτ, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ προσπαθῶ νὰ τὴν συμβουλεύω μὲ τὴν ἐργασίαν της.

Ἀλλὰ δὲν κατέβηκα τίποτε. Ἡ κυρία Στόρεϋ μοῦ εἶπε ὅτι ἐπρόκειτο νὰ θῇ κι' ἐγὼ τῆς πρότεινα νὰ τὴν πάρω μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου καὶ σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμίαν της, τὴν ὡδήγησα στὸ ταχυδρομικὸν παράσημα· αὐτὴ ἔμεινε μέσα σ' αὐτὴν.

Καὶ μοῦ ἔδωσε νὰ ταχυδρομήσω ἐφημερίδες καὶ δέματα. Μοῦ ἔδωσαν πέντε σελλιῖνα γιὰ τὰ ταχυδρομικά κι' ἐγὼ τῆς ἐπέστρεψα τὸ ὑπόλοιπον.

— Κάθε ἄλλω.

Κύριε Τάμπερτζ, μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σας μὲ μάρτυς κατέθεσε ὅτι τὴν παρεβλήσαν Δευτέραν παρεδώσαν πολλὰ δέματα σ' ἓνα ταχυδρομικὸν παράσημα τοῦ Σάουθ Κέσιγκτον. Εἶνε ἀκριβὲς αὐτό;

— Ἀκριβέστατον. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα κατέβηκα στὸ Λονδίνο μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου, γιὰ νὰ δοκιμάσω ἓνα κοστούμι στὸν ῥάφτη μου, καὶ ἔπειτα ἐπισκέφθηκα τὴν κυρίαν Στόρεϋ ποὺ κάθηται στὸ ἔρξ Κάρτ, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ προσπαθῶ νὰ τὴν συμβουλεύω μὲ τὴν ἐργασίαν της.

«Ὁ Στάλλαρ ἀνεκάλυψε τὸ πραγματικὸ μου ὄνομα καὶ μὲ ἠπειλῶσε ὅτι θά περὶεγράφε τὴν ζωὴν μου εἰς ἓνα βιβλίον τοῦ καὶ θά γινώσκουσαίτε τὴν ταυτότητα καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ἐργασίας μου. Τὸν ἀκούσα μ' ἓνα ψαλλίδι' κι' αὐτὸ τὸ ἔκαμα περισσότερο γιὰ τὴν Ντιάνα παρὰ γιὰ μένα. Τὸ ἔκαμα μὲ τὸν ἀπλοῦστον τρόπον, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν κατώρθωσα ἐκείνη τὴν νύκτα νὰ φύγω ἀπὸ τὸ δωμάτιό μου καὶ νὰ καταστρέψω τὰ χειρόγραφα ποὺ μοῦ εἶχε βεῖξει. Ἐγὼ σκότωσα καὶ τὸν ἀστυνομικόν. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια.

«Ἐμὺ Τρεγκιλντερν».

Ὁ πρόεδρος ἀπώλεσε τὸ νῆμα.

— Ὄχι, κύριε Τάμπερτζ, πῶς ἔπρεπε νὰ περὶεγράφε τὴν ζωὴν μου εἰς ἓνα βιβλίον τοῦ καὶ θά γινώσκουσαίτε τὴν ταυτότητα καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ἐργασίας μου. Τὸν ἀκούσα μ' ἓνα ψαλλίδι' κι' αὐτὸ τὸ ἔκαμα περισσότερο γιὰ τὴν Ντιάνα παρὰ γιὰ μένα. Τὸ ἔκαμα μὲ τὸν ἀπλοῦστον τρόπον, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν κατώρθωσα ἐκείνη τὴν νύκτα νὰ φύγω ἀπὸ τὸ δωμάτιό μου καὶ νὰ καταστρέψω τὰ χειρόγραφα ποὺ μοῦ εἶχε βεῖξει. Ἐγὼ σκότωσα καὶ τὸν ἀστυνομικόν. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια.

«Ἐμὺ Τρεγκιλντερν».

Ὁ πρόεδρος ἀπώλεσε τὸ νῆμα.

— Ὄχι, κύριε Τάμπερτζ, πῶς ἔπρεπε νὰ περὶεγράφε τὴν ζωὴν μου εἰς ἓνα βιβλίον τοῦ καὶ θά γινώσκουσαίτε τὴν ταυτότητα καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ἐργασίας μου. Τὸν ἀκούσα μ' ἓνα ψαλλίδι' κι' αὐτὸ τὸ ἔκαμα περισσότερο γιὰ τὴν Ντιάνα παρὰ γιὰ μένα. Τὸ ἔκαμα μὲ τὸν ἀπλοῦστον τρόπον, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν κατώρθωσα ἐκείνη τὴν νύκτα νὰ φύγω ἀπὸ τὸ δωμάτιό μου καὶ νὰ καταστρέψω τὰ χειρόγραφα ποὺ μοῦ εἶχε βεῖξει. Ἐγὼ σκότωσα καὶ τὸν ἀστυνομικόν. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια.

«Ἐμὺ Τρεγκιλντερν».

Ὁ πρόεδρος ἀπώλεσε τὸ νῆμα.

— Ὄχι, κύριε Τάμπερτζ, πῶς ἔπρεπε νὰ περὶεγράφε τὴν ζωὴν μου εἰς ἓνα βιβλίον τοῦ καὶ θά γινώσκουσαίτε τὴν ταυτότητα καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ἐργασίας μου. Τὸν ἀκούσα μ' ἓνα ψαλλίδι' κι' αὐτὸ τὸ ἔκαμα περισσότερο γιὰ τὴν Ντιάνα παρὰ γιὰ μένα. Τὸ ἔκαμα μὲ τὸν ἀπλοῦστον τρόπον, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν κατώρθωσα ἐκείνη τὴν νύκτα νὰ φύγω ἀπὸ τὸ δωμάτιό μου καὶ νὰ καταστρέψω τὰ χειρόγραφα ποὺ μοῦ εἶχε βεῖξει. Ἐγὼ σκότωσα καὶ τὸν ἀστυνομικόν. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια.

«Ἐμὺ Τρεγκιλντερν».

Ὁ πρόεδρος ἀπώλεσε τὸ νῆμα.

— Ὄχι, κύριε Τάμπερτζ, πῶς ἔπρεπε νὰ περὶεγράφε τὴν ζωὴν μου εἰς ἓνα βιβλίον τοῦ καὶ θά γινώσκουσαίτε τὴν ταυτότητα καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ἐργασίας μου. Τὸν ἀκούσα μ' ἓνα ψαλλίδι' κι' αὐτὸ τὸ ἔκαμα περισσότερο γιὰ τὴν Ντιάνα παρὰ γιὰ μένα. Τὸ ἔκαμα μὲ τὸν ἀπλοῦστον τρόπον, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν κατώρθωσα ἐκείνη τὴν νύκτα νὰ φύγω ἀπὸ τὸ δωμάτιό μου καὶ νὰ καταστρέψω τὰ χειρόγραφα ποὺ μοῦ εἶχε βεῖξει. Ἐγὼ σκότωσα καὶ τὸν ἀστυνομικόν. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια.

«Ἐμὺ Τρεγκιλντερν».

Ὁ πρόεδρος ἀπώλεσε τὸ νῆμα.

— Ὄχι, κύριε Τάμπερτζ, πῶς ἔπρεπε νὰ περὶεγράφε τὴν ζωὴν μου εἰς ἓνα βιβλίον τοῦ καὶ θά γινώσκουσαίτε τὴν ταυτότητα καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ἐργασίας μου. Τὸν ἀκούσα μ' ἓνα ψαλλίδι' κι' αὐτὸ τὸ ἔκαμα περισσότερο γιὰ τὴν Ντιάνα παρὰ γιὰ μένα. Τὸ ἔκαμα μὲ τὸν ἀπλοῦστον τρόπον, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν κατώρθωσα ἐκείνη τὴν νύκτα νὰ φύγω ἀπὸ τὸ δωμάτιό μου καὶ νὰ καταστρέψω τὰ χειρόγραφα ποὺ μοῦ εἶχε βεῖξει. Ἐγὼ σκότωσα καὶ τὸν ἀστυνομικόν. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια.

«Ἐμὺ Τρεγκιλντερν».

Ὁ πρόεδρος ἀπώλεσε τὸ νῆμα.

— Ὄχι, κύριε Τάμπερτζ, πῶς ἔπρεπε νὰ περὶεγράφε τὴν ζωὴν μου εἰς ἓνα βιβλίον τοῦ καὶ θά γινώσκουσαίτε τὴν ταυτότητα καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ἐργασίας μου. Τὸν ἀκούσα μ' ἓνα ψαλλίδι' κι' αὐτὸ τὸ ἔκαμα περισσότερο γιὰ τὴν Ντιάνα παρὰ γιὰ μένα. Τὸ ἔκαμα μὲ τὸν ἀπλοῦστον τρόπον, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν κατώρθωσα ἐκείνη τὴν νύκτα νὰ φύγω ἀπὸ τὸ δωμάτιό μου καὶ νὰ καταστρέψω τὰ χειρόγραφα ποὺ μοῦ εἶχε βεῖξει. Ἐγὼ σκότωσα καὶ τὸν ἀστυνομικόν. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια.

«Ἐμὺ Τρεγκιλντερν».

Ὁ πρόεδρος ἀπώλεσε τὸ νῆμα.

— Ὄχι, κύριε Τάμπερτζ, πῶς ἔπρεπε νὰ περὶεγράφε τὴν ζωὴν μου εἰς ἓνα βιβλίον τοῦ καὶ θά γινώσκουσαίτε τὴν ταυτότητα καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ἐργασίας μου. Τὸν ἀκούσα μ' ἓνα ψαλλίδι' κι' αὐτὸ τὸ ἔκαμα περισσότερο γιὰ τὴν Ντιάνα παρὰ γιὰ μένα. Τὸ ἔκαμα μὲ τὸν ἀπλοῦστον τρόπον, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν κατώρθωσα ἐκείνη τὴν νύκτα νὰ φύγω ἀπὸ τὸ δωμάτιό μου καὶ νὰ καταστρέψω τὰ χειρόγραφα ποὺ μοῦ εἶχε βεῖξει. Ἐγὼ σκότωσα καὶ τὸν ἀστυνομικόν. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια.

«Ἐμὺ Τρεγκιλντερν».

Ὁ πρόεδρος ἀπώλεσε τὸ νῆμα.

— Ὄχι, κύριε Τάμπερτζ, πῶς ἔπρεπε νὰ περὶεγράφε τὴν ζωὴν μου εἰς ἓνα βιβλίον τοῦ καὶ θά γινώσκουσαίτε τὴν ταυτότητα καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ἐργασίας μου. Τὸν ἀκούσα μ' ἓνα ψαλλίδι' κι' αὐτὸ τὸ ἔκαμα περισσότερο γιὰ τὴν Ντιάνα παρὰ γιὰ μένα. Τὸ ἔκαμα μὲ τὸν ἀπλοῦστον τρόπον, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν κατώρθωσα ἐκείνη τὴν νύκτα νὰ φύγω ἀπὸ τὸ δωμάτιό μου καὶ νὰ καταστρέψω τ

ΙΤΑΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΕΝΑΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΤΟΥ ΛΟΥΤΣΙΟ ΝΤ' ΑΜΠΡΑ

Μόλις αποφοίτησα από την Στρατιωτική Σχολή ως ανθυπολοχαγός, έτοιμοι ήθηκα σε ένα σύνταγμα στη Σαβόνα. Ήμουν πολύ νέος ακόμη κι' ενώπιον ένα απέραντο ένθουσιον και έναντι για το επάγγελμά μου. Έτσι και η ζωή μου κυλούσε ήσυχα μέσα στην στρατιά. Η κοινωνία άλλως τε της μικρής αυτής πόλεως της Λιγουρίας δεν είχε και πολλά θέλητρα για ένα ξένο. Όπως είπα, τα είκοσι ώραια μου χρόνια με έκαναν να βλέπω όλα τα πράγματα ρόδινα και δεν μπορούσα να καταλάβω, γιατί υπήρχαν άνθρωποι στενοχωρημένοι και γενικά δυσχερήζοντο από τον κόσμο και τη ζωή.

Στη Σαβόνα γνωρίστηκα με ένα νέο, τον Πέτρο Τοιοδάτι. Ο νέος αυτός είχε την ίδια ηλικία με μένα, ήταν ανοιχτόκαρδος και ζωηρός, είχε ένα ωραίο ατοκίνητο και ακόμη ωραιότερη θύλα, μέσα εις ένα ανθισμένο κήπο. Πολλές φορές, όταν δεν είχε υπηρεσία, με έπαιρνε με το ατοκίνητο του και πήγαίναμε στη θύλα του, όπου περνούσα θαυμάσια.

Αρκετούς μήνες ύστερα από την πρώτη γνωριμία μας, όταν πια είχαμε συνδεθεί στενά και είχαμε γίνει αδελφικοί φίλοι, γνωρίστηκα με δυο ωραίες νέες, την Έλεϊρα και την Ειρήνη, η συντροφία των οποίων συνέτεινε, ώστε να περνούμε ακόμη καλύτερη την ζωή μας.

Εγώ ήμουν ξανθός και η Ειρήνη μελαγχρόνη, ο Πέτρος μελαγχρόνης και η Έλεϊρα ερυθρή, και η άνοιξη, αυτή το γρημάτος μας έγινε άφορη με ζευγαρώθηκε αντίθετα. Κατόπιν όμως, και έγω και ο Πέτρος, αντίληφθηκα, ότι η διαμονή έμοιαζε να γίνει κατά τον αντίθετο τρόπο. Και αυτό, γιατί η Ειρήνη καθόταν κοντά στη θύλα του Πέτρο και θα ήταν πολύ ευκολότερο και για τους δυο τους να βλέπουνται. Άλλα κάδ' άλλα γίνονταν πια δένοντα, γιατί η συμπεριφορά είχε ριζώσει μέσα στην καρδιά και δεν το επέτρεπε.

Η Ειρήνη δεν είχε κανένα συγγενή και καθόταν, όταν δεν έμενε στην πόλη, σ' ένα μικρό και μικροκό σπιτάκι. Όταν έφευγε, άφηνε στο σπίτι για φίλο.

ΓΙΑ ΕΝΑ ΦΙΛΙ

(Συνέχεια εκ της 11ης σελίδος).

τυχαίως έπάνω στην πόρτα της αποθήκης, από την οποία έβγαζαν κανείς εις την αλλη του σπιτιού. Πάγωσε τότε απ' τον τρόμο της. Η πόρτα ήταν κλειδωμένη από μέσα.

Κι' ο Ρομπέν; Ο Ρομπέν ήταν κρυμμένος μέσα στην αποθήκη, χωρίς άλλο.

—Εί Μπέρτα! ακούστηκε εκείνη τη στιγμή η θρονική φωνή του δασοφύλακος. Για σήμερα το θέλωμε το κρασί!...

Η δυστυχισμένη κόρη έτρεξε δυο γρήγορα βηματάκια τα πόδια της, κι' αφού άφησε τη μπροστινή επάνω στο τραπέζι, έκανε βήματα πίσω στην αποθήκη. Έκει σε μία γυναίκα τον σκοτεινό διάλογο είχαν ακουμπήσει οι στρατιώτες, οι όπλα τους στον τοίχο, όπως τα είχαν, έφ' όπλου λόγχη. Η Μπέρτα στο άχρο και τρεμολιστό φως του κεραυτού που κρατούσε, παρατήρησε με φρίκη απεργραπτή ότι μια άποτις λόγχες ήταν βαμμένη στο αίμα!

—Θέε μου! μουρμούρισε μισοπεθαμμένη από αγωνία.

Κι' ακολουπώντας στον τοίχο έφτασε στην αποθήκη, σάρθηκε ως τα σκουριασμένα σκακιώ του χώρου, τράβηξε ένα δαχτυλίδι από την βέλο τους και τότε είδε το Ρομπέν. Εξασπασμένο κατάματα, με το βλέμμα ορθωμένο και τ' οστήθος του γεμάτο αίμα!...

Ο δυστυχής νέος δεν θέλησε να φύγει χωρίς να δώσει ένα φιλι στην αγαπημένη του. Είχε τραυμάσει ανάμεσα στα σκακιώ του χόρτο κι' εκεί, στη σκοτεινή κρυφά του δέχτηκε ένα χτύπημα στην καρδιά. Για να μη φωνάξει, για να πνίξει το θόρυγο του θανάτου είχε δογάσει δυνατά τα δαχτυλίδια του, σφίγγοντας ανάμεσα στα δάκτυλα του και το δαχτυλίδι της αγαπημένης που, μέσα στην ύπαιθρο, την άνοιξη του, το δαχτυλίδι με την γαλάζια πετρίτσα, την γυαλιστερή γαλάζια πετρίτσα, που είχε το χρώμα της ελπίδος, της άπατης ελπίδος.

Χλωμή σαν νεκρή η Μπέρτα έσκυψε αμέσως επάνω του, τον άγκάλιασε σφιχτά και στην στενή αυτή ώρα του θανάτου το στερνό φιλι, που τόσο είχε ποθήσει, το στερνό φιλά... το αιώνητο, του παντοτεινού άποχαίρετός!...

λακά ένα παράξενο γέρο, που όλοι τον έλεγαν φιλόσοφο. Ο φιλόσοφος ήταν πολύ ιδιότροπος άνθρωπος και ποτέ του δεν μιλούσε σε κανέναν. Μονάχα στο σκυλάκι του έλεγε μερικές λέξεις και στην Ειρήνη, που την γατούσε πολύ.

Μία μέρα, έγω, ο Πέτρος και οι δυο φίλες μας, πήγαμε με το ατοκίνητο στο μικρό έξοχικό σπιτάκι της Ειρήνης. Άπειχε μία ώρα περίπου από την πόλη. Μόλις φτάσαμε εκεί, είδα στην πόρτα το γέρο φιλάκα. Ήταν η πρώτη φορά που τον είδα, και δεν ξέρω γιατί, μού έκανε μία παρά πολύ περίεργη αντίκριση.

Αν και έβλεπα ότι ήταν άνθρωπος με σάρκα και με όστα, εν τούτοις μού φάνηκε ότι το πρόσωπό του, όπως και όλο του το σώμα, δεν είχε τίποτε το ανθρώπινο, ότι, με άλλα λόγια, δεν είχε εμπρός μου έναν άνθρωπο, αλλά κάτι το άλλο, κάτι το υπερφυσικό. Η μορφή του δεν ήταν καθόλου κοινή. Τα μεγάλα μάτια του έλαμυρίζαν και πετούσαν παράδοξες λάμψεις, η δέ μεγάλη όστη γενειάδα που έπαιρνε από το πρόσωπό του, του έδινε ένα ύφος αγαθότητας και τον έκανε να μοιάζει σαν άγιο.

Όταν κατέβηκα από το ατοκίνητο και τον έπλησίασα, μού έφίξε το χέρι και με κτύπησε κατάματα. Το βλέμμα του εκείνο μού φάνηκε πως μίληκε στα δάση της ψυχής μου και έννοιμα ένα περίεργο συναισθήμα. Τόση μάλαστα δοθείς ήταν η επίδραση της ματιάς του, ώστε νόμισα πως κροφώθηκα στη νύ. Δεν μπορούσα να κάνω ένα βήμα. Έμοιαζα κι' εγώ εκείνη τη στιγμή με το σκυλάκι του παράξενο γέρο, που καθόταν στα πόδια του και παρακολουθούσε με το μάτι τον αφεντικό του, χωρίς να μπορεί και αυτό να κινηθεί.

Ύστερα από λίγη ώρα, έφύγαμε όλοι μαζί και όταν τον άποχαίρετσα, μού έφίξε και πάλι το χέρι και με κτύπησε με τον ίδιο παράξενο τρόπο. Όλη την ύπαιθρο ημέρα και όλη την νύχτα, διαρκώς η ίδια έντονη και ζωηρή έντύπωση που μού έκανε ο παράξενος εκείνος γέρος, του οποίου αίσθανόμουν ακόμη τη ματιά του και να μισήνη στον στήν ψυχή του και να εισχωρή στα βάθη της. Αν και από τότε πέρασαν τόσα χρόνια, ποτέ δεν έξεχασα τη ματιά του αυτή.

Επέστρεψα από την ημέρα εκείνη μερικοί μήνες. Στο μετωπί η αγάπη μου για την Ειρήνη σιγά-σιγά έδυνε. Η μοναξιά και η συνήθεια, το σαρκάκι που σκοτώνει κάθε αγάπη, είχε επιδράσει, και άρχισα να αισθάνομαι, ότι η στιγμή που θα χωρίζαμε ήταν πολύ κοντά.

Ένα πρωί ήμουν στη στρατιά και κανόνιζα την υπηρεσία της ημέρας.

Ανέκδοτα και περίεργα

Ο βασιλεύς της Περσίας Χοσρόης ήταν πολύ καλός. Όλοι τον αγαπούσαν διότι ήταν δικαιοτάτος. Είχε ως άρχιν να κάνει το καλό και ο' εκείνους ακόμη που ζητούσαν να τον θλάψουν. Μία μέρα ο βασιλεύς έδωσε ένα γεύμα εις τους τιτλούχους και τους μεγιστάνες του βασιλείου του. Ένας αξιωματούχος, τον οποίον είχαν βιάσει από την υπηρεσία του πολύ καιρό, πηλίσσε στον μπουφέ και με τρόπο έκλεψε ένα άσημνο πιάτο, το οποίον πήρε μαζί του. Μόνον ο βασιλεύς άντελήφθη την κλοπή και εκείνος που είχε αναλάβει να είναι επί της τάξεως, ο οποίος ανέφερε το πράγμα εις τον βασιλέα.

—Ναυχάστε, είπεν ο βασιλεύς. Έκείνος που πήρε το πιάτο να είστε βέβαιοι πως δεν θα σας το δώσει ποτέ και έγω που ξέρω ποιος είναι ο κλέφτης δεν θα το μαρτυρήσω.

Έπειτα από λίγες ημέρες ο αξιωματούχος παρουσιάσθη στην αούλην με καινούριο φόρεμα. Ο βασιλεύς τον πηλίσσε και του ψιθύρισε σ' αυτό:

—Μήπως με το πιάτο μου κατορθώσατε να αγοράσετε το όρατο αυτό φόρεμα;

—Ναι, Μεγαλειότηε, απήντησεν ο αξιωματούχος.

Και έπειτα σηκώνοντας τον πόδηρο χιτόνα του έδειξε τα ξεσχισμένα εσώρουχά του λέγοντας:

—Βλέπετε όμως ότι το πιάτο σας έκανε τη μοή δουλειά μόνον.

Όπως έγγραψαμε άλλοτε, οι λαοί που έχουν άρχισι τώρα να χρησιμοποιούν μεθοδικά το ηλκτρήσιο των μελίσσων, χορηγώντας το εις διάφο-

κείνης. Έξαφνα με πηλίσσε ο αρχιφύλας και μού είπε πως με ζητούσε μία νέα. Στα χέρια της κρατούσε ένα γέρομα.

—Σέρεις, μού λέει, τί μού γράφει ο γέρος;

—Τί; τη ρώτησα.

—Ότι αύριο θα φύγει από το έξοχικό σπιτάκι μου. Δεν μού εξηγεί τους λόγους για τους οποίους θέλει να φύγει, αλλά μού γράφει ότι η απόφασίς του είναι αμετάκλητη και γι' αυτό έθεώρησε περιττό και να με ιδεί ακόμα. Θα φύγει αύριο το πρωί στις 10 και με εί-

δοποιεί ότι θα αφήσει τα κλειδιά χέμου στον κορμό του πλατάνου, που είναι κοντά στο πηγάδι.

Το μόνο πούχεις να κάνης, της είπα, είναι να πεις να τον συναντήσης πριν φύγει, για να εξασκρίωσης για ποιο λόγο φεύγει.

—Αύριον. Αύριο το πρωί έχω να διαφύσω ένα παιδί μιας φίλης μου και δεν μπορώ να λείπω. Πρέπει όμως να πάω έδω.

Αφού σκέφθηκα μία στιγμή, της απήντησα ότι δέχομαι. Παρακάλεσα τον Πέτρο και Έλεϊρα να με συνοδεύσουν, και το άλλο πρωί μίληκα οι τρεις μας στο ατοκίνητο του Πέτρο και τράβηξαμε για το έξοχικό σπιτάκι της Ειρήνης. Όταν φτάσαμε στο Σελιάνο, ένα μικρό χωριό που βρίσκεται στη μέση του δρόμου, μερικοί φίλοι μας, που είχαν πάει έκδρομη εκεί, κρατήσαν τον Πέτρο και την Έλεϊρα, και έτσι μίληκα στο ατοκίνητο και τράβηξα μόνος μου για το έξοχικό σπιτάκι.

Κόντευα να φτάσω, όταν είδα τον γέρο-φιλόσοφο άκουμπισμένον σ' ένα πράγμα. Αυτός δεν με άντελήφθη. Στα μάτια της μηχανής κι' αφού κατέβηκα, προχώρησα προς το μέρος του. Ο γέρος, χωρίς να με ιδεί, άρχισε να προχωρή προς την αντίθετη διεύθυνση κάτω από τα φυλάματα ενός έλαιανου.

Τον πηλίσσα και τον φώναξα, αυτός όμως δεν με άκουσε. Τότε είδα, ότι ο σκύλος ήταν κοντά του, αλλά, πράγμα παράδοξο, δεν είχε, όπως έκανε πάντα, τα μάτια κορφωμένα άπάνω στον αφεντικό του. Έγυριζε απ' έδω κι' από κεί, σαν να μην υπήρχε ο γέρος, απ' τον οποίον ποτέ ο σκύλος δεν άπομακρυνόταν.

Το φάνεκα δεύτερη φορά και άν και είχα πηλίσσά παρά πολύ, πάλι ο γέρος δεν με άκουσε. Έξαφνα τον είδα να σηκώνει τα χέρια του προς τον ουρανό και να κάνει μία χειρονομία, σαν εκείνη που κάνει κάθε άνθρωπος, όταν άνακουφίζεται από κάποιο μεγάλο πόνο.

Έγασα την ύπομνηί μου και, μη γνωρίζοντας τι συμβαίνει, πού είπα:

—Εί γέρο. Πρέπει ν' αλλάξεις απόφασι και να μη φύγης από το σπίτι,

αφού άλλως τε δεν υπάρχει κανείς λόγος.

Αντί απαντήσεως άκουσα μία φωνή που έρχόταν από πολύ μακριά και που δεν είχε τίποτε το ανθρώπινο:

—Το σπίτι το άφησα, έλεγε η φωνή εκείνη, και δεν μπορώ να γυρίσω πίσω. Είμαι πια έλευθερος, γιατί τότε μόνο γίνεται κανείς έλευθερος, όταν άφηνει κάτι. Και συ θα έλευθερωθής όταν άφήσης την Ειρήνη, πράγμα που άπεφασίσε να κάνης. Η άληθινή όμοια έλευθερία έρχεται μόνον όταν ο άνθρωπος άφήση το ίδιο του το κορμί και φύγει.

Εμείνα άναυδος και περίτρομος. Πώς ο γέρος είχε καταλάβει ότι είχα άποφασίσει να άφήσω την Ειρήνη, αφού ποτέ μου δεν είπα σε κανένα τίποτε, ούτε σ' αυτό τον φίλο μου τον Πέτρο;

Επεχείρησα να τον πηλίσσω ακόμα περισσότερο και να τον ρωτήσω πως είχε διαπισθάνη τη σκέψι μου. Έξαφνα όμως τον έχασα από μπροστά μου, χωρίς να άντελήφθω τί απέγινε, πού πήγε με μίαν έντριψήν, χαράσσον έλαφρό το δέριμα και μού έπαιρνον έτσι να άπορορήσει σε μεγάλην έπιφάνειαν την θερμαπτικήν ούσαν.

Τη στιγμή εκείνη, το σκυλί του άρχισε να ουρλιάζει.

Εμείνα εκεί άκίνητος, από την έκπληξή μου, άρκετήν ώρα και κατόπιν άπεφασίσα να πάω στο σπιτάκι. Μήκηκα στο ατοκίνητο, ενώ το σκυλί του γέρο έτρεχε πάντα μπροστά μου.

Όταν έφτασα στο σπιτάκι, έβρηκα την πόρτα του κλειστή. Θυμήθηκα τότε πως ο γέρος είχε γράψει στην Ειρήνη, ότι θαρνε τα κλειδιά κοντά στον κορμό του πλατάνου. Τα έβρηκα εύκολότατα και πήγα ν' άνοίξω την πόρτα. Ο σκύλος δεν έπαψε ούτε στιγμή να έρίσκειται μπροστά μου και μόλις άνοιξα την πόρτα, ώρμησε μέσα στο δωμάτιο.

Το θέματα που άντίκρισα, θα μείνη άνεξέλεπτον από τη μνήμη μου όσα χρόνια κι' άν ζήσω. Μέσα σ' ένα φέρετρο ήταν ο γέρος νεκρός και δυο κεριά φωτίσανε το κτρινιασμένο πρόσωπό του. Από τη θορυβία όσην μού άφηνε το πτώμα, κατάλαβα ότι είχε πεθάνει τολάχιστον πρό δυο ήμερών.

Θέλησα να πηλίσσω το φέρετρο, αλλά ο σκύλος άρμισε μανιασμένος επάνω μου και πήγε να με ξεσπίσει.

αφού άλλως τε δεν υπάρχει κανείς λόγος.

Αντί απαντήσεως άκουσα μία φωνή που έρχόταν από πολύ μακριά και που δεν είχε τίποτε το ανθρώπινο:

—Το σπίτι το άφησα, έλεγε η φωνή εκείνη, και δεν μπορώ να γυρίσω πίσω. Είμαι πια έλευθερος, γιατί τότε μόνο γίνεται κανείς έλευθερος, όταν άφηνει κάτι. Και συ θα έλευθερωθής όταν άφήσης την Ειρήνη, πράγμα που άπεφασίσε να κάνης. Η άληθινή όμοια έλευθερία έρχεται μόνον όταν ο άνθρωπος άφήση το ίδιο του το κορμί και φύγει.

Εμείνα άναυδος και περίτρομος. Πώς ο γέρος είχε καταλάβει ότι είχα άποφασίσει να άφήσω την Ειρήνη, αφού ποτέ μου δεν είπα σε κανένα τίποτε, ούτε σ' αυτό τον φίλο μου τον Πέτρο;

Επεχείρησα να τον πηλίσσω ακόμα περισσότερο και να τον ρωτήσω πως είχε διαπισθάνη τη σκέψι μου. Έξαφνα όμως τον έχασα από μπροστά μου, χωρίς να άντελήφθω τί απέγινε, πού πήγε με μίαν έντριψήν, χαράσσον έλαφρό το δέριμα και μού έπαιρνον έτσι να άπορορήσει σε μεγάλην έπιφάνειαν την θερμαπτικήν ούσαν.

Τη στιγμή εκείνη, το σκυλί του άρχισε να ουρλιάζει.

Εμείνα εκεί άκίνητος, από την έκπληξή μου, άρκετήν ώρα και κατόπιν άπεφασίσα να πάω στο σπιτάκι. Μήκηκα στο ατοκίνητο, ενώ το σκυλί του γέρο έτρεχε πάντα μπροστά μου.

Όταν έφτασα στο σπιτάκι, έβρηκα την πόρτα του κλειστή. Θυμήθηκα τότε πως ο γέρος είχε γράψει στην Ειρήνη, ότι θαρνε τα κλειδιά κοντά στον κορμό του πλατάνου. Τα έβρηκα εύκολότατα και πήγα ν' άνοίξω την πόρτα. Ο σκύλος δεν έπαψε ούτε στιγμή να έρίσκειται μπροστά μου και μόλις άνοιξα την πόρτα, ώρμησε μέσα στο δωμάτιο.

Το θέματα που άντίκρισα, θα μείνη άνεξέλεπτον από τη μνήμη μου όσα χρόνια κι' άν ζήσω. Μέσα σ' ένα φέρετρο ήταν ο γέρος νεκρός και δυο κεριά φωτίσανε το κτρινιασμένο πρόσωπό του. Από τη θορυβία όσην μού άφηνε το πτώμα, κατάλαβα ότι είχε πεθάνει τολάχιστον πρό δυο ήμερών.

Θέλησα να πηλίσσω το φέρετρο, αλλά ο σκύλος άρμισε μανιασμένος επάνω μου και πήγε να με ξεσπίσει.

Εμείνα άναυδος και περίτρομος. Πώς ο γέρος είχε καταλάβει ότι είχα άποφασίσει να άφήσω την Ειρήνη, αφού ποτέ μου δεν είπα σε κανένα τίποτε, ούτε σ' αυτό τον φίλο μου τον Πέτρο;

Επεχείρησα να τον πηλίσσω ακόμα περισσότερο και να τον ρωτήσω πως είχε διαπισθάνη τη σκέψι μου. Έξαφνα όμως τον έχασα από μπροστά μου, χωρίς να άντελήφθω τί απέγινε, πού πήγε με μίαν έντριψήν, χαράσσον έλαφρό το δέριμα και μού έπαιρνον έτσι να άπορορήσει σε μεγάλην έπιφάνειαν την θερμαπτικήν ούσαν.

Τη στιγμή εκείνη, το σκυλί του άρχισε να ουρλιάζει.

Εμείνα εκεί άκίνητος, από την έκπληξή μου, άρκετήν ώρα και κατόπιν άπεφασίσα να πάω στο σπιτάκι. Μήκηκα στο ατοκίνητο, ενώ το σκυλί του γέρο έτρεχε πάντα μπροστά μου.

Όταν έφτασα στο σπιτάκι, έβρηκα την πόρτα του κλειστή. Θυμήθηκα τότε πως ο γέρος είχε γράψει στην Ειρήνη, ότι θαρνε τα κλειδιά κοντά στον κορμό του πλατάνου. Τα έβρηκα εύκολότατα και πήγα ν' άνοίξω την πόρτα. Ο σκύλος δεν έπαψε ούτε στιγμή να έρίσκειται μπροστά μου και μόλις άνοιξα την πόρτα, ώρμησε μέσα στο δωμάτιο.

Το θέματα που άντίκρισα, θα μείνη άνεξέλεπτον από τη μνήμη μου όσα χρόνια κι' άν ζήσω. Μέσα σ' ένα φέρετρο ήταν ο γέρος νεκρός και δυο κεριά φωτίσανε το κτρινιασμένο πρόσωπό του. Από τη θορυβία όσην μού άφηνε το πτώμα, κατάλαβα ότι είχε πεθάνει τολάχιστον πρό δυο ήμερών.

Θέλησα να πηλίσσω το φέρετρο, αλλά ο σκύλος άρμισε μανιασμένος επάνω μου και πήγε να με ξεσπίσει.

Εμείνα άναυδος και περίτρομος. Πώς ο γέρος είχε καταλάβει ότι είχα άποφασίσει να άφήσω την Ειρήνη, αφού ποτέ μου δεν είπα σε κανένα τίποτε, ούτε σ' αυτό τον φίλο μου τον Πέτρο;

Επεχείρησα να τον πηλίσσω ακόμα περισσότερο και να τον ρωτήσω πως είχε διαπισθάνη τη σκέψι μου. Έξαφνα όμως τον έχασα από μπροστά μου, χωρίς να άντελήφθω τί απέγινε, πού πήγε με μίαν έντριψήν, χαράσσον έλαφρό το δέριμα και μού έπαιρνον έτσι να άπορορήσει σε μεγάλην έπιφάνειαν την θερμαπτικήν ούσαν.

Τη στιγμή εκείνη, το σκυλί του άρχισε να ουρλιάζει.

Εμείνα εκεί άκίνητος, από την έκπληξή μου, άρκετήν ώρα και κατόπιν άπεφασίσα να πάω στο σπιτάκι. Μήκηκα στο ατοκίνητο, ενώ το σκυλί του γέρο έτρεχε πάντα μπροστά μου.

Όταν έφτασα στο σπιτάκι, έβρηκα την πόρτα του κλειστή. Θυμήθηκα τότε πως ο γέρος είχε γράψει στην Ειρήνη, ότι θαρνε τα κλειδιά κοντά στον κορμό του πλατάνου. Τα έβρηκα εύκολότατα και πήγα ν' άνοίξω την πόρτα. Ο σκύλος δεν έπαψε ούτε στιγμή να έρίσκειται μπροστά μου και μόλις άνοιξα την πόρτα, ώρμησε μέσα στο δωμάτιο.

Το θέματα που άντίκρισα, θα μείνη άνεξέλεπτον από τη μνήμη μου όσα χρόνια κι' άν ζήσω. Μέσα σ' ένα φέρετρο ήταν ο γέρος νεκρός και δυο κεριά φωτίσανε το κτρινιασμένο πρόσωπό του. Από τη θορυβία όσην μού άφηνε το πτώμα, κατάλαβα ότι είχε πεθάνει τολάχιστον πρό δυο ήμερών.

Θέλησα να πηλίσσω το φέρετρο, αλλά ο σκύλος άρμισε μανιασμένος επάνω μου και πήγε να με ξεσπίσει.

Εμείνα άναυδος και περίτρομος. Πώς ο γέρος είχε καταλάβει ότι είχα άποφασίσει να άφήσω την Ειρήνη, αφού ποτέ μου δεν είπα σε κανένα τίποτε, ούτε σ' αυτό τον φίλο μου τον Πέτρο;

Επεχείρησα να τον πηλίσσω ακόμα περισσότερο και να τον ρωτήσω πως είχε διαπισθάνη τη σκέψι μου. Έξαφνα όμως τον έχασα από μπροστά μου, χωρίς να άντελήφθω τί απέγινε, πού πήγε με μίαν έντριψήν, χαράσσον έλαφρό το δέριμα και μού έπαιρνον έτσι να άπορορήσει σε μεγάλην έπιφάνειαν την θερμαπτικήν ούσαν.

Τη στιγμή εκείνη, το σκυλί του άρχισε να ουρλιάζει.

Εμείνα εκεί άκίνητος, από την έκπληξή μου, άρκετήν ώρα και κατόπιν άπεφασίσα να πάω στο σπιτάκι. Μήκηκα στο ατοκίνητο, ενώ το σκυλί του γέρο έτρεχε πάντα μπροστά μου.

Όταν έφτασα στο σπιτάκι, έβρηκα την πόρτα του κλειστή. Θυμήθηκα τότε πως ο γέρος είχε γράψει στην Ειρήνη, ότι θαρνε τα κλειδιά κοντά στον κορμό του πλατάνου. Τα έβρηκα εύκολότατα και πήγα ν' άνοίξω την πόρτα. Ο σκύλος δεν έπαψε ούτε στιγμή να έρίσκειται μπροστά μου και μόλις άνοιξα την πόρτα, ώρμησε μέσα στο δωμάτιο.

Το θέματα που άντίκρισα, θα μείνη άνεξέλεπτον από τη μνήμη μου όσα χρόνια κι' άν ζήσω. Μέσα σ' ένα φέρετρο ήταν ο γέρος νεκρός και δυο κεριά φωτίσανε το κτρινιασμένο πρόσωπό του. Από τη θορυβία όσην μού άφηνε το πτώμα, κατάλαβα ότι είχε πεθάνει τολάχιστον πρό δυο ήμερών.

Θέλησα να πηλίσσω το φέρετρο, αλλά ο σκύλος άρμισε μανιασμένος επάνω μου και πήγε να με ξεσπίσει.

Εμείνα άναυδος και περίτρομος. Πώς ο γέρος είχε καταλάβει ότι είχα άποφασίσει να άφήσω την Ειρήνη, αφού ποτέ μου δεν είπα σε κανένα τίποτε, ούτε σ' αυτό τον φίλο μου τον Πέτρο;

Επεχείρησα να τον πηλίσσω ακόμα περισσότερο και να τον ρωτήσω πως είχε διαπισθάνη τη σκέψι μου. Έξαφνα όμως τον έχασα από μπροστά μου, χωρίς να άντελήφθω τί απέγινε, πού πήγε με μίαν έντριψήν, χαράσσον έλαφρό το δέριμα και μού έπαιρνον έτσι να άπορορήσει σε μεγάλην έπιφάνειαν την θερμαπτικήν ούσαν.

Τη στιγμή εκείνη, το σκυλί του άρχισε να ουρλιάζει.

Εμείνα εκεί άκίνητος, από την έκπληξή μου, άρκετήν ώρα και κατόπιν άπεφασίσα να πάω στο σπιτάκι. Μήκηκα στο ατοκίνητο, ενώ το σκυλί του γέρο έτρεχε πάντα μπροστά μου.

Όταν έφτασα στο σπιτάκι, έβρηκα την πόρτα του κλειστή. Θυμήθηκα τότε πως ο γέρος είχε γράψει στην Ειρήνη, ότι θαρνε τα κλειδιά κοντά στον κορμό του πλατάνου. Τα έβρηκα εύκολότατα και πήγα ν' άνοίξω την πόρτα. Ο σκύλος δεν έπαψε ούτε στιγμή να έρίσκειται μπροστά μου και μόλις άνοιξα την πόρτα, ώρμησε μέσα στο δωμάτιο.

Το θέματα που άντίκρισα, θα μείνη άνεξέλεπτον από τη μνήμη μου όσα χρόνια κι' άν ζήσω. Μέσα σ' ένα φέρετρο ήταν ο γέρος νεκρός και δυο κεριά φωτίσανε το κτρινιασμένο πρόσωπό του. Από τη θορυβία όσην μού άφηνε το πτώμα, κατάλαβα ότι είχε πεθάνει τολάχιστον πρό δυο ήμερών.

Θέλησα να πηλίσσω το φέρετρο, αλλά ο σκύλος άρμισε μανιασμένος επάνω μου και πήγε να με ξεσπίσει.

Εμείνα άναυδος και περίτρομος. Πώς ο γέρος είχε καταλάβει ότι είχα άποφασίσει να άφήσω την Ειρήνη, αφού ποτέ μου δεν είπα σε κανένα τίποτε, ούτε σ' αυτό τον φίλο μου τον Πέτρο;

Επεχείρησα να τον πηλίσσω ακόμα περισσότερο και να τον ρωτήσω πως είχε διαπισθάνη τη σκέψι μου. Έξαφνα όμως τον έχασα από μπροστά μου, χωρίς να άντελήφθω τί απέγινε, πού πήγε με μίαν έντριψήν, χαράσσον έλαφρό το δέριμα και μού έπαιρνον έτσι να άπορορήσει σε μεγάλην έπιφάνειαν την θερμαπτικήν ούσαν.

Τη στιγμή εκείνη, το σκυλί του άρχισε να ουρλιάζει.

Εμείνα εκεί άκίνητος, από την έκπληξή μου, άρκετήν ώρα και κατόπιν άπεφασίσα να πάω στο σπιτάκι. Μήκηκα στο ατοκίνητο, ενώ το σκυλί του γέρο έτρεχε πάντα μπροστά μου.

Όταν έφτασα στο σπιτάκι, έβρηκα την πόρτα του κλειστή. Θυμήθηκα τότε πως ο γέρος είχε γράψει στην Ειρήνη, ότι θαρνε τα κλειδιά κοντά στον κορμό του πλατάνου. Τα έβρηκα εύκολότατα και πήγα ν' άνοίξω την πόρτα. Ο σκύλος δεν έπαψε ούτε στιγμή να έρίσκειται μπροστά μου και μόλις άνοιξα την πόρτα, ώρμησε μέσα στο δωμάτιο.

Το θέματα που άντίκρισα, θα μείνη άνεξέλεπτον από τη μνήμη μου όσα χρόνια κι' άν ζήσω. Μέσα σ' ένα φέρετρο ήταν ο γέρος νεκρός και δυο κεριά φωτίσανε το κτρινιασμένο πρόσωπό του. Από τη θορυβία όσην μού άφηνε το πτώμα, κατάλαβα ότι είχε πεθάνει τολάχιστον πρό δυο ήμερών.

Θέλησα να πηλίσσω το φέρετρο, αλλά ο σκύλος άρμισε μανιασμένος επάνω μου και πήγε να με ξεσπίσει.

Εμείνα άναυδος και περίτρομος. Πώς ο γέρος είχε καταλάβει ότι είχα άποφασίσει να άφήσω την Ειρήνη, αφού ποτέ μου δεν είπα σε κανένα τίποτε, ούτε σ' αυτό τον φίλο μου τον Πέτρο;

Επεχείρησα να τον πηλίσσω ακόμα περισσότερο και να τον ρωτήσω πως είχε διαπισθάνη τη σκέψι μου. Έξαφνα όμως τον έχασα από μπροστά μου, χωρίς να άντελήφθω τί απέγινε, πού πήγε με μίαν έντριψήν, χαράσσον έλαφρό το δέριμα και μού έπαιρνον έτσι να άπορορήσει σε μεγάλην έπιφάνειαν την θερμαπτικήν ούσαν.

Τη στιγμή εκείνη, το σκυλί του άρχισε να ουρλιάζει.

Εμείνα εκεί άκίνητος, από την έκπληξή μου, άρκετήν ώρα και κατόπιν άπεφασίσα να πάω στο σπιτάκι. Μήκηκα στο ατοκίνητο, ενώ το σκυλί του γέρο έτρεχε πάντα μπροστά μου.